

Giới thiệu Thân Ái Đối Phương Biện Hữu

Tên gốc: 《亲爱的对方辩友》

Thể loại: Hiện đại, đô thị tình duyên, hướng hiện thực, tình chị em, HE.

Số chương: 40 chương

Nhân vật chính: Trần Mịch Ngôn, Trình Yêu

Editor: TBB

Lời của biên tập: Truyện này tác giả không đề văn án, chỉ đề ngày bắt đầu mở hồ và tên các nhân vật nên tớ sẽ trích một đoạn trong truyện như trên coi như giới thiệu nhé.

* Trích đoạn:

Trần Mịch Ngôn: "Suýt, em muốn gì chị đều đáp ứng sao?"

Trình Yêu: "Nếu tôi có."

Nếu có, tôi sẽ cho cậu.

Đôi mắt đen thẫm của Trần Mịch Ngôn dấy lên ánh lửa. Anh bắt lấy tay cô, giữ chặt trong lòng bàn tay.

Trình Yêu cúi đầu nhìn anh, không nhúc nhích.

Vào giờ khắc này, Trần Mịch Ngôn không nghĩ được gì, tới lúc ý thức được thì lời nói đã bật ra khỏi miệng.

Trần Mịch Ngôn: "Tôi muốn em."

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Muốn đánh cả tôi?

Tác giả: Quân Ước

Biên tập: TBB

Mưa liên bốn ngày liền, bầu trời không trút được vẻ u ám. Đầu tháng Năm, tiết trời âm u này luôn bao trùm thành phố C.

Trần Mịch Ngôn đi từ tòa cao ốc Thập Mộng ra rồi nhìn đồng hồ đeo tay, đã là ba rưỡi chiều rồi. Anh cau mày lấy điện thoại di động, quả nhiên trên màn hình hiển thị hai tin nhắn của Nhạc Lăng.

"Anh, đừng quên chuyện của em. Địa điểm: nhà hàng Mộc Miên ở quảng trường Thịnh Nguyên, bàn thứ sáu bên trái gần cửa sổ." Thời gian gửi tới là 14 giờ 37 phút.

"Người phụ nữ kia tới rồi, cô ta cao hơn em!" Anh mau tới đi! Nhanh!" Tin nhắn này đến từ 10 phút trước.

Trần Mịch Ngôn nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, không tri hoãn nữa mà lái xe tới thẳng quảng trường Thịnh Nguyên.

Nhà hàng Mộc Miên nằm trong trung tâm thương mại Khải Đức ở tầng một, bàn ăn gần cửa sổ có tầm nhìn tuyệt đẹp, ngoài cửa sổ chính là đài phun nước của quảng trường.

Trần Mịch Ngôn nghiêng đầu sang bên trái, liếc mắt đã nhìn thấy Nhạc Lăng. Nhạc Lăng ngồi trên ghế sofa nhung mềm mại, đang khẽ nâng cằm, dùng vẻ kiêu căng nhìn người bằng nửa con mắt mà nhìn về phía đối diện...

Trình Yêu, người phụ nữ lớn hơn cô ấy 8 tuổi.

Nói chính xác hơn, đó chính là "tiểu tam" xen vào giữa mối quan hệ của cô ấy với bạn trai Thẩm Triều.

"Đầu năm nay, tiểu tam nổi lên hàng đầu, một kẻ ngã xuống, người sau lại tiến lên. Muốn trở thành người chiến thắng, cô phải tuân theo tiêu chuẩn luyện tập là: diễn xuất tốt, có đầu óc, và biết nhẫn nại!" Đây là lời Thẩm Nhai dạy Nhạc Lăng, cô ấy cũng là người từng gặp cảnh tương tự, lại thành công đánh bại tiểu tam, đoạt lại người đàn ông nhà mình.

Nhạc Lăng 19 tuổi, đang học năm nhất đại học. Cô hẹn hò với Thẩm Triều vừa tròn năm tháng, hoàn toàn là lính mới trong việc đấu với tiểu tam. Mà "tiểu tam" trước mắt không chỉ lớn tuổi hơn cô mà còn là giám đốc sáng tạo của công ty thời trang Bắc Mĩ. Cô dùng đầu ngón tay cũng biết người phụ nữ này là Bạch Cốt Tinh có chức vị lại từng trải.

Nếu không Thẩm Triều sao có thể chết mê chết mệt như vậy?

Nhạc Lăng biết kỹ thuật diễn xuất của mình chưa đủ, đầu óc cũng chưa nhanh nhạy, lại thiếu nhẫn nại nên rất chăm chỉ học tập, làm theo lời dạy. Cô chuẩn bị xong xuôi còn lập ra kế hoạch, sau đó cầu xin Trần Mịch Ngôn tới làm cứu viện cho mình. Một khi cô rơi vào thế yếu, Trần Mịch Ngôn sẽ xuất hiện để cứu cánh.

Nhưng dù chuẩn bị kỹ lưỡng thế nào, khi đứng trước mặt Trình Yếu, Nhạc Lăng vẫn bối rối tới quên kịch bản, cô đang hối hận vì không viết sẵn giấy nhắc thoại bỏ vào túi.

Điều cô không nghĩ tới là Trình Yếu lại bước tới chào mình rồi ngồi xuống, mọi thứ đều không giống như đã tưởng tượng. Nhạc Lăng không biết vì sao lại phát sinh chuyện này. Cô thế mà lại bị tiểu tam trấn áp.

Nửa tiếng nữa lại trôi qua, rõ ràng cô chiếm ưu thế, đấu trí với tiểu tam cũng rất tốt đẹp, không cần trông cậy tới Trần Mịch Ngôn tới làm hậu thuẫn của mình nữa.

Nhạc Lăng nghĩ chuyện này có thể mau kết thúc, nhưng cô cũng không dám xem thường, ngược lại rất tập trung nên không chú ý tới Trần Mịch Ngôn đã vào nhà hàng, ngồi tại bàn ăn cách chỗ các cô không xa.

Từ góc độ của Trần Mịch Ngôn nhìn sang chỉ thấy được Nhạc Lăng ngồi đối diện một người phụ nữ, cô mặc áo len mỏng, tóc đen dài qua vai, đuôi tóc hơi xoắn. Bóng lưng người phụ nữ này hơi gầy, hơn nữa còn ngồi cùng Nhạc Lăng người đầy đặn, nhìn ra có mấy phần yếu ớt.

Tầm mắt Trần Mịch Ngôn dời sang bên trái, nhìn mặt Nhạc Lăng. Cô nhóc làm tóc, trang điểm xinh đẹp, khoe miệng lộ ý cười, đôi môi đánh son hơi hé mở. Cô đang nói với người phụ nữ kia rằng cô cùng Thẩm Triều đang yêu đương hạnh phúc, điệu bộ dịu dàng khó có được.

Giả vờ giống như thật vậy.

Trần Mịch Ngôn không khỏi bật cười. Quả nhiên vẫn là cô nhóc chưa lớn, lại còn diễn kịch cung đấu.

Giọng Nhạc Lăng không cao không thấp, thanh thoảng mới có thể truyền tới mấy câu, nhưng cũng chỉ có giọng của Nhạc Lăng mà thôi. Từ đầu tới cuối Trần Mịch Ngôn không nghe được tiểu tam kia mở lời.

Nhạc Lăng nói xong câu cuối thì miệng hơi khô, cô cầm cốc cà phê lên nhấp một ngụm, nhìn người phụ nữ đối diện.

Dường như không có thói quen ngắt lời người khác, Trình Yếu chớp mắt một cái, ánh mắt sạch sẽ thanh lãnh, không có độ ẩm, không có ghen ghét, cũng không căm ghét, thậm chí đáy mắt còn không gợn sóng. Nhưng cô cứ nhìn thẳng tắp như vậy khiến Nhạc Lăng hơi sùng sốt. Trong nháy mắt, Nhạc Lăng thấy người phụ nữ này như đang khích lệ mình nói tiếp.

Kinh ngạc qua đi, lòng Nhạc Lăng lại càng thêm chắc chắn. Không ngờ Bạch Cốt Tinh này lại không khó đối phó như cô nghĩ. Cũng đúng, chắc hẳn người phụ nữ nào nghe được Thẩm Triều vì cô mà làm ra những chuyện lăng mạn kia cũng kích động không thôi, biết khó mà lui.

Huống hồ là người phụ nữ nhiều tuổi.

Nhạc Lăng nghĩ lòng người phụ nữ này có lẽ đang vỡ vụn, vì vậy ghen tị là điều đương nhiên. Đã vậy thì không lãng phí thời gian nữa, tốc chiến tốc thắng thôi!

Nghĩ vậy, cô hít một hơi, nhìn Trình Yếu: "Cô Trình, tôi nói nhiều như vậy, cô đừng chê tôi dông dài. Thật ra bạn trai tôi có một tật xấu là quá tốt bụng, hay quan tâm người khác, nhiều lúc dễ khiến người ta hiểu nhầm, thật ra anh ấy..."

"Tổng giám Trình..." Đột nhiên một tiếng gọi gấp gấp vang lên, khiến khách ngồi xung quanh cũng phải ghé mắt nhìn.

Trần Mịch Ngôn cũng ngẩn ra, nghiêng đầu thấy một người đàn ông đang nhanh chân chạy qua.

Nhạc Lăng trông thấy người đàn ông xuất hiện thì ngẩn người, sau đó vội vàng đứng dậy, lời nói nghẹn ở cổ: "Thẩm, Thẩm Triều..."

Sắc mặt Nhạc Lăng trở nên khó coi, bao bình tĩnh lúc nãy trước mặt Trình Yếu đã biến mất không dấu vết.

Trước mặt Thẩm Triều, tay chân Nhạc Lăng luống cuống, lại hơi chột dạ. Cô cảm thấy mình quá nhát gan, rõ ràng Thẩm Triều lừa gạt cô trước, rõ ràng người ngoại tình là anh ta...

Trong lúc cô đang tâm hoảng ý loạn, Thẩm Triều đã chạy đến gần đó, không nhìn cô mà chỉ một mực nhìn Trình Yếu, bận rộn giải thích: "Tổng giám

Trình, chị đừng hiểu lầm, đây là đàn em khóa dưới của em, em và cô ấy không có gì hết!"

Nhạc Lăng bị lời này khiến mặt trắng bệch, không dám tin ngược mắt: "Thẩm Triều, anh nói lại lần nữa!"

Cô cao giọng hỏi, âm thanh hơi run rẩy, khiến nhiều người đánh mắt tới dị nghị, người phục vụ của quán cũng đứng cách đó không xa, do dự xem có nên tiến lên không.

Mặt Thẩm Triều đầy vẻ bất đắc dĩ: "Nhạc học muội, anh đã cự tuyệt em từ sớm rồi, em còn dây dưa làm gì nữa!" Dứt lời anh ta ghé mắt thấy Trình Yếu cau mày, trong lòng anh ta bỗng thấy rét lạnh, hận không thể chạy lên cho Nhạc Lăng một cái tát.

Nhạc Lăng rất tức giận, không nhịn được nữa, đưa tay về phía gương mặt điển trai của Thẩm Triều. Nhưng vừa ra tay, cổ tay đã bị Thẩm Triều bắt được.

"Nhạc học muội, em đừng náo loạn nữa!" Thẩm Triều nghiêm giọng, trừng mắt nhìn Nhạc Lăng, trong lòng hơi hối hận vì dính dáng tới con nhóc không có đầu óc này.

Anh ta đang muốn quăng Nhạc Lăng ra, trước mắt đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu đen, giãy kè tiếp cánh tay anh ta hơi căng thẳng. Trần Mịch Ngôn không lưu tình, đẩy cánh tay Thẩm Triều ra khiến anh ta ăn đau.

"Anh!" Thấy Trần Mịch Ngôn, Nhạc Lăng càng tủi thân, mắt đỏ lên.

Trần Mịch Ngôn không lên tiếng, vẻ mặt nghiêm túc, đang muốn kéo Nhạc Lăng đi, giọng Thẩm Triều sau lưng lại gấp gáp vang lên: "Tổng giám Trình, đừng trúng cô à?"

Lúc Trần Mịch Ngôn đẩy Thẩm Triều ngã ra phía sau, cùi trỏ anh ta vô tình đập vào bả vai Trình Yếu. Cô đau đến nhủu mày, đột nhiên bực bội.

"Thẩm Triều." Trình Yếu đứng lên, mái tóc dài dưới ánh đèn như ánh lên. Trần Mịch Ngôn vừa xoay người, giọng điệu ôn hòa của Trình Yếu đã vang lên, từng chữ từng chữ chậm rãi tiến vào tai anh: "10 giờ ngày mai tới phòng tài vụ lĩnh lương thực tập."

Thẩm Triều cứng đờ trong nháy mắt.

Trần Mịch Ngôn cũng cứng người.

Trình Yếu không cho Thẩm Triều thời gian nói chuyện, chuyển tầm mắt qua nhìn về phía Nhạc Lăng: "Đừng khóc, để cậu ta cút đi."

—

Sau khi Trình Yếu đi, Thẩm Triều đuổi theo tới cửa.

Trần Mịch Ngôn đột nhiên bình tĩnh lại.

"Chờ ở đây." Anh nói với Nhạc Lăng xong đi ngay. Nhạc Lăng gục trên bàn khóc to.

Sau khi ra cửa, Trần Mịch Ngôn tìm kiếm bóng dáng Trình Yếu, cô đang bị Thẩm Triều chặn ở chỗ đài phun nước. Thẩm Triều lo lắng giải thích với cô, nhưng Trình Yếu phiền chán, đẩy tay Thẩm Triều ra. Thẩm Triều vẫn không bỏ qua, chạy đuổi theo cô.

Sắc trời hơi trầm, dường như muốn mưa. Người trên quảng trường lẻ tẻ, người nào cũng đi vội vã.

Trần Mịch Ngôn đi tới rất nhanh, kéo Thẩm Triều ra, cho anh ta một đấm. Thẩm Triều hoàn hồn, ngã dúi xuống đất.

"Cút."

Giọng Trần Mịch Ngôn rất thấp, nhưng Thẩm Triều và Trình Yếu đều nghe rõ. Thẩm Triều tức giận trừng mắt nhìn Trần Mịch Ngôn, đứng dậy muốn đánh anh, nhưng lại không phải đối thủ của Trần Mịch Ngôn. Anh ta vừa đứng lên từ đất, lại bị Trần Mịch Ngôn kéo cổ áo đẩy ra xa.

Có người đang đi về hướng này, Thẩm Triều hơi chột vật, cảm phần nhìn Trần Mịch Ngôn, sau đó nhìn Trình Yếu, thấy mặt cô lạnh tanh, anh ta hậm hực rời đi.

Trần Mịch Ngôn quay người lại, Trình Yếu đang nhìn anh. Mắt Trình Yếu rất sáng, cô nhìn người khác lúc nào cũng nghiêm túc, không để người ta thấy mình qua loa lấy lệ.

Ngực Trần Mịch Ngôn như nghẹn lại.

Lần đầu nhìn thấy Trình Yếu, cô cũng nhìn anh như vậy.

Trước tòa án mô phỏng đầy áp người của đại học C, ánh mắt Trình Yếu chăm chú mà nóng bỏng, đôi mắt đó dường như chứa đựng cả vầng thái dương, rất chói mắt.

Vì vậy Trần Mịch Ngôn ngây người, không nghe rõ cả những câu nói công kích và biện luận của cô, chỉ nhớ được lúc cô nói với anh "thân ái đối phương biện hữu", âm thanh đó trong trẻo dễ nghe, như chim Hoàng Oanh vậy.

Lúc đó, Trần Mịch Ngôn chưa tròn 18 tuổi, vẫn còn là thiếu niên chưa lớn. Nhưng Trần Mịch Ngôn cũng không phải thiếu niên ngờ nghệch, anh nghiêm cẩn, tinh táo, lí trí, là kẻ "logic quái lạ" trong miệng mọi người, mới vào năm nhất đại học đã ung dung phụ trách đội biện luận của khoa, hạ gục vô số tiền bối. Ấy vậy mà anh lại ngoài dự đoán thất thần ở màn tranh luận kia.

Trong cuộc so tài kia, khoa Quản lý thua khoa Văn, người dành chiến thắng chung cuộc là Trình Yếu.

Trần Mịch Ngôn không biết vì sao lại đột nhiên nghĩ tới chuyện xa xôi như vậy, có lẽ do bất ngờ gặp lại khiến người ta kinh hoàng.

Trình Yếu thay đổi rất nhiều, nhưng anh nhìn một lần vẫn nhận ra, không hề đắn đo hay do dự.

Anh đi tới.

Trình Yếu giương mắt nhìn anh, nhìn người đàn ông cao hơn cô rất nhiều, cười hỏi: "Muốn đánh cả tôi?"

Trần Mịch Ngôn đứng lại.

Nụ cười trên môi Trình Yếu nhanh chóng biến mất: "Tôi không hứng thú với đàn ông nhỏ tuổi hơn, cũng không cướp đàn ông của em gái anh. Dù Thẩm Triều..."

Cô hơi mỉm cười nói: "Thật ra cậu ta cũng không có hứng thú với tôi."

Trần Mịch Ngôn hơi sững sốt, lại nghe được Trình Yếu nói: "Cậu ta chỉ muốn được lưu lại công ty."

Giọng Trình Yếu hạ thấp, Trần Mịch Ngôn kinh ngạc, không trả lời cô.

Ánh mắt anh có chút kì lạ, nhưng Trình Yếu rất lười, không có hứng tìm hiểu, chỉ nói: "Tôi thấy mình giải thích đủ rồi." Nói xong, cũng không để ý đến anh nữa mà quay đầu bước đi.

Trần Mịch Ngôn đứng tại chỗ, lấy lại tinh thần rồi đuổi theo, đánh bạo nắm lấy tay cô.

Cổ tay căng thẳng, nhiệt độ xa lạ ập tới, Trình Yếu thấy nóng người, bắt đầu không kiên nhẫn. Cô nghiêng đầu, trừng mắt nhìn Trần Mịch Ngôn, trong mắt có ánh lửa: "Thực sự muốn động tay động chân?"

Da Trình Yếu rất trắng, vào ngày đầy mây, không có ánh nắng mặt trời như hôm nay cũng trắng đến nổi bật. Nhưng vì cô tức giận, máu huyết lưu chuyển, mặt đỏ lên. Không chỉ mặt, ngay cả ánh mắt cũng hơi đỏ.

Trần Mịch Ngôn chưa thấy bộ dạng này của cô bao giờ, người sững lại.

Trình Yếu cười nhạt, cười xong vẫn thấy anh không có phản ứng gì thì đẩy mạnh một cái.

"Cút ngay."

Trần Mịch Ngôn hơi lão đảo, trong tay trống không. Anh đứng ngẩn ra, sau đó ý thức được Trình Yếu không nhận ra mình.

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trình sư tỷ, em là Trần Mịch Ngôn

Tác giả: Quân Ước

Biên tập: TBB

Lúc Trần Mịch Ngôn còn sững sờ, Trình Yếu đã đi mất.

Anh thấy cô bước tới chiếc taxi ở ven đường, thân thể gầy yếu ngồi vào đó, chiếc xe taxi màu đỏ mận nhanh chóng biến mất trong tầm mắt anh.

Trần Mịch Ngôn mím chặt môi, đứng yên lặng 10 phút ở quảng trường. Tới khi anh quay lại nhà hàng, Nhạc Lăng đã khóc xong. Mắt cô ấy vẫn còn đỏ,

hơi sưng lên, khuôn mặt đầy chật vật.

Thấy Trần Mịch Ngôn, Nhạc Lăng hít mũi: "Anh, để anh bị chê cười rồi, có lỗi quá."

Trần Mịch Ngôn xoa đầu cô ấy, thấp giọng nói: "Đi rửa mặt đi, chúng ta ăn cơm tối ở đây."

Nhạc Lăng chỉnh đốn lại, lúc đi từ phòng vệ sinh ra, Trần Mịch Ngôn đã gọi xong đồ ăn. Lúc đang ăn cơm, Trần Mịch Ngôn nói: "Sau này không nên dính dáng tới người đó nữa."

Tay Nhạc Lăng dừng lại một chút, sau đó mới "vâng".

Trần Mịch Ngôn do dự một lúc, lại nói: "Cô ấy không phải tiểu tam, là Thẩm Triều muốn lợi dụng cô ấy thôi."

Nhạc Lăng ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc. Cô nghĩ một chút, dường như đã nhận ra, lại tức giận: "Đúng là kẻ cặn bã, em mù mới thích anh ta."

Trần Mịch Ngôn không lên tiếng nữa, qua một lúc lại chậm rãi hỏi: "Thẩm Triều thực tập tại công ty nào của Bác Mi?"

"Chính là công ty thời trang Bác Mi, không phải tháng trước bọn họ chuyển tới cùng tòa nhà với công ty anh à?" Nhạc Lăng buồn buồn đáp lại, lúc sau lại như nhớ ra điều gì: "Đúng rồi, em quên mất anh mới đi công tác 6 tháng."

"Theo lời cô ấy nói, Thẩm Triều chắc không được ở lại công ty."

"Đáng đời anh ta." Cuối cùng cũng có chuyện để lòng thoải mái hơn. Nhắc tới đây, Nhạc Lăng nhớ tới người phụ nữ Trình Yếu kia.

"Anh, anh cảm thấy tiểu tam kia... Không, tổng giám Trình kia thế nào?"

Trần Mịch Ngôn đang cúi đầu thái thịt bò bít tết, nghe cô hỏi vậy tay run lên, dao đĩa va vào nhau phát ra âm thanh lanh lảnh, có chút chói tai.

"Cái gì thế nào?" Anh không ngẩng đầu lên, tập trung cắt bò bít tết, ánh mắt sâu thẳm.

Nhạc Lăng nói: "Em cảm thấy chị ấy là người tốt."

Trần Mịch Ngôn hơi giật mình, ngược mắt nhìn lên, đôi mắt đen láy sáng lấp lánh: "Anh cũng nghĩ vậy."

Trình Yếu không về công ty mà bảo lái xe đưa mình tới Minh Uyển Đình.

Minh Uyển Đình là nơi ở của Trình Yếu, cô đã dọn tới đây ba tháng rồi. Nói đúng hơn là cô trở lại thành phố C được ba tháng. Thành phố C cũng không phải quê của Trình Yếu, nhưng cô học chính quy tại đại học C. Dù đầu bị hư tổn, trí nhớ kém, nhưng cô vẫn còn chút cảm giác quen thuộc với cuộc sống ở thành phố này.

Căn hộ của Trình Yếu không lớn, một phòng rộng 60 mét vuông, trong phòng được trang trí màu xám pha trắng, đồ đạc cũng không nhiều, nhìn qua sẽ thấy hơi lạnh lẽo.

Sau khi về nhà, Trình Yếu gọi điện cho trợ lý Trương Nguyệt, lúc để điện thoại xuống đã thấy bên ngoài đổ mưa, mưa khiến khung cửa sổ mờ mịt. Cô đi tới cạnh đó đứng một lúc, sau đó kéo rèm cửa vào.

Lúc này có người gọi điện thoại tới. Trình Yếu bắt máy, sau đó nghe thấy giọng của Du Mỹ Anh.

"Trình Yếu, em ở đâu?!" Giọng Du Mỹ Anh rất lớn, Trình Yếu nghe tới nhức tai, nhanh chóng đưa điện thoại ra xa.

"Ở nhà." Trình Yếu đáp.

"Mẹ kiếp!" Du Mỹ Anh ở đầu bên kia mắng một tiếng: "Trình Yếu, em lại cho chị leo cây!"

Trình Yếu cau mày, lát sau nói: "Em quên, xin lỗi."

"Sổ ghi chép của em đâu?" Du Mỹ Anh thở dài, cách đường dây điện thoại cũng có thể nghe ra giọng điệu không biết phải làm sao của cô ấy.

Trình Yếu cầm điện thoại đi tới ghế sofa, lấy cuốn sổ nhỏ màu nâu trong túi xách ra, mở ra nhìn rồi nói với Du Mỹ Anh: "Trên sổ cũng không ghi, chắc là nhớ nhầm."

Nói xong, cô nghe thấy Du Mỹ Anh ở đầu bên kia thở dài một hơi.

"Trình Yếu, em vẫn còn ăn đồ chị mua chứ?" Du Mỹ Anh hỏi.

Trình Yếu nhìn về phía phòng bếp, trả lời: "Ừ, vẫn ăn."

Du Mỹ Anh không nói chuyện, Trình Yếu nghe cô ấy làm bầm ở đầu dây bên kia: "Sao vẫn chưa có tiến triển gì..."

Trình Yếu không biết nói gì, nghĩ một chút lại thấy hay là cứ im lặng.

Cúp điện thoại, Trình Yếu lấy bút ra, bắt đầu kiểm tra tin nhắn và email. Cô mất khoảng 10 phút để ghi lại những việc cần làm vào ngày mai lên sổ, sau đó đóng lại. Đây là thói quen của Trình Yếu, chỉ như vậy, cô mới nhớ được những việc cần làm. Nhưng cũng khó tránh khỏi có sơ sót, ví dụ như hôm nay cô đã quên hẹn với Du Mỹ Anh.

May rằng đó là Du Mỹ Anh, không phải người khác.

Trình Yếu thấy thật may mắn, cô biết Du Mỹ Anh sẽ luôn tha thứ cho mình.

Sáu rưỡi, Trình Yếu bắt đầu ăn cơm tối. Nói là cơm tối, thật ra chỉ có hai lát bánh mì mỏng. Trình Yếu biết nếu Du Mỹ Anh ở đây, nhất định sẽ giật lấy hai lát bánh mì này vứt vào sọt rác.

Nhưng hôm nay Du Mỹ Anh không có ở đây, nên Trình Yếu yên tâm ăn bánh mì, sau đó mở tủ lạnh lấy lon nước lạnh uống hết. Cho mình ăn no xong, Trình Yếu đi tắm, đổi sang quần áo ngủ rồi lên ghế sofa làm việc.

Trình Yếu là giám đốc sáng tạo của công ty thời trang Bác Mĩ. Trước kia khi còn ở Hồng Kông, cô chỉ phụ trách phần nội dung, nhưng sau khi chuyển tới chi nhánh công ty ở thành phố C đã lên thành tổng giám, nên giờ cô phụ trách cả hai phần nội dung và hình ảnh của công ty.

Trình Yếu không thích quản lý người, cô chỉ thích suy nghĩ lung tung, viết nội dung kiểm cơm qua ngày. Tiếp nhận vị trí này là do bị lừa, nhưng đến giờ Trình Yếu vẫn không biết sắp xếp này của Lâm Tụng Thanh, cô vẫn kiên trì nghĩ 3 tháng nữa Lâm Tụng Thanh sẽ sắp xếp người thay thế mình.

Trình Yếu xem văn kiện 5 tờ tường gửi tới xong thì đã tới 10 giờ hơn. Cô đóng máy tính, đi rửa mặt rồi bước vào phòng, đắp một tấm chăn mỏng rồi ngủ.

Đèn phòng ngủ sáng một đêm.

Sáng hôm sau, Trình Yếu tới đường Sùng An gặp người phụ trách thương hiệu thời trang cao cấp Daisy, bàn xong việc mới tới công ty. Đến tòa nhà Thập Mộng đã là 11 rưỡi. Cô vào thang máy phía Tây lên tầng 2, vừa vào phòng làm việc, trợ lý Trương Nguyệt báo Thẩm Triều chờ cô ở công ty tới trưa.

Trình Yếu nghe xong thì nhún vai.

Trương Nguyệt chú ý tới điều này, lại hỏi: "Tổng giám có muốn gặp cậu ta không? Nếu không, tôi bảo nhân viên an ninh đuổi cậu ta nhé?"

Trình Yếu gật đầu: "Đuổi đi."

Trương Nguyệt đáp ứng rồi đi gọi điện thoại.

Trình Yếu không xen vào việc này nữa, vào phòng làm việc lấy một tập tài liệu rồi xuống tầng một, nói chuyện với người phụ trách bộ phận khách hàng xong thì đã tới giờ ăn cơm trưa.

Trình Yếu không thích ăn cơm. Thật ra dù là ăn gì, cô cũng không thích. Có điều, dù không thích, đa số thời gian cô vẫn cùng mọi người đi ăn, vì vẫn cần phải lập đây dạ đây.

Du Mỹ Anh nói: "Ham muốn ăn uống" của Trình Yếu chỉ có "lộc ăn" mà không có "vị". Lời này nói rất đúng, Trình Yếu không thể chối bỏ sự thật này.

Phía dưới tòa nhà Thập Mộng có chỗ ăn cơm, đó là một tổ hợp những quán ăn kết hợp đồ ăn Trung - Tây, sau đó là các quán cà phê.

Trình Yếu hay tới nhà hàng có tên Drame Shop, cô gọi một đĩa salad và cà phê. Trình Yếu rất thích uống cà phê, ngày nào cũng uống rất nhiều, dường như đem nó trở thành nước nuôi cơ thể. Cô không cảm nhận được vị, nhưng có thể ngửi được hương thơm của cà phê, mùi hương rất đậm đà. Sau khi cai rượu, cô chuyển qua uống cà phê, vừa uống đã tới 5 năm, hiện giờ cô không nhớ được cảm giác kích thích cay tê của rượu nữa.

Ly cà phê rất nhanh đã thấy đáy, Trình Yếu uể oải ăn nốt salad. Một bữa cơm vô vị vậy mà cũng mất tới nửa tiếng.

12 giờ 45 phút, Trình Yếu ăn xong, gọi phục vụ tính tiền. Sau đó cô lấy cuốn sổ nhỏ ra xem qua lịch trình buổi chiều rồi cầm túi xách rời đi. Nhưng cô đi được hai bước đã dừng lại.

Cách đó không xa có bóng dáng cao ngất của người đàn ông trẻ, khuôn mặt tuấn tú đang nhìn cô chăm chú.

Trong nháy mắt đó, Trình Yếu thật muốn hét lên câu "Mẹ kiếp!" như Du Mỹ Anh.

Người đàn ông này thật con mẹ nó cố chấp!

Trình Yếu nghĩ lại chuyện hôm qua, cô nhớ mình đã giải thích rõ ràng rồi, không rõ tại sao người đàn ông này vẫn âm hồn không tiêu tan. Có phải không

thay mặt em gái đánh cô một cái thì không bỏ qua không?

Nghĩ vậy, Trình Yếu lại thấy tức giận tăng vọt. Tức giận xông lên, ngực cũng bực bội, chỉ muốn ném đồ rồi gầm lên.

Nhưng đây là nơi công cộng, cô phải nhịn.

Phải nhịn.

Trình Yếu đè nén lửa giận, liếc Trần Mịch Ngôn một cái nhưng không phản ứng lại. Lúc cô đi qua người anh, Trần Mịch Ngôn cũng xoay người theo cô ra cửa.

Trình Yếu biết anh đi theo sau nhưng không quay đầu, biểu hiện như bình thường.

Trần Mịch Ngôn theo sát phía sau, bước chân không nhanh không chậm, đi một đoạn ngắn, anh đột nhiên hướng tới bóng lưng nhỏ gầy phía trước gọi một tiếng: "Trình sư tỷ."

Trình Yếu ngẩn ra, dừng bước chân rồi quay đầu nhìn anh.

Trần Mịch Ngôn đến gần, ánh mắt yên tĩnh nhìn cô, con ngươi thoáng qua một tia phức tạp.

Thời tiết quang đăng, ánh sáng nhạt chiếu xuống. Trình Yếu đứng hướng nắng, mắt hơi híp lại, lông mi rung rung, vừa dài vừa đen. Gương mặt cô rất sạch sẽ, không hề trang điểm, trắng tới mức khiến người khác giật mình.

Giọng cô đều là ngạc nhiên: "Anh gọi tôi?"

Trần Mịch Ngôn không cúi đầu, mắt nhìn xuống nói: "Em là Trần Mịch Ngôn, người phụ trách khóa 05 đại học C, Trần Mịch Ngôn."

Giọng anh hơi thấp, như sợ cô không nghe rõ, nói từng chữ chậm rãi mà rõ ràng.

"Trần... Mịch Ngôn?" Trình Yếu cau mày, trong đầu có chút ấn tượng nhưng không quá rõ ràng, gương mặt thanh tú lộ ra chút hoang mang.

Hai vai Trần Mịch Ngôn chấn động mạnh.

Anh biết được Trình Yếu không phải không nhận ra anh mà căn bản, cô đã quên người tên là Trần Mịch Ngôn này.

Điều này đúng là đã kích người ta.

Trần Mịch Ngôn siết chặt tay, im lặng không lên tiếng. Trình Yếu nghĩ lại một chút, cuối cùng trong đầu cũng lóe lên vài hình ảnh: "... Thi biện luận?"

Mắt Trần Mịch Ngôn hơi lóe lên, dường như thấy được an ủi, cười với cô: "Đúng."

Giọng anh ảm áp, đôi mắt đen trong veo, bày tỏ thái độ thân thiết. Điều này khiến Trình Yếu cảm thấy thoải mái một cách kì lạ, nghi hoặc và kinh ngạc trên mặt cũng biến mất.

Cô nhìn anh một chút rồi nói: "Hình như cậu thay đổi rồi." Những hình ảnh vụn vặt ủa về trong tâm trí cô không giống dáng vẻ hiện tại của người trước mặt, có điều vẫn đẹp trai như thế. Cô nhớ mang máng Trần Mịch Ngôn ở đại học C rất thu hút nữ sinh.

"Chị cũng thay đổi." Con ngươi Trần Mịch Ngôn lấp lánh: "Lâu rồi không gặp, sư tỷ đến thành phố C lúc nào?"

"Mới đến không lâu." Trình Yếu nhớ tới điều gì, lại áy náy: "Chuyện hôm qua... Xin lỗi, thái độ của tôi không tốt cho lắm."

"Không." Trần Mịch Ngôn cũng nhớ tới chuyện hôm qua, nghiêm túc nói: "Là chuyện của em họ em liên lụy đến chị, xin lỗi."

"Thì ra cô bé đó là em họ cậu." Trình Yếu cười: "Thật trùng hợp."

Trần Mịch Ngôn cũng cười, mặt mày rạng rỡ: "Đúng vậy, thật trùng hợp." Dừng một chút, anh lại chỉ tòa nhà Thập Mộng trước mặt nói: "Em cũng làm ở đây, cùng tòa nhà với chị."

Trình Yếu nhìn theo hướng tay anh chỉ cách đó không xa, hơi bất ngờ: "Công ty nào?"

"Lữ Hành Quốc Tế."

Trình Yếu à một tiếng, cau mày suy nghĩ, mơ hồ nhớ hình như năm đó anh học quản lý. Cô đang lạc trong suy nghĩ lại nghe tiếng Trần Mịch Ngôn: "Sư tỷ... trước khi trở về thành phố C chị đều ở Anh sao?"

Trình Yếu lắc đầu: "Không, ba năm trước tôi ở Hồng Kông."

"Phải không?" Trần Mịch Ngôn thấp giọng.

Chờ một lát, anh lại cong môi cười, như tùy ý hỏi: "Sư tỷ kết hôn chưa?"

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Em đưa chị về?

Tác giả: Quân Ước

Biên tập: TBB

Câu hỏi của Trần Mịch Ngôn khiến Trình Yếu sững sốt trong giây lát, sắc mặt thanh lãnh của cô cũng cứng lại, sau đó lại hồi phục về bình tĩnh như cũ.

"Không, tôi độc thân." Cô cười cười nói.

"Ồ." Sắc mặt Trần Mịch Ngôn bình tĩnh, anh cũng cúi đầu cười nhẹ, dường như thấy hơi lúng túng vì vấn đề mình vừa hỏi.

Trình Yếu cũng cười: "Không ngờ cậu cũng thích nghe chuyện bát quái."

"Không phải bát quái." Ngón tay Trần Mịch Ngôn xoa nhẹ mồ hôi trong lòng bàn tay: "Khi còn học ở đại học C từng nghe nhiều người nói đó là kế hoạch của sư tỷ, em nghĩ sau khi tốt nghiệp chị sẽ..."

Trần Mịch Ngôn không nói tiếp, nhưng câu nói kế tiếp của Trình Yếu khiến lòng anh sáng tỏ. Cô nghiêng đầu nhìn người đi lại trên phố, trong lòng thấy tê nhạt, đầu lưỡi cũng không có tư vị gì: "Phải không? Tôi không nhớ."

Giọng điệu của cô rất bình thản, không có chút nhấp nhô lên xuống nào. Trần Mịch Ngôn không đoán được tâm tình cô lúc nói ra lời này.

"Trình sư tỷ."

Trình Yếu dời mắt qua, có chút dao động: "Ừ?"

"Thật vui khi gặp lại chị." Trần Mịch Ngôn mỉm cười nhẹ nhàng, gương mặt thanh khiết.

Trình Yếu thấy anh đưa một tay tới, đôi tay sạch sẽ trắng nõn, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng. Trình Yếu bỗng thấy hơi hoảng hốt, đoạn kí ức mơ hồ trong trí nhớ như đoạn băng dần tua lại.

Rốt cuộc cô cũng nhớ được mình chính thức quen Trần Mịch Ngôn từ lúc nào.

Lúc Trình Yếu học năm thứ 3 đại học, Trình Mịch Ngôn mới vào đại học C. Cuộc thi biện luận hàng năm vào tháng 4 đã kết thúc, đội biện luận cũng chiêu mộ xong người mới. Buổi giao lưu đầu tiên của đội, Trình Yếu cũng đi. Đó là lần đầu tiên Trình Yếu thấy Trần Mịch Ngôn sau trận chung kết.

Anh là học sinh biện luận mới, tài năng xuất chúng, đáng vẻ lại đẹp đẽ, chỉ lên tranh luận mấy lần tiếng tăm đã truyền khắp đại học C. Nữ sinh tới đăng kí thi tuyển vào đội biện luận nhiều hơn năm trước gấp mấy lần, đội biện luận của đại học C gọi đó là "hiệu ứng Trần Mịch Ngôn". Người như vậy, Trình Yếu không muốn chú ý cũng khó.

Buổi giao lưu tiến hành ở phòng nhỏ của tầng cuối cùng, ở phía Tây tòa nhà khoa Văn. Hôm đó Trình Yếu phải đi thi nên đến rất muộn, cô đi vào từ cửa sau, chọn ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Khi ngẩng đầu lên đã thấy Trình Mịch Ngôn đứng trên bục giảng, dáng người cao ngất. Anh đang tự nhiên giới thiệu bản thân, bảng đen sau lưng cũng có ba chữ tiêu sái: Trần Mịch Ngôn.

Khi đó Trần Mịch Ngôn mới chỉ khoảng 17, 18 tuổi, vận đào hoa đang vượng, đôi mắt trẻ tuổi đầy phấn chấn, nhưng tính anh khá trầm tĩnh. Nếu đem anh ra so sánh, tự nhiên mọi người sẽ thấy không thích những nam sinh hay om sòm bát nháo kia.

Trần Mịch Ngôn giới thiệu rất ngắn gọn, chỉ nói hai câu đã xong. Điều làm Trình Yếu bất ngờ là sau khi xuống khỏi bục giảng, anh tự nhiên đi đến ngồi xuống bên cạnh cô. Lúc này Trình Yếu mới chú ý đến bàn bên cạnh có một chiếc túi màu đen. Rõ ràng, trước khi cô tới thì đây là chỗ Trình Mịch Ngôn đã ngồi.

Sau khi Trần Mịch Ngôn ngồi xuống cũng rất yên lặng. Học sinh tiếp theo của đội biện luận đã lên phát biểu, Trình Yếu thu hồi tầm mắt, nghiêm túc lắng nghe. Được khoảng 5 - 6 phút, học sinh mới của đội biện luận đã giới thiệu xong. Lúc này đội trưởng đội biện luận là Tổng Thiệu Minh đi lên phát biểu, nói đến một nửa thì liếc mắt thấy Trình Yếu, ánh mắt anh ấy sáng lên: "Trình Yếu sư tỷ của các em đến rồi!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía Trình Yếu, cô đứng lên gạt đầu nhẹ với mọi người. Mấy học sinh mới đang về chỗ cũng gọi cô một tiếng "Trình sư tỷ", buổi giao lưu an tĩnh đột nhiên náo nhiệt hẳn. Tống Thiếu Minh tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội nhạo báng này: "Mấy tiểu tử các cậu đừng tưởng tôi không biết, lúc phỏng vấn còn thề son sắt, thật ra trong lòng toàn mưu ma chước quỷ. Mục đích vào đây đều là vì Trình sư tỷ đi?"

Mấy nam sinh đều đỏ mặt, trong đó có một người lớn gan mở giọng oán trách: "Sư huynh, chúng ta đều là nam, đừng nói bọn em thế!"

Tiếng nói này vừa dứt, mọi người đều cười rộ lên, Tống Thiếu Minh ngồi xuống nhìn Trình Yếu, híp mắt cười nói: "Sư huynh chỉ nhắc nhở các cậu đừng nhắm nhăm mục tiêu thôi. Vì cùng là phái nam, anh có trách nhiệm báo cho các cậu biết một sự thật: Trình sư tỷ đã sớm là hoa có chủ rồi, mọi người chết tâm hết đi!"

Nói xong lời này, quả nhiên đám đông đều kinh ngạc rồi thờ dài, Tống Thiếu Minh lại trấn định nói: "Theo anh thấy, các cậu nên biến đau thương thành năng lực, mau chóng xây dựng đội của chúng ta thì hơn."

Mọi người lại cười.

Sau tiết mục trò chuyện giữa chừng này, không khí buổi giao lưu đã thoải mái không ít. Tiếp theo là mục hỏi và đáp, học sinh mới nào có thắc mắc có thể tìm tiền bối trong đội đề hỏi. Lúc đầu, mấy học sinh mới đều vây lại, Trần Mịch Ngôn lúc này lại đi ra bằng đường cửa sau, Trình Yếu bận trả lời các loại vấn đề nên không chú ý đến anh. Tới khi học sinh tới hỏi vấn đề, mới thấy Trần Mịch Ngôn đi vào.

Trình Yếu đoán anh ngại ồn ào, nên ra ngoài chờ một lúc.

Trần Mịch Ngôn ngồi xuống, lấy túi từ trong ngăn bàn ra. Trình Yếu cũng không nghĩ nhiều, bắt đầu thu dọn đồ đạc. Vừa rồi Tống Thiếu Minh đưa tới danh sách đội biện luận được cô kẹp trong quyển "Văn Hóa Đại Cương". Cất đồ đạc xong, cô đứng dậy muốn đi lại nghe thấy một giọng nói trầm thấp: "Trình sư tỷ."

Trình Yếu dừng lại, nghiêng đầu nhìn Trần Mịch Ngôn đứng ở đó đang cúi đầu nhìn mình, ngón tay thon dài của anh cũng hướng về phía cô.

"Em là Trần Mịch Ngôn." Anh nói xong, con mắt đen láy ánh lên nụ cười thân thiện, anh tuần lại ôn hòa. Trình Yếu nghĩ cảm giác đậm đặc xa cách lúc trước mình cảm nhận được có lẽ chỉ là ảo giác...

Chuyện xưa đột nhiên hiện lại rõ ràng trong đầu, Trình Yếu vô cùng kinh ngạc, mơ hồ cảm thấy mấy món đồ bỏ dỡ kia của Du Mỹ Anh dường như có tác dụng. Nếu Du Mỹ Anh biết, chắc sẽ thấy được an ủi lắm.

Trình Yếu còn đang thất thần, âm thanh nhẹ nhàng của Trần Mịch Ngôn đã kéo cô về: "Sư tỷ?"

"Ừ." Trình Yếu hít một hơi, trả lời: "Giờ tôi định về công ty, cậu thì sao?"

"Em cũng vậy, cùng nhau đi."

Hai người sóng vai tới tòa nhà Thập Mộng, vừa bước vào sảnh lớn, âm thanh cao vút của một người đã rót vào tai bọn họ...

"Trình Yếu, em con mẹ nó lại không mang theo điện thoại!"

Lời nói dừng mảnh đó còn chưa dứt, người nói đã như cơn gió chạy tới, tiếp tục quở trách Trình Yếu: "Đại tiểu thư của tôi, bà đây đã nói bao nhiêu lần rồi, dù có làm gì thì chuyện quan trọng nhất cũng là nhớ mang điện thoại mang điện thoại mang điện thoại!" Gào lên một trận xong, cô ấy mới dời mắt thấy Trình Mịch Ngôn đứng bên cạnh Trình Yếu, ánh mắt nhất thời tròn tròn, lóe sáng hơn cả hớp kim titan.

"Trình Yếu, em con mẹ nó đi tìm đàn ông?"

Trình Yếu: "..."

Trần Mịch Ngôn: "..."

"Anh đẹp trai này chất lượng không tệ, gương mặt này, vóc người này đúng là quá ổn!" Người phụ nữ mặt mày hớn hờ nói.

Trình Yếu chọn coi thường mấy lời nói bậy của Du Mỹ Anh, giới thiệu với Trần Mịch Ngôn: "Chị họ tôi, Du Mỹ Anh."

"Chào chị, em là Trần Mịch Ngôn." Trần Mịch Ngôn lễ phép đưa tay ra.

Du Mỹ Anh suông sã bắt tay anh, cười tủm tỉm, luôn miệng nói: "Cậu với em gái tôi rất xứng đôi, khách khí làm gì, đối tốt với em gái tôi là được!"

Trần Mịch Ngôn không đáp lại, nhưng gò má tuần tú có chút ửng đỏ.

Trình Yếu nhúc nhích đầu, biết Du Mỹ Anh lại tái phát bệnh cũ, môi khẽ động: "Cậu ấy là sư đệ của em ở đại học C, vô tình gặp lại trên đường." Giải thích xong, cô khẽ gạt đầu với Trần Mịch Ngôn, mong anh thứ lỗi cho hành vi của Du Mỹ Anh. Trần Mịch Ngôn cười với cô, bày tỏ mình hiểu rõ.

"À, sư đệ." Du Mỹ Anh thu lại tươi cười, lại nhìn Trần Mịch Ngôn với vẻ tiếc nuối, coi anh như miếng thịt béo rơi từ trong bát Trình Yếu ra, chỉ hận không thể ném trở về.

Trình Yếu liếc cô ấy một cái, rồi nghiêng đầu nói với Trần Mịch Ngôn: "Chúng ta lên trước đi."

Trần Mịch Ngôn hơi ngần ra, sau đó nói: "Được."

Sau khi nói "hẹn gặp lại", hai bên tách ra, đi về phía hành lang công ty mình.

Vừa vào văn phòng của Trình Yếu, Du Mỹ Anh đã nổ tung, nhiệt tình truy hỏi mọi tin tức về Trần Mịch Ngôn. Đáng tiếc bây giờ Trình Yếu biết rất ít về Trần Mịch Ngôn, chỉ đáp lại "không biết" để bịt miệng Du Mỹ Anh.

Du Mỹ Anh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Chị có thể theo đuổi không? Kiểu đàn ông như vậy, em hẳn tâm bỏ qua à? Không sợ bị trời đánh sao?"

Trình Yếu bình tĩnh cầm cốc nước đưa cho cô ấy: "Nước miếng phun hết lên mặt em rồi, khát không?"

"Em rót cuộc có nghe chị nói không đấy?" Du Mỹ Anh tức giận nhận lấy cốc nước uống một hơi cạn sạch, lau loát hất mái tóc đen: "Vi hạnh phúc cả đời của chị em, em có thể để ý một chút không? Tìm thử một người đàn ông có bao nhiêu khó khăn chứ?"

Trình Yếu không nói gì, yên lặng rót cho mình một cốc nước. Nước lọc thanh mát chảy qua đầu lưỡi lành lạnh, rất thoải mái.

"Chị đột nhiên tới đây không phải vì nói chuyện đó chứ?" Trình Yếu rót liên tiếp hai cốc nước.

Du Mỹ Anh sững sốt một chút, lúc này mới nhớ đến mục đích ban đầu của mình.

Thấy cô ấy bỗng nhiên không nói nữa, Trình Yếu hơi bất ngờ: "Sao vậy?"

"Cũng không có gì." Du Mỹ Anh ngồi lên ghế xoay, xoay 2 vòng, như tùy ý nói: "Gần đây em chú ý một chút."

"Chú ý cái gì?" Trình Yếu không hiểu.

"Người của Chung Vân Sơn hình như lại lặn lội tới đây." Du Mỹ Anh nhún mày: "Ngay cả đi giúp việc ở nhà mẹ chị mấy ngày trước cũng bị chặn lại để dò hỏi."

Lòng Trình Yếu trầm xuống, sắc mặt thay đổi, thật lâu vẫn không tiếp lời. Giọng Du Mỹ Anh lại hết sức bất mãn: "Đúng là âm hồn không tiêu tan". Trình Yếu thì chỉ yên lặng lắng nghe, không nói gì nhiều.

Vì dự án thời trang mùa hè của Daisy mà Trình Yếu bận rộn mấy ngày liền, hai ngày rồi cô đều ở lại công ty tăng ca tới khuya, lúc ra về cả tòa nhà đã không còn ai cả. Tòa nhà Thập Mộng chia thành khu phía Đông và phía Tây, hai khu có 3 thang máy. Nhưng qua 10 giờ tối thì một thang máy sẽ ngừng hoạt động, chỉ có thang máy công cộng ở khu trung gian vẫn hoạt động như cũ.

Trình Yếu vào thang máy xong, nhìn xuống điện thoại thấy đã gần 11 giờ rồi.

Thang máy đi xuống tầng 6 thì dừng lại, cửa vừa mở ra, người đàn ông mặc âu phục sẫm màu tiến vào. Hai người đối mắt với nhau xong thì đồng thời sững sốt.

"Là cậu à?" Trình Yếu cong môi cười, coi như chào hỏi.

Trần Mịch Ngôn lấy lại tinh thần, anh tự biết mình thất thần hơi lâu nên vội thu tầm mắt, không nhìn cô quá chăm chú nữa.

"Sao sư tỷ về muộn thế?" Anh cúi đầu ho nhẹ một tiếng, khi nhìn lên lần nữa mắt cũng không còn gọn sóng.

"Tăng ca." Trình Yếu trả lời bình thường, rồi hỏi lại anh: "Cậu cũng bận?"

"Vâng."

Hai người đang nói chuyện thì thang máy đã xuống tới tầng 1, Trình Yếu ra khỏi thang máy trước, Trần Mịch Ngôn theo sau cô đi tới cửa hông của tòa nhà, đến đây mới nhớ ra mình định xuống bãi đỗ xe ở tầng B1.

Mượn ánh đèn ở sảnh tòa nhà, Trình Yếu đứng trên bậc thang hướng về phía quảng trường, nghiêng đầu chào tạm biệt người đàn ông: "Trần Mịch Ngôn, hẹn gặp lại."

"Sư tỷ." Trần Mịch Ngôn đột nhiên bước lại gần hai bước, thấp giọng nói: "Em đưa chị về."

Dứt lời lại thấy như mình hơi đường đột nên lùi về phía sau nửa bước: "Em xuống dưới lấy xe, chị chờ một chút nhé?"

"Không cần, có người tới đón tôi rồi. Tôi chờ một chút thôi, cậu đi trước đi." Trình Yếu mỉm cười nhẹ, ánh đèn rơi xuống mặt cô mềm mại mà yên tĩnh.

Cô có lý do để từ chối, Trần Mịch Ngôn nhất thời không biết nói gì, cổ họng hơi động, sau đó mới nói: "Muộn quá không an toàn, em chờ cùng chị."

Anh vừa nói xong thì tiếng điện thoại của Trình Yếu vang lên, là Du Mỹ Anh gọi đến.

Trình Yếu vừa bấm nút nghe, Du Mỹ Anh ở đầu kia đã nói rõ tình hình: "Trình Yếu, em đừng ra khỏi công ty vội. Quán bar có chút chuyện, chị phải đi xử lý trước. Em chờ ở văn phòng, chị bảo Sam qua đón em."

"Sao vậy?"

"Chuyện nhỏ thôi, một tên vô lại tới quấy phá. Chị tới xử lý anh ta."

Trình Yếu cau mày: "Trọng Nhất Lâm?"

"Ngoài anh ta thì còn tên vô lại không biết xấu hổ nào nữa?" Du Mỹ Anh ở đầu bên kia thể hiện sự chán ghét, rõ ràng đã bị Trọng Nhất Lâm làm cho tức giận.

Đối với ân oán tình thù của Du Mỹ Anh và Trọng Nhất Lâm, Trình Yếu chỉ bàng quan, không nhúng tay. Có điều biết người gây chuyện là Trọng Nhất Lâm, cô lại thấy yên tâm. Ít nhất cô biết người kia sẽ không thực sự làm gì Du Mỹ Anh.

"Chị đi đi, không cần làm phiền Sam. Em tự về."

Du Mỹ Anh không yên tâm: "Bảo em chờ thì chờ đi, nói lời vô dụng làm gì."

"Em nói thật." Cô hơi nghiêng đầu nhìn Trần Mịch Ngôn chờ bên cạnh, sau đó nói với Du Mỹ Anh: "Em tình cờ gặp được Trần Mịch Ngôn, cậu ấy nói sẽ đưa em về." Nói xong cũng không để ý tới Du Mỹ Anh ở đầu bên kia kích động đã nhanh chóng tắt điện thoại.

Thấy cô nói chuyện điện thoại xong, Trần Mịch Ngôn đi tới, cúi đầu nhìn cô: "Em đưa chị về?"

Trình Yếu cười: "Phiền cậu rồi."

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Liên quan gì đến cậu?

Tác giả: Quân Ước

Biên tập: TBB

Lúc Trần Mịch Ngôn đi lấy xe, Trình Yếu đi ra quảng trường nhỏ tĩnh lặng, cô đứng bên cạnh luống hoa chờ anh.

Không lâu sau, một chiếc Land Rover màu đen phóng tới chỗ cô với tốc độ cực nhanh. Tiếng phanh bén nhọn đâm vào màng nhĩ, chiếc xe đó dừng ngay trước mặt Trình Yếu.

Trình Yếu bước tới, thấy người đầu tiên bước ra từ trong xe thì run sợ. Sau đó cô âm thầm đưa tay vào trong túi xách, đầu ngón tay đụng phải một vật cứng và lạnh như băng. Xúc cảm ấy khiến cô bình tĩnh lại trong nháy mắt.

Trần Mịch Ngôn nhanh chóng lái xe ra khỏi hầm gửi xe, đi vòng qua cửa hông của tòa nhà, hướng đến quảng trường nhỏ. Thấy xa xa có một đám người, ni tâm anh nhủ chặt, sau đó đạp mạnh chân ga.

Đèn đường chiếu xuống luống hoa mờ nhạt, Chung Hân ở cạnh đó che cổ tay bị thương, nghiêng răng nghiêng lợi: "Trình Yếu, cô là đồ điên, giống mẹ cô như đúc!"

"Đúng đấy." Trình Yếu quơ quơ con dao đâm máu trong tay, cười ngông cuồng: "Kẻ điên giết người không cần đèn mạng, muốn thử một chút không?"

"Bệnh thần kinh! Nếu không phải bố tôi nhờ, cô nghĩ tôi tình nguyện tìm cô? Tình nguyện đón cô về nhà?!"

Chung Hân mắng chửi, giận dữ găm lên với trợ thủ và tài xế của mình: "Ngớ ra làm gì? Còn không đưa tôi tới bệnh viện?"

Sau đó hai người đàn ông kia mới có phản ứng, vội vàng một trái một phải đi lên đỡ anh ta.

Trình Yếu run rẩy, ném con dao về phía những người kia, trong nháy mắt cả người như bị rút hết sức lực, giọng cô truyền tới cùng gió đêm...

"Tất cả cút hết đi!"

"Sur tỷ!" Trần Mịch Ngôn vừa xuống xe đã thấy Trình Yếu ngã quỵ xuống đất, trước đó lại thấy một đám người vừa đánh xe rồi đi. Anh nhanh chóng chạy đến, muốn đỡ Trình Yếu dậy. Lúc vừa chạm vào tay phải của cô lại thấy ẩm ướt, dính nhớp.

Anh cúi đầu nhìn, sắc mặt đại biến.

"Chị bị thương rồi." Trần Mịch Ngôn lạnh mặt: "Những người đó là ai? Bọn họ làm chị bị thương?" Anh vừa hỏi vừa lấy khăn tay trong túi quần tây ra, áp lên lòng bàn tay ứa máu của cô.

Trình Yếu không trả lời, chỉ trực nhìn chăm chăm về phía trước, giọng hơi khàn: "Dao của tôi... Trần Mịch Ngôn, giúp tôi nhặt con dao."

"Dao?"

"Ồ kia." Trình Yếu chỉ về phía trước.

Trần Mịch Ngôn nhìn theo hướng tay cô chỉ, trên nền đất cách đó không xa có một con dao gọt hoa quả dính máu.

Trần Mịch Ngôn mang ánh mắt phức tạp nhìn Trình Yếu, sau đó đi qua nhặt con dao nhưng không đưa lại cho cô.

"Đưa tôi." Trình Yếu ngửa đầu nhìn anh.

"Bắn rồi." Trần Mịch Ngôn nhú mày, cúi đầu nhìn con dao gọt hoa quả chuôi xanh tinh xảo, đầu lưỡi dao vẫn còn dính máu đỏ tươi. Lòng Trần Mịch Ngôn như thít lại, anh nhìn bàn tay phải bị thương của Trình Yếu, chiếc khăn màu xanh đen bị cô siết chặt cũng thấm máu.

"Sur tỷ, chúng ta đi bệnh viện." Anh lau sạch vết máu trên con dao rồi đút vào trong túi áo vest, cúi người ôm Trình Yếu đứng lên.

"Đưa tôi." Trình Yếu đẩy cánh tay anh, cắn răng đứng lên. Trần Mịch Ngôn muốn đưa tay đỡ cô, nhưng Trình Yếu lạnh lùng tránh né, nhìn anh như người xa lạ: "Trả lại dao cho tôi."

Giường co một hồi, cuối cùng con dao vẫn trở về trong tay Trình Yếu.

Trần Mịch Ngôn vừa lái xe vừa chú ý đến Trình Yếu. Cô ngồi ở ghế phó lái, tay phải cuộn bằng khăn tay của anh, tay trái cầm con dao gọt hoa quả. Cô dùng sức nắm lấy nó, cánh tay khẽ run lên.

Trong xe trầm mặc gần 10 phút, Trình Yếu trước sau vẫn không nhìn Trần Mịch Ngôn. Dường như sau khi anh lấy dao của cô, các tế bào thần kinh của Trình Yếu vẫn còn khựng lại, chưa bình tĩnh lại được. Cô cũng không còn chút tín nhiệm nào với anh.

Hoặc nói đúng hơn là cô vốn không tín nhiệm anh.

Trần Mịch Ngôn nhớ lại thái độ của Trình Yếu từ khi gặp lại tới nay, không phát hiện ra điều gì không đúng, nhưng lại luôn thấy có sai biệt gì đó.

Sai biệt ở đâu đây?

Trần Mịch Ngôn cố gắng ghìm suy nghĩ của mình xuống, chuyên tâm lái xe đến hiệu thuốc 24 giờ. Xe đột nhiên dừng lại, Trình Yếu hơi kinh ngạc, quay đầu lại theo bản năng tìm Trần Mịch Ngôn.

Ánh mắt Trần Mịch Ngôn rơi xuống tay cô, thấp giọng nói: "Không đi bệnh viện cũng được, nhưng nhất định phải xử lý vết thương." Nói xong anh xuống xe.

Trong xe yên tĩnh trở lại, Trình Yếu nhìn chăm chăm bóng lưng Trần Mịch Ngôn qua cửa kính một lúc. Sau khi thấy anh đẩy cửa tiến vào, Trình Yếu mới thu hồi ánh mắt. Cô cúi đầu nhìn con dao gọt hoa quả trong tay một chút, mấy giây sau, Trình Yếu lấy vỏ dao ra, tra dao vào rồi lần nữa nhét vào túi xách.

Trần Mịch Ngôn nhanh chóng trở lại với một túi đồ. Anh chú ý thấy con dao trên tay Trình Yếu đã biến mất nhưng không hỏi nhiều.

"Bỏ khăn tay xuống." Anh cúi đầu mở túi đồ.

Trình Yếu lấy khăn tay thấm máu xuống, đưa tay mặc anh xử lý.

Trần Mịch Ngôn thuần thục lau rửa vết thương giúp cô, lau phần máu đọng, khử trùng, cuối cùng dùng gạc mỏng băng vết thương lại. Lúc anh làm việc này động tác tỉ mỉ lại ôn nhu, Trình Yếu thậm chí không thấy đau chút nào. Cô chỉ thấy đôi tay trắng nõn, thon dài của Trần Mịch Ngôn cầm gạc cuộn lại

mấy lần, sau đó tay cô đã được băng lại đẹp đẽ.

"Tốt rồi." Anh thu dọn đồ đạc, sau đó nói: "Hai ngày này không được để vết thương dính nước." Nghĩ một chút anh lại nói: "Việc thay băng, em có thể..."

"Du Mỹ Anh sẽ giúp tôi." Trình Yếu tiếp tới, sau đó ngẩng đầu lên nói với anh tiếng "cảm ơn."

Trần Mịch Ngôn mím môi không nói nữa.

Xe lại lên đường lần nữa, 20 phút sau họ có mặt ở Minh Uyển Đình, xe dừng lại trước tòa nhà số 23 của Trình Yếu.

Trên đường đi, hai người không trao đổi thêm gì, không khí kì lạ trong xe kéo dài tới tận hiện tại. Lúc này đã là đêm khuya, dưới tiểu khu rất vắng vẻ, chỉ có vài ngọn đèn đường lẻ loi và ánh trăng lạnh tanh khiến người ta sợ hãi.

"Hôm nay cảm ơn cậu."

Trình Yếu đưa tay mở cửa xe, vừa mới bước một chân ra, Trần Mịch Ngôn đã bắt lấy cánh tay cô.

Trình Yếu quay đầu, Trần Mịch Ngôn đang nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau.

"Sư tỷ." Trần Mịch Ngôn nhú mi, trầm mặc một chút rồi nói: "Sáng sớm mai có người đưa chị đi không?"

Trình Yếu ngăn ra, sau đó lại nghe Trần Mịch Ngôn nói: "Nếu như không có, em tới đón chị."

Trình Yếu kinh ngạc nhìn anh một hồi, sau đó không nói gì.

Sự trầm mặc của cô khiến Trần Mịch Ngôn hiểu lầm. Anh buông cánh tay cô ra, cúi đầu giải thích: "... Vừa khéo tiện đường."

Trình Yếu lắc đầu.

"Tôi chẳng qua chỉ bị thương tay, không phải tàn phế." Vì vậy tự đi cũng không thành vấn đề, không đến nỗi không tự lo liệu được.

"Không phải là vì..." Trần Mịch Ngôn cau mày, muốn nói lại thôi, ánh mắt anh nhìn Trình Yếu như có như không mang theo chút lo lắng.

Bỗng nhiên Trình Yếu hiểu ra. Không phải vì chuyện tay bị thương, mà vì anh đã chứng kiến chuyện tối nay.

Tối giờ, sau khi nghĩ lại chuyện phát sinh vào buổi tối, tâm tình Trình Yếu đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Trần Mịch Ngôn im lặng mấy giây, sau đó nói: "Xin lỗi, không phải em thăm dò gì đâu, chỉ là... hơi lo lắng thôi."

Lòng Trình Yếu nảy lên một cái.

Lát sau, cô hít nhẹ một hơi, thu chân vừa đưa ra bên ngoài vào rồi đóng cửa xe.

"Trần Mịch Ngôn." Cô nhàn nhạt gọi tên anh, giọng điệu mang theo tia dịu dàng hiếm thấy: "Bọn họ không làm hại được tôi, không cần lo lắng. Tôi không sợ bọn họ."

"Tay chị bị thương." Trần Mịch Ngôn chỉ ra sự thật trái ngược với lời nói của cô.

Trình Yếu mỉm cười: "Đây là tôi tự làm mình bị thương, ngoài ý muốn thôi." Cô vẫn giữ nụ cười trên môi: "Động tác quá nhanh nên không kịp thu dao, nhưng đối phương thăm hại hơn."

"Đối phương là ai? Bọn họ muốn làm gì? Có thể lại tới tìm chị không?" Trần Mịch Ngôn không chịu được thái độ không để ý của cô, trầm giọng hỏi ra những vấn đề mấu chốt.

Trình Yếu lại chỉ trả lời vấn đề cuối của anh: "Hắn là sẽ không tới."

Cô tránh né rõ ràng như vậy, Trần Mịch Ngôn sao có thể không cảm nhận được? Anh đang muốn hỏi lại, phía sau đột nhiên có tiếng xe tới, lúc dừng lại phát ra tiếng phanh chói tai xé màn đêm.

Một phụ nữ tóc ngắn bước từ trên xe xuống, trên người cô ấy mặc đồ thể thao màu đen, động tác đóng cửa xe nhanh nhẹn mà phóng khoáng.

Trình Yếu nhìn thấy người nọ qua cửa kính xe thì bị dọa sợ.

Sao Du Mỹ Anh lại chạy tới đây?

Chưa kịp nghĩ thêm, cô vội vàng mở cửa xuống xe.

Du Mỹ Anh vốn không chú ý tới chiếc xe Trình Yếu ngồi, tới khi thấy cô bước xuống, cô ấy vẫn còn sững sờ. Nhưng việc này chỉ diễn ra trong 2 giây

thôi. Ngay lúc sau cô ấy đã bình tĩnh lại, sai bước tới với khí thế kinh người.

"Sao chị lại..." Trình Yếu chưa kịp nói hết câu đã bị giận dữ trong mắt Du Mỹ Anh thiêu rụi.

"Trình Yếu, em con mẹ nó rốt cuộc đang làm gì?" Giọng Du Mỹ Anh vang vọng trong đêm lại càng có lực, Trình Yếu lo lắng nhìn tầng trên, may mà không thấy ai đổ nước rửa chân xuống.

Trần Mịch Ngôn theo sau lưng Trình Yếu cũng bị giọng nói này làm giật mình.

"Chị Du..." Trần Mịch Ngôn muốn giải thích tình hình, nhưng mở miệng lại phát hiện chính mình cũng không rõ chuyện này là thế nào.

Hiếm khi Du Mỹ Anh không liếc mắt nhìn trai đẹp, ánh mắt bén nhọn chỉ trừng Trình Yếu, giọng nói ngập tràn tức giận: "Chị bảo em chú ý một chút, không bảo em cầm dao đầu với người khác!"

Du Mỹ Anh giận đến tím tái, tiếp tục chỉ chiết: "Có phải em chê đời mình chưa bị hủy hoàn toàn không? Muốn chết hay muốn vào tù nốt nửa đời còn lại?!"

Trình Yếu trầm mặc nghe cô ấy mắng.

Đáy mắt Trần Mịch Ngôn lộ vẻ kinh hoàng, không chen lời vào.

Ánh mắt Du Mỹ Anh đỏ lên, cô hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm Trình Yếu: "Trình Yếu, em nói thật cho chị biết, có phải đầu em có một cái hố không?"

Trình Yếu: "..."

"Tay em bị thương." Cô nâng bàn tay bị băng bó lên cho Du Mỹ Anh xem.

Vừa nhìn qua, sắc mặt Du Mỹ Anh đã thay đổi, nắm lấy cổ tay Trình Yếu: "Đây là ai làm, mẹ nó là ai làm? Tên nghiệt chủng Chung Hân kia dám động tay động chân với em? Chán sống rồi phải không? Bây giờ bà đây đi giết nó!"

Thấy Du Mỹ Anh vén tay áo định đi, Trình Yếu vội kéo lại.

"Không sai, nó không dám động tay với em. Đây là em tự làm mình bị thương, không nghiêm trọng, chỉ chảy 2 giọt máu thôi."

Du Mỹ Anh: "..."

Du Mỹ Anh luôn không nạt được bịch bông Trình Yếu này. Vừa rồi trong điện thoại, lão Chung Văn Sơn khốn kiếp kia mắng cô làm hư Trình Yếu, thật ra việc này quá oan uổng cho cô. Trên thực tế, cô đã quản Trình Yếu 5, 6 năm, đến giờ vẫn không quản hết được. Cô đâu có sức ảnh hưởng lớn đến thế?

Du Mỹ Anh muốn đánh Trình Yếu một cái, san bằng luôn cái hố trong đầu cô là tốt nhất. Nhưng với dáng vẻ gầy yếu này của Trình Yếu, chỉ sợ không chịu nổi một quyền.

"Thật phục em." Du Mỹ Anh khẽ cắn răng, nuốt xuống một bụng tức giận.

Trình Yếu cười cười, buông tay ra: "Muộn rồi, qua đêm ở chỗ em à?"

Du Mỹ Anh liếc cô một cái, sau đó nhìn sang Trần Mịch Ngôn. Sắc mặt người sau nghiêm túc, ánh mắt thâm trầm nhìn Trình Yếu.

Du Mỹ Anh cong môi cười, nói: "Đầu óc chị đâu có hố nào, hiếm khi thấy em mang đàn ông về, chị đàn độn mới làm hỏng chuyện tốt của em."

Nói xong cũng xoay người rời đi, lúc sắp lên xe còn quay đầu nói với Trình Yếu: "Nợ này mai tính với em, ngoài ra chị hẹn với bác sĩ Phong rồi, em không muốn cũng phải gặp."

Trình Yếu muốn nói "không gặp" nhưng Du Mỹ Anh không cho cô cơ hội, cô ấy đã mau chóng đóng cửa xe rồi đi rồi.

Nhìn xe của Du Mỹ Anh biến mất trong tầm mắt, tâm tình Trình Yếu hơi buồn bực.

Trần Mịch Ngôn đến gần hỏi: "Chị sao thế? Sao phải tới gặp bác sĩ?"

Trình Yếu phiền muộn trong lòng, nghiêng đầu nhìn anh: "Liên quan gì đến cậu?"

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Sur ty, không sao đâu

Tác giả: Quân Ước

Biên tập: TBB

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Trình Yếu đã thấy hối hận. Cô cúi đầu xuống, không nhìn Trần Mịch Ngôn.

Một lát sau cô nghe Trần Mịch Ngôn nói: "Xin lỗi."

Giọng anh có chút cứng nhắc, nói xong lại quay người lên xe. Vào lúc Trình Yếu nghĩ anh muốn lên xe rồi đi, anh đã cầm túi trên tay quay lại đưa cho Trình Yếu, bên trong là thuốc và băng gạc anh mua.

Trong nháy mắt Trình Yếu thấy mình thật tội tệ, khiến người khác giận sôi.

Rõ ràng mấy năm nay cô đã quen làm người như vậy: lãnh cảm, nhạt nhẽo, nóng nảy, khó kiềm chế được cảm xúc. Vì vậy không có mấy người có thể chịu đựng được cô. Tuy rằng cũng tự chán ghét bản thân nhưng trừ bỏ Du Mỹ Anh, cô dường như chưa đối mặt với người nào khiến mình có cảm giác đó.

Trình Yếu đưa tay nhận túi, do dự xem nên nói gì. Trần Mịch Ngôn cứ đi như vậy, một câu thừa thãi cũng không có.

Ánh đèn đường lạnh tanh vẫn chiếu xuống, Trình Yếu thở dài.

Trần Mịch Ngôn đi xe dọc theo đường Chiêu Dương trở về. Lúc về đến nhà đã là 1 giờ sáng, trong phòng đèn nhánh một mảnh. Anh mở đèn, đổi giày ở huyền quan. Đột nhiên một vật nhỏ tròn tròn chạy tới, nhẹ nhàng cọ vào mắt cá chân anh.

Đó là Robby ham ngủ như mạng.

Trần Mịch Ngôn rất kinh ngạc, ngồi xổm xuống xoa đầu nó: "Sao vẫn chưa ngủ?"

Robby "meow" hai tiếng, sau đó xoay người chạy đi ngủ.

Phòng khách khôi phục lại yên tĩnh, Trần Mịch Ngôn thay giày xong thì tới sofa ngồi mấy phút. Sau đó anh mở máy tính ra gửi một cái email rồi mới đi tắm.

Trước khi ngủ, anh đặt lại đồng hồ báo thức lần nữa.

Trình Yếu cả đêm ngủ không ngon, hôm sau thức dậy mơ mơ màng màng, không có chút tinh thần nào. Cô hơi không muốn đi làm nhưng hôm nay có một buổi thảo luận do cô chủ trì, cô không thể tùy tiện vắng mặt được.

Rửa mặt đơn giản xong, Trình Yếu tùy tiện trang điểm nhẹ để che quầng mắt thâm đen rồi mới ra cửa, nước cũng chưa uống ngụm nào. Không nghĩ tới vừa ra khỏi thang máy đã thấy Trần Mịch Ngôn.

Anh mặc áo sơ mi sẫm màu cùng quần tây, đứng dựa người vào cửa xe, đôi chân dài vẫy gọi người ta.

Giày cao gót của Trình Yếu bước từng bước xuống cầu thang. Cô vừa hơi nghiêng người, Trần Mịch Ngôn đã bước nhanh tới, duỗi cánh tay dài vững vàng đỡ lấy cô.

"Cẩn thận." Giọng nói dịu dàng của người đàn ông vang lên bên tai, Trình Yếu ngoài ý muốn cứng người lại một chút.

Đội Trần Mịch Ngôn buông tay ra, cô mới hỏi: "Sao cậu lại tới đây?"

"Đón chị." Anh đáp rất tự nhiên: "Hôm qua đã nói rồi mà."

"..."

Anh nói rồi, nhưng cô cũng đã từ chối khéo léo mà...

Trình Yếu không biết nói gì cho phải. Anh đã tới đây rồi, cô không thể bảo anh đi được.

"Cậu chờ bao lâu? Sao không..." Trình Yếu muốn nói "sao không gọi điện thoại cho cô" nhưng vừa nói ra, cô mới nhớ mình chưa trao đổi số điện thoại với Trần Mịch Ngôn. Anh không có cách để liên lạc với cô, chỉ có thể chờ ở đây.

... Vì vậy có thể anh đã chờ rất lâu.

Nghĩ đến điểm này, Trình Yếu càng không thể mở miệng cự tuyệt ý tốt của Trần Mịch Ngôn. Cô có bệnh, đó là không tim không phổi. Nhưng lúc không phát bệnh nhiều ít vẫn để lại cảm giác giống người bình thường.

Loại cảm giác này khiến lòng cô không không chế được mà mềm đi.

Trần Mịch Ngôn không biết Trình Yếu nghĩ gì, thuận miệng đáp câu: "Không bao lâu".

Lúc đang nói anh cũng liếc mắt qua nhìn tay phải của cô, nơi đó đã băng lại lần nữa, xem ra đã bôi thuốc thay gạc rồi.

"Tay chị có ổn không?"

"Không sao, đỡ hơn nhiều rồi." Trình Yếu đáp một tiếng, anh cũng không hỏi nhiều, chỉ bước tới mở cửa xe thay cô.

Sau khi lên xe, Trần Mịch Ngôn hỏi cô: "Chị ăn sáng chưa?"

"Vẫn chưa." Trình Yếu nghiêng đầu: "Cậu thì sao?"

"Em cũng chưa ăn." Trần Mịch Ngôn nghiêng mặt cười với cô một chút, nhưng rất nhanh đã quay trở lại nhìn đường.

"Cùng nhau đi ăn chút gì nhé?"

Trình Yếu nghe được đề nghị của anh thì do dự một giây. Cô nhớ hôm qua đã nhét hai ổ bánh mì ở ngăn kéo phòng làm việc, vốn định để làm đồ ăn sáng. Ai ngờ Trần Mịch Ngôn ở đây chỉ dùng một giây đã ăn định xong.

"Em nhớ sư tỷ rất thích cửa hàng bánh bao canh ở cổng phía Tây đại học C, hay chúng ta tới đó ăn đi."

Bánh bao canh? Quán nào?

Trình Yếu hơi bối rối, cẩn thận nghĩ lại một chút thì phát hiện cô không nhớ đáng đáp cửa hàng bánh bao canh đó thế nào, bánh bao canh ở đó là nhân mặn hay nhân ngọt cũng không nhớ luôn.

Trí nhớ tồi tệ này!

Cô xoa xoa mi tâm, nghĩ lại một chút: Bỏ đi, dù sao bây giờ cô cũng như vậy rồi, ăn cái gì chẳng được? Cứ tùy tiện đi.

Cứ như vậy, 20 phút sau bọn họ đã ngồi trong quán bánh bao canh ở cổng Tây của đại học C.

Lần trước Trình Yếu tới nơi này là buổi sáng ngày tốt nghiệp từ sáu năm trước. Thời gian trôi qua khá lâu rồi, cộng thêm trí nhớ của cô bị thoái hóa nghiêm trọng, hiện tại đã không nhớ rõ chuyện năm đó. Chẳng qua đi vào quán thì thấy hơi quen thuộc, trong đầu thỉnh thoảng hiện một vài hình ảnh.

Thời gian ăn sáng tới, người tới cửa hàng ăn điểm tâm rất nhiều, phần lớn đều là sinh viên đại học C. Có 4, 5 nữ sinh ở kí túc xá chạy đến, lại có từng đôi nam nữ sinh viên dắt tay nhau tới.

"Cho một lồng bánh bao canh mang đi!"

"Bổn cái bánh bao lúa mạch cho vào túi, nhờ bác nhanh lên chút, sắp tới giờ học rồi!"

"Ôi, đừng ăn cháo, Triệu sư thái điểm danh đấy! Chúng ta mua mấy cái bánh bao mang đi!"

...

Tất cả đều là âm thanh phấn chấn của tuổi trẻ.

Trình Yếu đứng sau lưng Trần Mịch Ngôn, chờ anh gọi đồ ăn. Cô nhìn những khuôn mặt hối hả xung quanh thì hơi thất thần, thoáng chốc như trở lại thời còn học đại học. Dù trí nhớ về đoạn thời gian kia đã bị cô vứt bỏ, nhưng Trình Yếu vẫn có thể cảm nhận được lúc đó mình rất vui vẻ.

Trình Yếu im lặng cười một tiếng, thu hồi suy nghĩ.

Bọn họ chọn một bàn gần cửa sổ ở tận cùng bên trong nên khá yên tĩnh. Trần Mịch Ngôn gọi một lồng bánh bao canh, một lồng bánh bao lúa mạch nhân thịt, cộng thêm hai bát cháo chay. Không bao lâu, bánh bao canh được đưa lên, vừa nóng hôi hổi lại rất ngon mắt.

Trần Mịch Ngôn đưa đũa cho Trình Yếu: "Thử một chút đi, vẫn là mùi vị trước đây."

Trình Yếu nghe lời anh gấp một cái bánh bao lên cần, vừa nuốt xuống thì Trần Mịch Ngôn đã đưa đĩa giấm tới: "Trước kia chị rất thích chấm giấm, không chấm ăn không ngon."

"..."

Trình Yếu rất muốn nói rằng bây giờ dù có chấm hay không thì cũng không khác nhau. Nhưng cô không nói, chấm tượng trưng xuống đĩa giấm rồi ăn nốt nửa bánh còn lại.

"Thế nào?" Trần Mịch Ngôn nhìn cô với dáng vẻ mong đợi, mặt mày tuấn lãng lộ ra thần sắc hấp dẫn người ta.

Trình Yếu hơi dừng lại, im lặng một chút rồi gật đầu: "Vẫn ngon như thế."

Trần Mịch Ngôn nghe xong cười rộ lên, đôi mắt đen trong veo cong lên rất đẹp mắt. Vì vậy Trình Yếu nhìn nhiều thêm hai lần.

Giờ nhìn mới phát hiện từ lúc gặp lại cô chưa từng nhìn kỹ Trần Mịch Ngôn. Người đàn ông trước mắt có đôi mắt sâu, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng màu đỏ nhạt, hình môi rất đẹp, toàn bộ gương mặt cũng rất hoàn mỹ, không tìm ra được khuyết điểm nào.

Cô còn nhớ năm đó trên mực bình chọn những nam sinh đẹp trai nhất trường BBS, hình như Trần Mịch Ngôn cũng có tên, thứ hạng còn khá cao. Giờ mới thấy ánh mắt nữ sinh của đại học C năm đó đúng là khá tốt.

Trình Yếu hiếm khi nhớ lại chuyện trước kia nên không khỏi thất thần. Tới khi nghe tiếng Trần Mịch Ngôn nói chuyện, cô mới lấy lại tinh thần, không tự nhiên cười một tiếng rồi cúi đầu tiếp tục ăn.

Trần Mịch Ngôn uống cháo xong ngẩng đầu hỏi: "Sau khi trở lại, sư tỷ đã về thăm đại học C chưa?"

Trình Yếu lắc đầu: "Vẫn chưa."

"Có thời gian cùng đi xem một chút, có nhiều nơi thay đổi lắm."

"... Được."

Hai người ăn sáng xong tới tòa nhà Thập Mộng đã là 9 giờ hơn. Sau khi xuống xe, Trình Yếu nói một tiếng "cảm ơn" với Trần Mịch Ngôn.

Sau lại nhớ tới điều gì, cô lấy điện thoại ra hỏi: "Số điện thoại của cậu là gì?"

Rõ ràng Trần Mịch Ngôn hơi sững sốt, đợi một lúc mới nhận điện thoại của cô rồi nhập số điện thoại của mình vào.

Trình Yếu lưu vào điện thoại, gọi qua: "Tôi gọi cho cậu." Nói xong thì có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Trần Mịch Ngôn lấy điện thoại đi động ra, màn hình điện thoại hiện người gọi tới là: Trình Yếu.

"Em lưu rồi." Trần Mịch Ngôn bấm hai cái qua loa rồi nói với Trình Yếu.

"Ừ, đi thôi." Trình Yếu chỉ thang máy, vừa đi vừa nói: "Mai Du Mỹ Anh sẽ sắp xếp người tới đón tôi, không cần phiền cậu nữa, hôm nay cảm ơn."

"Không cần khách khí như vậy." Trần Mịch Ngôn bấm nút thang máy: "Thuận đường mà thôi."

Bọn họ đi lên bằng thang máy phía Tây, đi tới tầng 1, Trần Mịch Ngôn phải ra sảnh để đổi sang thang máy phía Đông.

Trước khi hai người tách ra, Trình Yếu vốn muốn bày tỏ thái độ xin lỗi vì chuyện hôm qua. Không biết cô do dự một lúc thế nào, thang máy đã tới nơi. Trình Yếu còn chưa kịp phản ứng, Trần Mịch Ngôn đã nói tiếng "hẹn gặp lại" rồi xoay người ra khỏi thang máy.

Giờ cao điểm của thang máy rất khốc liệt, một giây tiếp theo đã có cả tá người tràn vào, Trình Yếu lập tức bị đẩy lùi vào trong.

"Trần Mịch Ngôn..." Trình Yếu cố đứng vững, cát tiếng gọi xong thì cửa thang máy đã khép lại.

Vẫn chậm một bước rồi.

Ở trong thang máy chật chội một hồi, Trình Yếu thấy hô hấp cũng khó khăn. Vất vả cảm cự tới tầng 20, cô nhanh chóng đi ra ngoài, hít một hơi thật sâu rồi tiến vào từ cổng chính của Bác Mỹ.

Vừa tới văn phòng, điện thoại vang lên.

Là Trần Mịch Ngôn.

Trình Yếu nhận máy. Chất giọng trầm thấp, có từ tính của Trần Mịch Ngôn truyền qua điện thoại.

"Sur ty, là em."

"Ừ, tôi biết." Trình Yếu đáp.

Trần Mịch Ngôn nói: "Vừa rồi em nghe tiếng chị gọi."

Trình Yếu hơi dừng lại, sau đó "ừ" một tiếng: "Tôi cho là cậu không nghe được."

"Em nghe được." Trần Mịch dừng lại rồi hỏi: "Sao vậy? Có phải rơi đồ gì trên xe không?"

"Không phải."

"Vây..."

"Trần Mịch Ngôn." Trình Yếu mím môi, lần nữa mở miệng đã không còn do dự: "Hôm qua rất xin lỗi cậu, thái độ của tôi tệ quá. Mong cậu bỏ qua, nhiều lúc tôi không khống chế được cảm xúc của mình, nhưng sau này tôi sẽ chú ý. Trần Mịch Ngôn, lúc này tôi muốn nói điều này."

Nói xong, Trình Yếu nhẹ nhàng thở ra một tiếng, mơ hồ cảm thấy vướng mắc nhỏ trong lòng mình đã biến mất, thật thoải mái.

Ở đầu dây bên kia, Trần Mịch Ngôn rất bất ngờ, anh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói: "Sur ty, không sao đâu." Giọng nói còn mang tia vui vẻ.

Cúp điện thoại, Trần Mịch Ngôn kiểm tra hòm thư. Mở ra, anh thấy Thiệu Nhạc đã hồi âm email của mình.

Hết chương 5.

Lời của B.: Sự kết hợp của trai đẹp và mèo là tội ác ~

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Em gặp tổng giám Trình ở bệnh viện

Tác giả: Quân Ước

Biên tập: TBB

Xem email xong, Trần Mịch Ngôn nhú mi, cầm điện thoại gọi cho Thiệu Nhạc. Một hồi lâu, bên kia mới bắt máy.

"Tôi đây, Trần Mịch Ngôn."

Đầu điện thoại bên kia "a" một tiếng, sau đó Thiệu Nhạc nói to: "Trần Mịch Ngôn, tiểu tử cậu! Đọc được email tôi trả lời không hả? Cậu chậm một bước rồi, đại ca đây đã đổi nghề!"

"Nhận thêm đơn này của tôi nữa, được không?" Trần Mịch Ngôn hỏi.

Thiệu Nhạc ở đầu bên kia "ơ" một tiếng, kinh ngạc nói: "Tiểu tử cậu có chuyện gì vậy? Người kia là ai, sao lại coi trọng như thế?"

Sau đó anh ấy lại tiếp: "Năm đó tôi làm thám tử tư, cậu còn nói điều tra chuyện riêng tư của người khác là không đứng đắn, nhớ không? Giờ sau mấy năm, cậu lại tìm đến tôi làm chuyện không đứng đắn?"

"Tôi sẽ không để cậu điều tra chuyện không đứng đắn." Trần Mịch Ngôn xoa mi tâm: "Cậu có đọc kĩ email không? Đó là bạn tôi, gần đây có người tìm cô ấy gây phiền toái, tôi muốn cậu điều tra việc đó."

"Cậu cho tôi là Baidu sao? Còn tự động che đi tin tức mẫn cảm?" Thiệu Nhạc gào lên: "Cậu biết tôi đổi nghề chưa hả? Cậu chỉ gửi một email nhưng bọn tôi phải dùng đến đủ loại phương tiện để điều tra tất cả các thứ, sau khi điều tra rồi còn phải sàng lọc, mệt hơn chó trinh thám của cảnh sát nữa! Cậu bảo gã đàn ông kia tên là Chung gì đó, tên cũng không cho tử tế, chỉ một chút tin tức như thế tôi điều tra thế nào? Như vậy còn không bằng cậu hỏi người bạn kia, mà tới lúc đó có tra được thì còn riêng tư nổi gì? Tiểu tử cậu đúng là không nói lý!"

Trần Mịch Ngôn bị anh ấy nói tới trầm mặc.

Anh biết Thiệu Nhạc nói không sai, cũng biết anh điều tra về cô như thế là không tốt. Nhưng anh không tài nào quên được dáng vẻ cầm dao tới phát run của cô.

Cô nói cô không sợ, nhưng lại luôn mang dao bên người.

Anh muốn biết điều gì khiến cô trở thành bộ dạng đó.

Trần Mịch Ngôn hồi lâu không nói tiếng nào, đầu bên kia thấy khó hiểu gọi mấy tiếng, sau mới nghe Trần Mịch Ngôn nói: "Điều tra đi, cậu làm thế nào để điều tra thì làm, đến lúc đó chỉ cần cho tôi biết ai gây khó dễ cho cô ấy là được."

Thiệu Nhạc kinh ngạc khi nghe giọng Trần Mịch Ngôn, người bạn kia đúng là không bình thường. Anh ngược lại muốn bát quái một phen nhưng cũng hiểu tính Trần Mịch Ngôn, nghĩ đi nghĩ lại một chút, hay là bỏ đi vậy, nhiều lời cũng không tốt.

Dây dưa mấy câu, Thiệu Nhạc vẫn nhận đơn này. Đương nhiên anh ấy cũng thuận tiện làm thịt Trần Mịch Ngôn. Thiệu Nhạc ngược lại cảm thấy không phải mình ác, tới anh em ruột thịt còn tính toán rõ ràng. Hơn nữa, anh biết Trần Mịch Ngôn là ai, không làm thịt không phải sẽ có lỗi với chính mình sao?

Trình Yếu bận rộn tới trưa vì chủ trì cuộc họp, lúc kết thúc đã gần 12 giờ. Cô vừa tra xong lịch trình trong ngày, Du Mỹ Anh đã gọi điện đến. Hai người cùng đi ăn cơm trưa.

Du Mỹ Anh thích ăn cay nên chọn một nhà hàng đồ ăn Tứ Xuyên.

Sau khi ngồi xuống, Du Mỹ Anh liếc tay phải Trình Yếu: "Băng thành cái bánh chưng rồi, có thể cầm đũa không?"

Trình Yếu nhìn tay mình xong thì hơi im lặng. Dù cô băng không đẹp bằng Trần Mịch Ngôn nhưng cũng không khoa trương tới mức đó, lúc này dùng để ăn sáng vẫn còn linh hoạt lắm. Cô không trả lời, lại nghe Du Mỹ Anh tiếp tục than thở.

"Đầu đất chính là dùng để nói em đó." Du Mỹ Anh lắc đầu, thở dài: "Theo lý thuyết, chúng ta có họ hàng gần, sao đầu óc lại khác biệt lớn đến vậy?"

Trình Yếu tự động coi thường lời nói của Du Mỹ Anh, cúi đầu uống nước.

Du Mỹ Anh mất mặt, cắn chặt răng đi về phía trước, dán sát vào cô, nói: "Hôm qua ghi nợ chưa tính sổ đâu, giờ nói xem chuyện là thế nào?"

"Nói gì?" Trình Yếu ngẩng đầu, vô tội nhìn cô ấy.

Du Mỹ Anh chỉ muốn đánh ngất Trình Yếu: "Hôm qua em bị thương, chị không có ở đó để chăm sóc, vị sự đệ tốt kia của em cũng không có biểu hiện gì?"

Du Mỹ Anh vỗ bàn, tức tối: "Đàn ông có chút nhân lực gặp tình cảnh đó thì phải biết chăm sóc người ta chứ? Ai, sao cậu ấy lại bỏ qua cơ hội tốt như thế? Không phải là cái gối thêu hoa, mặt đẹp mà đầu óc không dùng được chứ hả?"

Trình Yếu nhàn nhạt liếc cô ấy: "Chị tưởng mọi người ai cũng phóng khoáng như chị? Trần Mịch Ngôn không phải kiểu đàn ông tùy tiện. Trong lòng cậu ấy, em là sư tỷ, chị đừng trông cậy vớ vẩn nữa, lần trước em nói chị quên rồi à?"

"Lần trước..." Du Mỹ Anh sờ chóp mũi: "Lần trước nào?"

Trình Yếu không muốn đề ý tới cô ấy nữa.

Du Mỹ Anh mơ hồ xong, lại chuyển sang chủ đề khác: "Đúng rồi, chị đã hẹn với bác sĩ Phong vào chiều thứ 7. Tới lúc đó chị đi đón em."

Trình Yếu ngừng tay: "Không thể không đi?"

"Không thể" Du Mỹ Anh nhướn mi: "Chuyện đi khám này không thương lượng, em chỉ có thể nghe theo."

"Dù sao kết quả cũng giống nhau, em không hiểu vì sao chị còn muốn phí thời gian."

"Cái gì gọi là kết quả giống nhau?" Du Mỹ Anh bắt mắt: "Không thử sao biết kết quả được? Không thử sao biết kết quả lần này giống lần trước? Trình Yếu, em có thể đừng bày ra bộ mặt kinh sợ đó không? Chị ngại mất mặt!"

Trình Yếu: "Ừ."

Du Mỹ Anh: "..."

Không phản kháng được Du Mỹ Anh, Trình Yếu chỉ có thể nghe lời.

Buổi trưa ngày thứ 7, sau khi ăn cơm trưa xong, Du Mỹ Anh đưa cô đi gặp bác sĩ Phong. Bác sĩ Phong tên là Phong Hành, là một người bạn Du Mỹ Anh quen khi đi du lịch. Nghe nói người này là bác sĩ thần kinh nội khoa từ Mỹ trở về, gần đây đến thành phố C tham gia hội nghị nên Du Mỹ Anh nhân cơ hội đưa Trình Yếu tới khám thử.

Địa điểm gặp mặt là một bệnh viện trong thành phố.

Du Mỹ Anh xuống xe xong thì gọi điện cho Phong Hành, rất nhanh sau đó một người đàn ông cao lớn đã xuất hiện ở phòng khách của phòng khám.

Du Mỹ Anh liếc mắt thấy anh ấy, Phong Hành cũng trùng hợp gặp được hai người, từ xa đã vẫy tay với Du Mỹ Anh rồi sai bước tới.

"Phong Hành!" Du Mỹ Anh gọi một tiếng, sau đó chỉ Trình Yếu, nói: "Em họ tôi, Trình Yếu."

"Chào cô Trình." Phong Hành tới gần, gương mặt tuấn tú mang nụ cười lễ độ, đưa tay ra trước mặt Trình Yếu.

Trình Yếu bắt tay anh ấy: "Chào anh, bác sĩ Phong."

Trình Yếu có thói quen bài xích với bệnh viện, thế nên rõ ràng tâm trạng không tốt lắm. Dù trên mặt có tươi cười nhưng tất cả chỉ là giả, Phong Hành thấy rõ ánh mắt cô vẫn nhàn nhạt, không để lộ tâm tình.

Chào hỏi xong mấy câu, Phong Hành đưa các cô lên gác rồi làm kiểm tra cho Trình Yếu. Du Mỹ Anh đã nói trước tình hình của Trình Yếu qua điện thoại nên anh ấy không cần hỏi gì nhiều, chỉ cần kiểm tra rồi chờ lấy kết quả. Bốn giờ hơn, tất cả giấy tờ kiểm tra đều được chuyển tới tay Phong Hành, anh xem qua rồi gọi Du Mỹ Anh vào phòng làm việc.

Trình Yếu ngồi chờ một mình bên ngoài thấy hơi nhàm chán, cũng có chút phiền não. Cô không có hứng thú với phân tích kết quả kiểm tra của Phong Hành. Cô tới đây chỉ để an ủi Du Mỹ Anh một chút thôi. Qua nhiều năm như vậy, người không từ bỏ cô cũng chỉ có Du Mỹ Anh. Tối chính cô cũng sớm chết tâm với bản thân mình, dù kết quả có là gì cũng không phải vấn đề nữa.

Ngồi một lúc không thấy Du Mỹ Anh đi ra, Trình Yếu lại không chịu nổi mùi khờ trùng của bệnh viện nên nhắn tin cho Du Mỹ Anh rồi ra ngoài.

Phía Đông bệnh viện là một khu vườn nhỏ, ở đó có mấy chiếc ghế dài không có người ngồi, Trình Yếu đi tới ngồi xuống. Cô lấy điện thoại ra nhìn, đã hơn 4 rưỡi rồi.

Cô nhìn những hàng cây xanh biếc và dây leo tới gần người, sau đó nghe thấy một giọng nữ trong trẻo: "Cô Trình?"

Trình Yếu quay đầu lại, Nhạc Lăng thấy rõ là cô thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng đi tới: "Đúng là cô à? Tôi là Nhạc Lăng, cô còn nhớ không?"

"Cô..." Dáng đáp Nhạc Lăng không giống lần trước lắm, Trình Yếu ngăn ra: "Là cô."

"Đúng, đúng, là tôi." Nhạc Lăng cong mắt cười, sau đó thoáng thu lại nụ cười, không được tự nhiên: "Chuyện đó... Lần trước xin lỗi, tôi hiểu lầm. Tôi muốn tới xin lỗi cô nhưng anh họ tôi nói sẽ xin lỗi giúp. Đúng rồi, anh họ tôi có tìm cô không?"

Anh họ?

Trình Yếu kịp thời nghĩ ra, anh họ cô ấy là Trần Mịch Ngôn.

"Ừ, cậu ấy có xin lỗi." Trình Yếu nói.

"Vậy thì tốt rồi." Nhạc Lăng lại cười, nói: "Chị Trình, em còn phải cảm ơn chị đã đuổi Thẩm Triều đi!"

Chị Trình?

Trình Yếu không khỏi bật cười, cô nhóc này cũng thật nhanh miệng, chưa gì đã chuyển từ "cô Trình" thành "chị Trình" rồi.

"Đuổi cậu ta là vì nghĩ cho công ty, thật ra không liên gì đến việc kia của em, không cần cảm ơn." Trình Yếu nói thật.

Nhạc Lăng không để ý đến điều đó: "Không sao, không sao, ngược lại anh ta bị đuổi, em thấy rất thoải mái!" Cô ấy vừa nói vừa nhìn xung quanh, lúc này mới nhớ ra đây là bệnh viện, nên hỏi Trình Yếu: "Đúng rồi, chị Trình, sao chị lại ở đây? Có khó chịu chỗ nào sao?"

"... Ừ, tới kiểm tra."

"Ra là vậy, em tới thăm bạn học." Nhạc Lăng cúi đầu nhìn đồng hồ rồi "ai da" một tiếng, ngẩng đầu nói với Trình Yếu: "Anh họ tôi đón em rồi, chị Trình, em đi trước đây."

"Được."

"Hẹn gặp lại." Nhạc Lăng vẫy tay với cô rồi rời đi.

Trình Yếu đợi hồi lâu Du Mỹ Anh mới tới tìm cô.

Lúc gặp mặt, hai người nhìn nhau một cái. Trình Yếu đứng lên, thấy vẻ mặt Du Mỹ Anh có chút khó coi, trong lòng cô hiểu hết tất cả.

Không bắt ngờ chút nào.

"Đi thôi, đi ăn cơm, đói quá." Trình Yếu cong khóe miệng, sau đó cầm cổ tay Du Mỹ Anh.

Cũng giống như nhiều lần trước, cô cảm thấy rất có lỗi với Du Mỹ Anh.

Nhạc Lăng lên ngồi ghế phó lái, vui vẻ nói với Trần Mịch Ngôn: "Anh, đi ăn đồ cay có được không, lâu rồi chưa ăn cay, thèm quá!"

"Ăn đồ cay không tốt cho dạ dày." Trần Mịch Ngôn nhàn nhạt trả lời rồi lái xe.

"Thỉnh thoảng ăn một lần thôi mà." Nhạc Lăng vẫn không từ bỏ.

"Không được." Trần Mịch Ngôn không chịu thỏa hiệp: "Ăn gì thanh đạm một chút."

Nhạc Lăng than thở, bổ sung: "Sợ anh rồi, đúng là khó nói chuyện."

Xe tiến về phía trước, Nhạc Lăng nghe nhạc một lúc thì thấy nhàm chán, sau đó quay ra nói chuyện phiếm với anh. Trần Mịch Ngôn chuyên tâm lái xe, thỉnh thoảng tiếp một câu.

Nhạc Lăng kể chuyện bạn mình đang nằm trong viện, sau đó nhớ lại việc gặp được Trình Yếu, nghiêng đầu nói: "Đúng rồi, anh còn nhớ tổng giám Trình đó không? Em gặp chị ấy ở bệnh viện!"

Tay cầm vô lăng của Trần Mịch Ngôn chợt khựng lại.

Hết chương 6.

Lời của B.: Có chút nhầm lẫn, đã edit chức vụ của Trình Yếu là Tổng giám

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Trần mịch ngôn gửi tin nhắn wechat

Biên tập: Bột

Tiếng phanh gấp vang lên, xe dừng lại.

Trần Mịch Ngôn quay đầu: "Cô ấy thế nào?"

Nhạc Lăng bị anh phanh gấp làm sợ hết hồn, nhìn bốn phía nói: "Này, không được dừng xe ở đây đây."

"Cô ấy thế nào?" Trần Mịch Ngôn bắt được tay cô, giọng điệu căng thẳng. Nhạc Lăng ngẩng đầu thì bắt gặp ánh mắt của anh, cô kinh ngạc không thôi, mấy giây sau mới kịp phản ứng: "Anh hỏi tổng giám Trình thế nào à? Chị ấy không sao, nói là đang làm kiểm tra. Em đoán là kiểm tra sức khỏe gì đó thôi, anh... khẩn trương như thế làm gì?"

Trần Mịch Ngôn sững sốt, thoáng thờ phào nhẹ nhõm, từ từ quay đầu trở về phía trước, cảm giác lo lắng trong lồng ngực dần lắng xuống. Có điều anh vẫn không yên tâm vì nhớ lần trước Du Mỹ Anh nói sẽ hẹn bác sĩ giúp Trình Yếu.

Anh không trả lời Nhạc Lăng ngay mà cho xe chạy lần nữa. Xe đi về phía trước một lúc anh mới nhàn nhạt mở miệng: "Cô ấy là sư tỷ của anh."

Sau khi biết quan hệ của Trần Mịch Ngôn và Trình Yếu, Nhạc Lăng kinh ngạc, không khép được miệng tới nửa phút. Đợi cô phục hồi tinh thần xong, đầu vai Trần Mịch Ngôn bị vỗ một cái nặng nề.

"Này, sao trước đó anh không nói?" Nhạc Lăng thấy việc này trùng hợp tới không tưởng tượng được: "Loại sư tỷ gì? Chung một thầy dạy? Ở đại học Pennsylvania?"

“Đại học C.” Trần Mạch Ngôn rất bình thản trước thái độ kích động của cô, như thể người vừa khẩn trương phanh gấp trước đó không phải anh.

“À, đại học C...” Nhạc Lăng suy nghĩ một chút, nhớ lại từng nghe chuyện từ phía Thẩm Triều, có chút kinh ngạc: “Nghe nói chị ấy trở về từ Hồng Kông, vậy hai người lâu rồi chưa gặp mặt? Nếu thế tức là hai người gặp lại vì em?”

“Ừ, nhờ em ban tặng.” Biểu cảm của Trần Mạch Ngôn nhu hòa đi một chút, cười như có như không.

Giác quan thứ sáu nói cho Nhạc Lăng biết —— có gian tình.

Cô làm em họ Trần Mạch Ngôn 19 năm nhưng chưa từng thấy anh kì lạ đến thế. Lúc thì nóng nảy thất thường, lúc thì cười đến quỷ dị, dường như đó không phải ông anh họ lạnh lạnh nhạt nhạt như nước sôi để nguội của cô.

Sau khi ăn tối, Trình Yếu tới SEA cùng Du Mỹ Anh.

SEA là quán bar của Du Mỹ Anh ở đường Viễn Sơn. Đây là quán bar nhạc nhẹ, thính thoảng có chủ đề hoạt động mới mời mấy ban nhạc tới hát vài bài. Du Mỹ Anh tự làm bà chủ nên thời gian thoải mái, có nhiều thời gian để chăm sóc Trình Yếu. Từ Edinburgh đến Hồng Kông rồi thành phố C, bên người Trình Yếu trước sau chỉ có Du Mỹ Anh.

Thật ra Du Mỹ Anh chỉ lớn hơn Trình Yếu một tuổi, nhưng từ nhỏ cô ấy đã là ‘nữ hán tử’, Trình Yếu được cô ấy che chở mà lớn lên.

Nếu đề nói về Du Mỹ Anh, thì nhất định đời trước cô ấy từng là người đàn ông phụ lòng Trình Yếu, nên đời này mới đầu thai làm chị em gái để trả nợ.

Trong ánh sáng nhu hòa của quán bar, lúc Trình Yếu ngồi thất thần trên ghế salon, Du Mỹ Anh bung nước ép táo gai tới.

“Đây, mùi này là mạnh nhất đấy.” Du Mỹ Anh để ly ra trước mặt cô.

Trình Yếu cầm ống hút khêu khêu: “Mạnh hơn dưa hấu chút thôi.” Đầu phải rượu, có thể mạnh bao nhiêu?

“Em coi như rượu vang đỏ rồi uống đi.” Du Mỹ Anh nhướn mày: “Đừng nghĩ tới mấy yêu cầu quá phận, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Em không nghĩ.” Trình Yếu nói.

Du Mỹ Anh hừ một tiếng, nhìn kĩ cô.

Trình Yếu cười: “Tín nhiệm giữa người với người đâu?”

Du Mỹ Anh: “Chó ăn rồi.”

“...”

Ngồi ở SEA hơn hai tiếng, tám giờ hơn, Du Mỹ Anh định đưa Trình Yếu về. Nhưng không nghĩ chưa ra tới cửa đã bị chặn lại.

Người tới là đàn ông, một người đàn ông rất đẹp trai.

Trình Yếu vừa thấy anh ấy đã quay sang nhìn Du Mỹ Anh như phản xạ có điều kiện. Quả nhiên, cả người Du Mỹ Anh trên dưới đã đặng đặng sát khí như trong dự liệu.

Trình Yếu hơi nhúc nhủ, chuyển tầm mắt nhìn người đàn ông đối diện. Đáng tiếc người ta không nhìn cô, cặp mắt hoa đào gây họa chỉ nhìn một mình Du Mỹ Anh.

Cho tới giờ, Trình Yếu cũng không biết rốt cuộc năm đó hai người đã xảy ra chuyện gì.

Trọng Nhất Lâm là bạn quen biết thời Du Mỹ Anh du học ở Anh. Lúc ấy hai người rất hợp phách, từ bạn học tới bạn thân, nếu không phải vì giới tính của Du Mỹ Anh, có lẽ bọn họ đã trở thành anh em của nhau. Sau đó hai người tới Hồng Kông, Du Mỹ Anh vào làm trong công ty của Trọng Nhất Lâm, làm tổng giám thiết kế của anh. Cô ấy cứ làm như vậy hai năm liền, mọi việc đều rất tốt đẹp.

Nhưng không rõ về sau thế nào, sau đó hai người đột nhiên âm ỉ, Du Mỹ Anh từ chức đổi nghề, từ đó không làm thiết kế nữa. Cô ấy ở lại Hồng Kông một năm rồi theo Trình Yếu tới thành phố C. Trình Yếu chỉ biết bọn họ tuyệt giao, về nguyên nhân tại sao, Du Mỹ Anh nhất quyết không muốn nói.

Ai biết Trọng Nhất Lâm lại đuổi tới tận thành phố C. Không chỉ có thế, anh ấy còn mở một quán bar ở phố đối diện mang phong cách tương tự SEA, ngay cả tên cũng na ná, gọi là SEE.

Du Mỹ Anh tức muốn chết.

Vì thế từ đó tới nay Trình Yếu luôn được chứng kiến màn ‘tương ái tương sát’ quỷ dị đủ mọi loại hình của hai người này.

Ví dụ như hiện tại ——

“Cút ra ngoài.” Du Mỹ Anh cực giống sư tử xù lông, ánh mắt đen nhánh như dao găm bắn về phía người đàn ông.

“Không cút.” Trọng Nhất Lâm giương mày rậm, khoe miệng nhếch lên khiêu khích.

Mắt Du Mỹ Anh đỏ lên, cao giọng gọi: “Leo!”

Một người đàn ông trẻ tuổi nhanh chóng chạy tới: “Sếp, đây có phải kẻ ăn trộm không?”

Trộm cái đầu cậu! Du Mỹ Anh ném ánh mắt xem thường qua, Leo xấu hổ không chịu được, hết sức cúi đầu nịnh nọt: “Tôi hiểu, sếp, vậy tôi đi báo cảnh sát.”

“Leo, chờ chút.” Trình Yếu kịp thời mở miệng gọi cậu ấy lại, đến gần nói với Du Mỹ Anh: “Không cần âm ỉ lớn như thế, hay là hai người nói chuyện đi, nói cho rõ ràng.”

“Có gì để nói với một con ruồi thối?” Du Mỹ Anh không lùi bước, cũng không nhìn Trình Yếu, chỉ quay lại phân phó Leo: “Đưa em tôi về trước!”

“Vâng vâng.” Leo liên tục đáp lời, bậm bịu đi tới bên cạnh Trình Yếu, khó xử nhìn cô.

Trình Yếu không biết phải làm sao, lắc đầu rồi rời đi.

Đại chiến sắp nổ ra, cô cũng không có hứng thú xem cuộc chiến này, hay là cứ “cút” ra xa một chút thì tốt hơn.

Trình Yếu tắm xong đang ngồi trên ghế salon, uống xong một lon cà phê, cô gọi điện thoại cho Du Mỹ Anh thì biết tin đại chiến bên kia đã kết thúc. Cô không hỏi nhiều, đỡ khiến Du Mỹ Anh thấy phiền. Vừa cúp điện thoại, tiếng nhắc tin nhắn mới của WeChat vang lên.

WeChat của Trình Yếu không có mấy người, trừ Du Mỹ Anh ra thì còn lại là cộng sự và đồng nghiệp ở Hồng Kông. Sau khi mở ra, cô phát hiện có thông báo yêu cầu kết bạn mới. Mở ra nhìn thì là Trần Mịch Ngôn. Anh dùng tên thật, avatar hình bầu trời màu lam nhạt, chỉ có một đám mây.

Trình Yếu nhấn ‘đồng ý’, vừa để điện thoại di động xuống, tiếng tin nhắn lại vang lên.

Trần Mịch Ngôn gửi tới tin nhắn WeChat: “Sư tỷ, chị vẫn chưa đi nghỉ à?”

Trình Yếu trả lời anh: “Vẫn chưa, có chuyện gì không?”

Đợi một lúc, Trần Mịch Ngôn gửi tới một tin nhắn thoại, dài 17 giây.

Trình Yếu nhấn vào, điện thoại truyền tới âm thanh trầm thấp, trong suốt: “Nghe Nhạc Lăng nói hôm nay vô tình gặp được chị, con bé thấy có lỗi vì chuyện lần trước nên muốn mời chị ăn cơm, thế nên... sư tỷ, hôm nào chị rảnh?”

Trình Yếu nhớ tới Nhạc Lăng, cười cười trả lời anh: “Chuyện đó không có gì, bảo em ấy không cần đề trong lòng, càng không cần mời cơm.”

Trần Mịch Ngôn rất thất vọng.

Anh đáp lại: “Con bé sẽ thất vọng lắm.”

Trình Yếu: “Chuyện nhỏ mà thôi.”

Trần Mịch Ngôn: “Có lẽ... con bé không thấy là chuyện nhỏ.”

Trình Yếu nhún mày: “Vậy theo cậu, tôi nên để em ấy mời cơm? Em ấy vẫn là học sinh mà.”

Trần Mịch Ngôn: “Phải, vì thế theo thông lệ, con bé mời khách còn em trả tiền.”

Trình Yếu cười nhẹ ra tiếng, gõ chữ: “Ngày mai được không? Mai cũng là cuối tuần, không trễ nải việc học của em ấy.”

Rất nhanh đã có tin nhắn mới: “Được.”

Chuyện cứ quyết định như vậy, thời gian và địa điểm đều do Trần Mịch Ngôn ấn định: Năm rưỡi chiều tại nhà hàng Hàn Quốc gần đại học Normal.

Ngày hôm sau, Trình Yếu không cần tăng ca nên ở trong chung cư cả ngày, 5 giờ nhận được tin nhắn của Trần Mịch Ngôn.

Hôm qua Trần Mịch Ngôn nói tới đón cô, Trình Yếu không từ chối. Lúc đọc tin nhắn Trình Yếu đã sửa soạn xong, cô cầm túi đi xuống nhà.

Dưới lầu, Trần Mịch Ngôn đã mở cửa xe chờ cô.

Sau khi Trình Yếu lên xe, Trần Mịch Ngôn nhìn tay cô rồi hỏi: “Tay ổn chưa?”

“Ừ, ổn cả rồi.” Trình Yếu mở lòng bàn tay ra cho anh nhìn. Tay cô rất nhỏ, ngón tay cũng vậy, giữa lòng bàn tay trắng muốt vẫn còn một vết đỏ, màu hơi đậm, nhìn qua có thể thấy miệng vết thương lành rất tốt.

“Đúng là đỡ hơn nhiều rồi.” Trần Mịch Ngôn cười khẽ, trong mắt chứa ánh sáng ấm áp nhàn nhạt. Anh vừa lái xe vừa nói chuyện với Trình Yếu.

Hai người tùy ý nói chuyện mấy câu, nhắc tới Nhạc Lăng, Trình Yếu nói: “Em họ cậu rất đáng yêu.”

Trần Mịch Ngôn cười, từ chối cho ý kiến: “Em lại nghĩ chị sẽ thấy con bé ngây thơ.”

“Việc của Thẩm Triều kia?” Người Trình Yếu hơi dựa vào ghế ngồi, vẻ mặt buồn lòng: “Hôm đó em ấy rất xinh đẹp.”

Dừng một chút, cô bổ sung: “Cũng rất can đảm.”

Nói xong lời này, cô đột nhiên im lặng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Dòng xe chạy bên ngoài, những tòa cao ốc chọc trời... Tất cả phong cảnh trước mắt như thoáng vụt qua.

Trình Yếu mất hết hứng thú, Trần Mịch Ngôn cảm nhận được biến hóa này, con người sâu thẳm cũng trầm mặc theo.

Xe lẳng lặng chạy trên đường, hơn 20 phút sau cuối cùng cũng tới cửa hông của đại học Normal. Trần Mịch Ngôn gọi điện cho Nhạc Lăng. Rất nhanh, một cô gái mặc quần áo nữ sinh chạy vọt ra từ cửa hông.

Sau khi lên xe, Nhạc Lăng chào hỏi Trình Yếu: “Chị Trình, chị ra phía sau ngồi với em đi.”

Không đợi Trình Yếu phản ứng, Trần Mịch Ngôn đã nghiêng đầu, giọng nghiêm túc: “Em ngồi một mình thì có sao?”

Trong nháy mắt, Nhạc Lăng nhìn ra thâm ý trong biểu cảm không thân thiện của Trần Mịch Ngôn, cô bỗng ý thức được mình đã phạm vào sai lầm ngu ngốc ——

Sao cô có thể chọc gậy bánh xe ông anh họ nhà mình chứ?

Không muốn bị ánh mắt Trần Mịch Ngôn làm chết rét, Nhạc Lăng vội vàng chữa cháy, cười ha hả nhằm đánh trống lảng cho qua vụ này. Trình Yếu ngược lại không để ý, dọc đường nói chuyện câu được câu không với Nhạc Lăng, bầu không khí ngọt ngào trước đó hòa hoãn đi không ít.

Ba người ăn một bữa cơm mất hơn một tiếng, đa phần đều là Nhạc Lăng nói chuyện. Cô nữ sinh nhỏ riu rít tuy ồn ào nhưng có thể điều tiết bầu không khí. Trần Mịch Ngôn nhìn ra tâm tình Trình Yếu đã tốt hơn một chút, anh cũng nhẹ nhõm hơn, thái độ nói chuyện hòa ái khác thường khiến Nhạc Lăng vừa sợ vừa lo.

Sau khi ăn xong, Trần Mịch Ngôn lái xe đưa Nhạc Lăng về trường. Lúc rời khỏi đại học Normal vẫn chưa tới tám giờ, Trần Mịch Ngôn đề nghị thuận đường tới đại học C một chút, Trình Yếu không có ý kiến. Xe chạy một đường tới đại học C.

Đại học C và đại học Normal nằm trên cùng một tuyến các trường đại học, có điều một cái ở phía Nam, một cái ở phía Bắc, nhưng chỉ lái xe khoảng 10 phút là tới.

Bây giờ đang là cuối kì, học sinh cuống lên ôm chân Phật* nên ngừng mọi hoạt động văn nghệ, sân trường đại học C rất yên tĩnh.

** Cuống lên ôm chân Phật: nước đến chân mới nhảy*

Trình Yếu và Trần Mịch Ngôn đi dọc sân bóng nhỏ về hướng Tây, vòng qua hội trường lớn, tòa nhà khoa tự nhiên, sân vận động Dật Phu, đi thẳng tới rừng cây nhỏ trước cửa thư viện. Dọc đường thỉnh thoảng gặp đám ba tốp sinh viên, cảm giác như trở lại thời còn đi học năm đó.

“Sư tử còn nhớ nơi đó không?” Đi tới khu phía Tây của tòa nhà Văn Duệ, Trần Mịch Ngôn chỉ tăng hàm dưới đất rồi hỏi.

Trình Yếu nghĩ nghĩ rồi nhớ lại một chút, nói: “Chúng ta từng ở lại đó một đêm.”

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sư tử, em muốn gặp chị

Trình Yếu không nhớ rõ về đêm hôm đó nhưng Trần Mịch Ngôn lại có ấn tượng sâu sắc.

Lúc đó có cuộc thi biện luận giữa các trường phía Bắc và phía Nam. Ở vòng 4, Trình Yếu và Trần Mịch Ngôn sẽ lần lượt biện luận ở vị trí số 2 và số 3, thế nên đội biện luận phải họp thêm giờ. Mỗi ngày họ đều thảo luận tới đêm khuya, nhưng 10 rưỡi tòa nhà Văn Duệ đóng cửa nên chỉ có thể chuyển đến phòng dưới hầm ở phía Tây. Việc thảo luận thường kết thúc trước 12 giờ, hôm đó trong phần biện luận công kích có điểm mấu chốt, vì thế mọi người đã về rồi nhưng Trình Yếu và Trần Mịch Ngôn vẫn tiếp tục ở lại với vấn đề biện luận.

Không ngờ khi họ bàn luận xong thì đã là rạng sáng, phòng dưới hầm bị người bên ngoài không biết khóa lại. Bết bát hơn là bên trong không có chút tín hiệu nào, họ không thể cầu cứu ai.

Vì thế hai người buộc phải ở lại đó một đêm.

Nếu kể lại thì việc này có vẻ không có gì quá lãng mạn, nhưng trong những năm Trình Yếu rời đi kia, Trần Mịch Ngôn thường xuyên nhớ tới buổi tối hôm đó. Từ nửa đêm tới 6 rưỡi sáng, năm tiếng rưỡi đó chỉ có anh và Trình Yếu.

Khi đó đối với Trần Mịch Ngôn mà nói, không có điều gì lãng mạn bằng việc đó.

Nhớ tới chuyện cũ, con người Trần Mịch Ngôn hiện tia âm áp, anh cười khẽ, nói: “Ngày đó vậy mà sư tỷ vẫn ngủ được.”

“Hôm đó tôi mệt quá đấy.” Trình Yếu cũng cười, nhớ mang máng phòng dưới tầng hầm trong đêm đó lạnh vô cùng, Trần Mịch Ngôn cởi áo khoác cho cô, anh chỉ mặc một chiếc sơ mi chịu đựng qua cả đêm.

Hai người sống vai kề vai nhau, như những người bạn cũ nhắc tới chuyện xưa, bầu không khí hòa hợp tới lạ thường.

Cứ đi cứ đi rồi họ bắt tri bắt giác tới sân thể dục nhỏ, trước kia vào mỗi tối thứ 6, học sinh dân tộc Tạng sẽ học nhảy ở nơi này. Năm nhất đại học Trình Yếu cũng tham gia vào đội, nhưng càng về sau càng bận nên không tiếp tục gieo họa cho đồng bào dân tộc Tạng người ta nữa. Bây giờ nhìn thấy nơi này, cô lại nhớ tới bản thân từng sống tự do tự tại đến thế. So sánh với bây giờ lại thấy trong lòng nổi lên tư vị khó nói.

Bọn họ ngồi trong sân thể dục nhỏ rất lâu, tới khi có mấy cặp đôi đi từ phòng tự học ra sân thể dục nhỏ tình chàng ý thiếp, hai người dần thấy lúng túng. Trình Yếu nói “trở về thôi.”, Trần Mịch Ngôn đồng ý, vì vậy hai người liền rời đi.

Một tuần mới, Trình Yếu bận không ngóc đầu lên được, dự án liên tiếp giao xuống, Lâm Tụng Thanh còn thúc giục cô trở về Hồng Kông một chuyến. Cô bảo trợ lý Trương Nguyệt đặt máy bay vào thứ Năm.

Sau khi kết thúc buổi họp vào thứ Năm, Trình Yếu trở về chung cư thu thập hành lý, trên đường ra sân bay thì gọi điện cho Du Mỹ Anh báo hành trình của mình, sau đó đi máy bay mất 1 tiếng rưỡi.

Khoảng gần 6 giờ, Trần Mịch Ngôn nhận được điện thoại của Thiệu Nhạc. Anh hỏi thẳng vào vấn đề: “Tìm được rồi?”

Thiệu Nhạc đầu bên kia ho khan một tiếng, nói: “Người anh em, tôi lắm nồm hỏi một câu, cô Trình đó có quan hệ thế nào với cậu? Bạn gái?”

Trần Mịch Ngôn ngừng một lát, giọng không lớn, chỉ nhàn nhạt nói: “Không phải.”

Thiệu Nhạc thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt...”

“Cậu tra được gì rồi?” Trần Mịch Ngôn nghe được lời khác thường từ đầu bên kia, giọng trầm xuống.

“Chuyện của cô ấy hơi phức tạp...” Thiệu Nhạc cầm một tập hồ sơ trong tay, chặc chặc hai tiếng rồi nói: “Người cậu nói là em trai cô ấy, Chung Hân.”

“Em trai?”

“Đúng vậy, em trai cùng cha khác mẹ.” Thiệu Nhạc dùng thái độ làm việc nghiêm túc giải thích cho Trần Mịch Ngôn: “Bố Trình Yếu là Chung Văn Sơn, rất có danh tiếng ở quê cô ấy – thành phố Dung. Đúng rồi, công ty Á Tín ở thành phố Dung cũng do Chung Văn Sơn gây dựng, mười năm trước ông ấy còn mở công ty tạp chí, coi như tay trắng lập nghiệp. Có điều mấy năm nay thân thể không khỏe nên chỉ nghỉ ngơi, tổng giám đốc của Á Tín bây giờ là Chung Hân. Phải rồi, bố mẹ Trình Yếu chưa ly hôn, thế nên Chung Hân thật ra là con riêng của Chung Văn Sơn...”

Không nghe thấy Trần Mịch Ngôn tiếp lời, Thiệu Nhạc lại tiếp tục nói qua về Chung Hân, cuối cùng chuyển chủ đề, hỏi: “Cậu có biết Trình Yếu từng bảo lưu việc học không?”

Trần Mịch Ngôn không biết.

Anh cau mày, hỏi: “Khi nào?”

“Khoảng 5 năm trước, cô ấy chỉ học nửa năm ở Edinburgh rồi bảo lưu, một năm sau mới quay lại học tiếp.”

“Vì sao?”

“Vì vấn đề thân thể, trúng độc hóa học.” Thiệu Nhạc ngừng một chút rồi nói: “Do mẹ cô ấy gây ra.”

Đầu điện thoại bên kia không còn âm thanh nào khác.

Thiệu Nhạc thờ dài, tiếp tục nói hết lời: “Mẹ cô ấy là Trình Thanh, giáo sư hóa học của đại học Khoa Học Công Nghệ tại thành phố Dung. Năm năm trước đã đột tử sau khi Trình Yếu xảy ra chuyện. Có rất nhiều lời giải thích cho ẩn tình bên trong, có người nói vì Chung Vân Sơn ngoại tình, Trình Thanh dùng con gái trả thù Chung Vân Sơn. Cũng có người nói Trình Thanh sống không còn gì lý tưởng nên đưa con gái cùng chết. Tôi không đưa ra được kết luận, chuyện năm đó truyền đi sự sôi nổi nhưng chỉ mấy ngày đã chìm xuống, chắc chắn Chung Vân Sơn tổn không ít công sức.”

Nói tới đây, Thiệu Nhạc lắc đầu, hướng về phía điện thoại, hỏi: “Còn muốn tôi nói thêm không?”

Trần Mịch Ngôn từ từ siết chặt điện thoại di động, thấp giọng hỏi: “Còn gì nữa? Cứ nói hết đi.”

Thiệu Nhạc đem tin tức tra được nói hết cho anh: “Còn việc Trình Yếu trúng độc nữa. Năm đó cô ấy hôn mê ở bệnh viện một tháng, sau khi tỉnh lại bị mất thị giác và thính giác, trí nhớ tổn thương nghiêm trọng. Điều trị nửa năm mới thấy được mọi thứ, thính giác cũng khôi phục nhưng nghe nói vẫn có di chứng khác, tới giờ chưa chữa khỏi hoàn toàn. Những năm này Chung Vân Sơn vẫn luôn tìm bác sĩ cho cô ấy, nhưng Trình Yếu đoạn tuyệt quan hệ với ông ta, tới giờ vẫn chưa về lại nơi đó. Tôi còn tra được sau khi quay lại Anh tiếp tục việc học, cô ấy bị trầm cảm nặng, nghiện rượu, làm người khác bị thương, tự hủy hoại bản thân, âm ỉ tới suốt chút nữa nghỉ học...”

Thiệu Nhạc vẫn còn nói nhưng Trần Mịch Ngôn không nghe được gì nữa, trong đầu anh như có những tiếng ong ong. Từng lời Thiệu Nhạc nói đều khiến tim anh như bị bóp nghẹt tới phát đau.

...Trúng độc... Mất thị giác, mất thính giác... Chứng trầm cảm... Tự hủy hoại bản thân...

Những từ ngữ đáng sợ này đều rơi trên người Trình Yếu.

Năm đó lúc cô rời khỏi đại học C, anh cho là cô sẽ rất hạnh phúc. Kết thúc việc yêu xa, kết hôn với người mình yêu, sau đó học chuyên sâu ở Anh...

Vì vậy khi đó anh cực kỳ ngã lòng, luôn đắm chìm trong bãi lầy yêu đơn phương, cưỡng bách bản thân phải quên, cắt đứt cả liên lạc với cô. Dù có thể nào anh cũng không bao giờ nghĩ mấy năm nay cô phải trải qua những chuyện như vậy.

Trần Mịch Ngôn không nói được lời nào nữa.

Mấy phút sau, chuông điện thoại của Trình Yếu vang lên. Nhưng cô đang ăn cơm với Lâm Tụng Thanh, điện thoại để lại trong phòng. Buổi tối cô về mới phát hiện điện thoại có ba cuộc gọi nhỡ, hai tin nhắn chưa đọc.

“Chị ở đâu?”

“Sư tỷ, em muốn gặp chị.”

Trình Yếu sững sốt, nhìn thời gian thì thấy tin nhắn được gửi cách đây hai tiếng. Cô gọi lại, chuông mới vang một tiếng, đầu bên kia đã bắt máy.

“Trần Mịch Ngôn?”

“Sư tỷ...” Âm thanh trầm thấp của Trần Mịch Ngôn truyền tới, không biết có phải ảo giác hay không, Trình Yếu mơ hồ cảm thấy tâm trạng anh không tốt lắm.

“Lúc này tôi không mang điện thoại theo, vừa xem thấy cậu tìm tôi, có chuyện gì thế?” Trình Yếu hỏi.

“Chị... không ở nhà?” Âm thanh của người đàn ông bên kia hơi cứng lại: “Chị ở đâu? Em...”

Trình Yếu nói: “Tôi ở Hồng Kông.”

Trần Mịch Ngôn đứng bất động dưới ánh đèn đường, bỗng nhiên không nói được lời nào.

Không nghe thấy anh nói chuyện, Trình Yếu nghi ngờ: “Trần Mịch Ngôn, cậu có việc gấp?”

“... Không.” Anh mở miệng tới nghĩa, im lặng một lát lại nói: “Chị còn trở lại không?”

“Đương nhiên, thứ Hai tôi sẽ quay lại.”

“Được.”

“...”

Được? Được cái gì? Thế nên anh gọi cho cô rồi cuộc là có chuyện gì?

Trình Yêu còn đang mơ hồ nhưng Trần Mịch Ngôn ở đầu bên kia đã cúp điện thoại.

Ở trụ sở chính của Bắc Mĩ vài ngày, ăn với Lâm Tụng Thanh mấy bữa cơm, hành trình lần này của cô đã kết thúc. Mới hừng sáng, Trình Yêu kéo vali đi, Lâm Tụng Thanh dậy từ sớm tự đưa cô ra sân bay.

Ba tiếng sau, Trình Yêu về tới thành phố C.

Điều cô không nghĩ tới là vừa ra khỏi sân bay đã thấy Trần Mịch Ngôn.

Thấy Trình Yêu, anh sai bước đi tới, đưa tay cầm vali trong tay cô. Trình Yêu vẫn đang sững sờ, tới khi trong tay trống không mới nhớ ra hỏi anh: “Sao cậu lại tới đây?”

Trần Mịch Ngôn nhìn cô thật sâu, sau đó tình bơ dời mắt, nhàn nhạt nói: “Không phải nói hôm nay trở lại à?”

“Thế nên cậu...” Trình Yêu giật mình: “Tới đón tôi?”

Trần Mịch Ngôn ‘ừ’ một tiếng, hỏi: “Về nhà hay tới công ty?”

“Về nhà.” Trình Yêu cau mày, mặt hơi đại ra, cô luôn cảm thấy có điểm nào không đúng nhưng lại không nói rõ được.

Trần Mịch Ngôn lái xe đưa Trình Yêu về nhà. Lúc đến dưới lầu, Trần Mịch Ngôn nhìn vali, nói với Trình Yêu: “Em đưa chị lên.”

Thấy Trình Yêu ngần ra, anh cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Thật ra em hơi khát, sư tỷ mời em cốc nước được không?”

Trình Yêu há miệng nhưng chỉ nói được một câu: “Được chứ...”

Sau khi lên lầu, Trình Yêu tìm chìa khóa mở cửa vào phòng, cô lấy một đôi dép ra từ tủ giày.

Trần Mịch Ngôn nhìn đôi dép màu xám tro dành cho đàn ông ở trước mặt, dù rất mới nhưng rõ ràng không phải mới cỡ bao bì, chắc chắn có người thường xuyên sử dụng.

Lòng anh hơi buồn bực nhưng không nói gì, biểu cảm bình thường cởi giày, thay dép. Anh nhìn bốn phía thì phát hiện đồ trong nhà khá ít và đơn giản, tất cả những đồ dùng trong nhà đều có màu xám tro, không thể nhìn ra đây là nhà của một cô gái.

Trình Yêu mở tủ lạnh ra, ngoài cà phê chỉ có hai bình nước vận động Du Mỹ Anh đã chuẩn bị trước đó. Cô tự cầm một lon cà phê, sau đó đưa chai đồ uống kia cho Trần Mịch Ngôn: “Chỉ có cà phê và thứ này thôi, cậu uống trước, tôi đi đun nước sôi.”

Nói xong cô xoay người đi vào phòng bếp, nhưng cổ tay lại bị Trần Mịch Ngôn bắt lại.

“Nghỉ một lát trước đã.” Trần Mịch Ngôn kéo Trình Yêu tới ngồi ở ghế salon, mở lon cà phê lạnh trong tay cô rồi trả lại.

Trình Yêu cũng hơi khát, nhận lấy uống mấy ngụm liền. Sau đó cô nghiêng đầu thấy Trần Mịch Ngôn đang nhìn mình.

“Sao thế?” Cô vô thức chớp mắt, lông mi dài rung rung, Trần Mịch Ngôn vênh môi, ánh mắt mềm mại như nước.

“Không có gì.” Anh dời tầm mắt, mở chai đồ uống trên bàn, uống một ngụm.

Trình Yêu càng phát hiện điểm không giải thích được, nhớ tới cuộc gọi đêm hôm đó của anh, liền hỏi: “Hôm đó cậu có chuyện gì?”

Trần Mịch Ngôn siết chặt chai nước, quay đầu cười với cô: “Không có chuyện gì to tát, hôm đó Nhạc Lăng giới thiệu nhà hàng mới, em đi ăn xong nghĩ chị sẽ thích nên muốn đưa chị đi.”

Trình Yêu nghe xong thì sững sốt, cô từng nghe Du Mỹ Anh nói cô của trước kia rất tham ăn. Nơi nào có cửa hàng mới khai trương, cô nhất định sẽ tới nếm thử. Xem ra, Trần Mịch Ngôn có ấn tượng sâu sắc với thói quen này. Nếu nói như vậy, trước đó cô và Trần Mịch Ngôn rất thân thiết sao? Có lẽ không chỉ đi ăn chung ở tiệm bánh bao cửa Tây, nói không chừng đã quét sạch các phố đồ ăn ngon ở thành phố C rồi.

Cô cong khóe miệng, hiếm khi thoải mái đùa giỡn: “Trần Mịch Ngôn, trong lòng cậu tôi là đồ tham ăn hả?”

Trần Mịch Ngôn sững sốt.

“Nếu không sao cậu lại cuống cuống vì một nhà hàng mới như thế?” Trình Yêu cười lên, đôi mắt đen nhánh mà trong suốt.

Trần Mịch Ngôn nhìn cô, cảm nhận được trái tim ê ẩm, sưng đau tới khó chịu. Anh hết sức nhẫn nại, kiềm chế đôi tay muốn đưa tới ôm cô.

Anh không để ý tới câu trả lời, nhanh chóng đứng lên nói: “Em đi đun nước.”

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hình như sự tỷ rất thất vọng thì phải?

Biên tập: Bột

Trần Mịch Ngôn thực sự vào bếp đun nước.

Trình Yếu thấy không giải thích được, qua hai giây mới đứng dậy đi theo vào: “Để tôi làm, cậu là khách.”

Trần Mịch Ngôn không tiếp lời, rất nhanh giả bộ cầm điện, nhưng quay đầu lại thấy bình nước mới tinh, thấy hơi lạ: “Sao lại không dùng cái này?”

“À, bình thường tôi không uống nước ở nhà.”

“Vậy chị uống gì?” Vừa nói vừa nghiêng nhìn cô một cái, sau đó đi tới bên cạnh tủ lạnh. Vừa mở ra, bên trong chặt kín cà phê lon.

Sắc mặt Trần Mịch Ngôn dần trở nên khó coi.

“Chị uống cái này?” Anh cho rằng cô chỉ ngẫu nhiên chọn cà phê để uống, không nghĩ cô uống nó như thức uống hàng ngày.

Trình Yếu bị anh nói tới không tự nhiên, như thể uống cà phê là tội ác tày trời không thể tha thứ vậy, cô trầm mặc cúi đầu.

“Cà phê không phải uống như vậy đâu.”

“Nhưng rất thơm, còn thơm hơn rượu nữa.” Trình Yếu nói.

Trần Mịch Ngôn chấn động, ánh mắt càng thâm trầm. Qua một giây, anh nói: “Không chỉ có cà phê mới thơm.”

Lúc đầu Trình Yếu không hiểu những lời này, có điều sau hai ngày cô bắt đầu hiểu ra. Nhìn các loại trà hoa, trà thực vật trước mặt, Trình Yếu hơi choáng váng, cô ngây ngô chớp mắt, sau đó ngẩng đầu hỏi Trần Mịch Ngôn: “Đây... là ý gì?”

“Em thử rồi, những thứ này đều rất thơm. Dùng để pha nước uống cực tốt, chị xem thích loại nào, đều có thể thay thế cà phê.”

“...”

Trình Yếu kinh ngạc nhíu mi: “Nhưng tôi uống cà phê quen rồi.” Bây giờ bắt cô phải bỏ, thật không nhân đạo chút nào.

“Thói quen có thể thay đổi. Uống như chị sẽ có hại cho sức khỏe.”

Ý thức được giọng mình có phần nghiêm túc, Trần Mịch Ngôn nói chậm lại, giọng điệu dịu dàng: “Sự tỷ... thử một chút được không?”

“Tôi không...”

Trình Yếu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trần Mịch Ngôn, đôi môi vênh lên cuối cùng vẫn nuốt lời nói trở về.

“Thử... một chút vậy.”

Lần thử này kéo dài hai tuần lễ. Trình Yếu thực sự bội phục sự kiên nhẫn của Trần Mịch Ngôn. Từ ngày đưa trà hoa tới, mỗi ngày anh đều hỏi hôm nay cô thử loại trà gì, cảm giác thế nào, có thích không... vân vân. Cuối tuần còn đích thân tới pha trà cho cô, báo hại Trình Yếu mỗi ngày vừa uống trà vừa trả bài. Việc này rất giống như làm bài tập, viết một đoạn văn cảm nhận các loại trà, chọn lọc câu chữ, sửa đổi sau đó nộp cho Trần Mịch Ngôn.

Điểm kỳ lạ là việc phiền toái như thế nhưng cô làm mấy lần lại thành quen, không nóng nảy như trước đây.

Sau hai tuần uống trà, cuối cùng Trình Yếu cũng không cố chấp với cà phê nữa. Mới đầu mỗi ngày cô sẽ uống trọn mấy lon, mấy ngày sau trong tủ lạnh trống không, cô vội vã bổ sung. Nhưng đến khi nhớ tới chuyện này đã là bốn ngày không chạm vào cà phê rồi.

Du Mỹ Anh thực sự khiếp sợ vì chuyện lần này. Cô ấy cũng từng nghĩ tới biện pháp giúp Trình Yếu thay đổi, nhưng Trình Yếu không kiên trì được quá ba ngày lại lặp lại tình trạng cũ.

Không ngờ Trần Mịch Ngôn lại có bản lĩnh này. Du Mỹ Anh bắt đầu nhìn Trần Mịch Ngôn với con mắt khác.

Lúc ăn cơm, điện thoại của Trình Yếu reo lên, cô thông thạo soạn một đoạn báo cáo đáp lại Trần Mịch Ngôn.

Du Mỹ Anh rướn cổ lên, liếc mắt nhìn, sau đó vẫn thấy không thể tưởng tượng được: “Chắc, chị đúng là đã xem thường tiểu thịt tươi kia...”

Trình Yếu trả lời tin nhắn xong, nghe Du Mỹ Anh lăm bằm, cô nghi ngờ hỏi lại: “Tiểu thịt tươi gì cơ?”

“Đương nhiên là tiểu thịt tươi của em!” Khóe mắt Du Mỹ Anh cong lên, cười tới không có ý tốt. Nói xong thấy Trình Yếu vẫn mê mê tỉnh tỉnh, cô ấy chỉ hận rèn sắt không thành thép, gõ đầu cô một cái: “Phải, chị biết người ta giả vờ ngốc, còn em là ngốc thật đó. Em ngẫm lại lương tâm mình xem, chuyện bây giờ giữa em và tiểu sư đệ là thế nào?”

“Cái gì?” Trình Yếu khẽ cau mày.

“Đừng nói chỉ là quan hệ sư tỷ – sư đệ cùng trường thuần khiết với chị.” Du Mỹ Anh uống trà đại mạch, nói: “Biết không? Em bây giờ như bé gái bị bạn trai kiểm tra vậy.”

Trình Yếu ngẩn ra.

“Đừng nói bậy.” Sừng sốt hai giây, cô cúi đầu, cắn một miếng sushi.

Du Mỹ Anh không cho là đúng, hừ nhẹ một tiếng. Không cùng Trình Yếu nói nhiều, cô ấy chỉ để lại một câu: “Chị biết em không tìm không phôi, nhưng tiểu sư đệ kia của em là người bình thường, cậu ấy dụng tâm với em bao nhiêu, chính cậu ấy biết rõ.”

Lời này bị Du Mỹ Anh nói trắng ra, khiến lòng Trình Yếu có chút gợn sóng. Nhưng không quá mấy ngày, gợn sóng kia đã tự động tiêu tan.

Quả nhiên, trí nhớ không tốt cũng có cái lợi của nó. Ví dụ như tiết kiệm được nhiều phiền não người thường hay gặp phải.

Cuối tháng 6, Trình Yếu kết thúc mấy dự án, được an nhàn mấy ngày.

Chạng vạng tối thứ 6, lúc cô rời khỏi công ty thì gặp Trần Mịch Ngôn ở phòng khách tầng một. Đứng cùng anh còn có một cô gái trẻ tuổi, mái tóc vừa dài vừa đen, cô ấy mặc váy liền màu trắng, đi giày đế bằng cùng màu, mang vẻ thanh thuần như đóa hoa dành dành vương hơi sương.

Cô gái ngược mắt, đang nói gì đó với Trần Mịch Ngôn, giọng điệu vừa nhẹ vừa êm, Trình Yếu không nghe được câu nào. Cô chỉ thấy Trần Mịch Ngôn hơi cau mày, biểu cảm đậm đặc. Một lát sau, cô bé kia đột nhiên nhón chân, đưa tay muốn ôm Trần Mịch Ngôn.

Trình Yếu kinh ngạc tròn to hai mắt, nhưng thật đáng tiếc, Trần Mịch Ngôn đã giơ tay ngăn cản động tác của cô bé. Anh hơi lùi về sau một bước, nghiêm mặt nói hai câu, sau đó Trình Yếu thấy cô bé kia lau nước mắt chạy đi.

Cô gái chạy ra cửa sau, Trình Yếu còn đang nhìn chằm chằm bóng lưng của cô ấy, bộ dạng như chưa xem thỏa.

Trần Mịch Ngôn quay lại vừa hay thấy cô. Người anh cứng lại một chút, giây tiếp theo sai chân dài bước tới chỗ cô.

“Tôi tỏ tình với cậu sao?” Trình Yếu chỉ chỉ thân ảnh màu trắng ở xa.

Trần Mịch Ngôn khẽ gật đầu, biểu cảm không được tự nhiên.

Trình Yếu cũng gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Vào lúc Trần Mịch Ngôn nghĩ cô sẽ không hỏi lại gì, Trình Yếu đột nhiên ngẩng đầu, có chút mờ mịt, hỏi: “Tôi nhớ trước kia trong đội biện luận có một sư muội theo đuổi cậu dữ dội lắm. Gọi... là gì nhỉ?”

Trần Mịch Ngôn hơi sừng sốt, mâu quang đổi sắc mấy lần, một lát sau mới hỏi lại: “Sư tỷ nói Tô Doanh?”

“Đúng rồi, hình như họ Tô.” Trình Yếu nhớ lại một chút, dường như rất vui vẻ: “Đại khái là em ấy, đúng rồi, sau đó em ấy có theo đuổi được cậu không?”

Sắc mặt Trần Mịch Ngôn không tốt lắm.

“Không.” Anh đáp lại gượng gạo.

“Ồ.” Trình Yếu cúi đầu.

“Hình như sư tỷ rất thất vọng thì phải?” Trần Mịch Ngôn nhìn cô, thần sắc không rõ.

“...”

Thật ra Trình Yếu chỉ tùy tiện hỏi một chút. Vừa rồi thấy cô gái kia nên trí nhớ của cô bị kích thích, lúc này mới nhớ tới chuyện trước kia. Trần Mịch Ngôn vừa nói như thế, cô mới ý thức tới vừa rồi hỏi như vậy có lẽ hơi nhiều chuyện.

Cũng may Trần Mịch Ngôn không thực sự chờ cô trả lời, anh nhớ tới việc hai hôm trước vừa nói chuyện với Tống Thiếu Minh, vì vậy nói với Trình Yếu việc tụ họp của đội biện luận.

Trình Yếu kinh ngạc hỏi: “Sao đột nhiên lại tụ họp?”

“Không phải đột nhiên, hai năm một lần tụ họp, chẳng qua... không ai liên lạc được với chị.” Trần Mịch Ngôn nói: “Mọi người nghĩ chị luôn ở nước ngoài.”

“À.” Trình Yếu không nói gì thêm.

“VẬY... NĂM NAY CHỊ CÓ ĐI KHÔNG?” Trần Mịch Ngôn chân thành nói: “Cùng đi nhé.”

Trình Yếu không được tự nhiên vén tóc ra sau tai: “Không đi, trí nhớ của tôi không tốt, không nhớ được nhiều người. Đi rồi sẽ khiến mọi người mất hứng.”

“Sư tỷ.” Trần Mịch Ngôn tới gần một bước, cúi đầu nhìn vào mắt cô, nhẹ giọng nói: “Không sao, em nhớ là được rồi. Em sẽ luôn ở bên cạnh chị.”

...

Em sẽ luôn ở bên cạnh chị... Lời này thật dễ khiến người ta hiểu lầm.

Trình Yếu biết ý Trần Mịch Ngôn là lúc đó anh sẽ ở bên cạnh nhắc nhở cô, nhưng nghe giọng dịu dàng của anh khi nói lời này, trong lòng cô dần nổi lên chút dòn dập không báo trước. Trong nháy mắt, câu nói Du Mỹ Anh nói từng bị cô ném ra sau đầu đột nhiên hiện lên.

Trong lòng Trình Yếu dâng lên một cảm giác khác thường. Rất kì lạ.

Cuối cùng, Trình Yếu vẫn đồng ý tham gia tụ họp.

Buổi tụ họp được định vào tối Chủ Nhật, địa điểm do Tống Thiếu Minh quyết định: ở nhà hàng trước kia đội biên luận thường tới ăn mừng, bên cạnh là KTV, tụ họp chính là ăn uống kết hợp với hát hò, rất giống kịch bản tụ họp của bạn học.

Trình Yếu đi cùng Trần Mịch Ngôn, bọn họ tới tương đối sớm. Ở ghế lô chỉ có Tống Thiếu Minh và mấy nam sinh khác, trong đó chỉ có Tống Thiếu Minh là cùng khóa với Trình Yếu, những người khác đều là sư đệ của Trần Mịch Ngôn.

Mấy người thấy Trình Yếu thì hơi sững sốt, trong đó có một sư đệ miệng nhanh hơn não nói với Trần Mịch Ngôn: “Ai da, Mịch Ngôn, anh mang người nhà tới đây à? Chị dâu thật xinh đẹp!”

Chỉ có Tống Thiếu Minh phản ứng nhanh, từ xa đã chào đón, mừng rỡ không thôi: “Trình Yếu!”

Trần Mịch Ngôn cũng chào: “Tống sư huynh.”

Trình Yếu nhận ra Tống Thiếu Minh ngay, cười một tiếng: “Thiếu Minh.”

Tống Thiếu Minh rất kích động, quan sát cô từ đầu tới chân, vẫn có chút không dám tin: “Đúng là không nghĩ tới còn có thể gặp lại cậu. Mọi người đều nói cậu vui vẻ quên đường bên chủ nghĩa Tư bản rồi. Nhiều năm như thế đều bật vô âm tín, Trình Yếu, cậu ác lắm đó!”

“Xin lỗi nhiều.” Mâu quang Trình Yếu ngưng đọng, mang theo tia áy náy: “Tôi cũng mới trở về thôi.”

Vừa nói ra lời này, mấy sư đệ cũng tới vây quanh.

“Trình sư tỷ...”

“Thì ra là Trình sư tỷ!”

Nhìn những gương mặt không có chút ấn tượng này, Trình Yếu hơi hoảng, không được tự nhiên lùi lại phía sau, cổ tay bỗng nhiên rơi vào lòng bàn tay ấm áp nào đó.

Trần Mịch Ngôn kéo cô, vừa đi bên cạnh vừa nói: “Mọi người ngồi xuống trước đi, lâu như vậy không gặp, sao sư tỷ nhận ra mọi người ngay được?”

Mọi người nghe vậy đều tán ra, ngồi xuống.

Ngồi bên trái Trình Yếu là Tống Thiếu Minh, bên phải là Trần Mịch Ngôn.

Mấy vị sư đệ hào hứng nói chuyện với cô: “Sư tỷ, em là Tả Hiền Triết, chị còn nhớ không?”

“Cả em nữa, sư tỷ, em là Nguyễn Phong, năm đó từng cùng sư tỷ công biện...”

Cứ như vậy tôi một câu, cậu một câu, mọi người đều tự báo tên mình. Dù ngay lập tức Trình Yếu không nhớ được nhiều như thế, nhưng bầu không khí khá náo nhiệt, tình huống cô lo lắng cũng không xuất hiện.

Cô thở phào nhẹ nhõm, vừa uống trà vừa tiện quay đầu nhìn Trần Mịch Ngôn, lại phát hiện anh cũng đang nhìn mình, mắt anh mang nụ cười thần nhiên.

Trong lòng có chút ấm áp.

Ngay tại lúc này, cửa phòng bao bị đẩy ra, ba bốn cô gái ăn mặc tinh tế bước vào.

Một nam sinh tinh mắt nhận ra ngay, vui vẻ hô lên: “Tô Doanh!”

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bộ dáng này của trần mịch ngôn thật mê người

Biên tập: Bọt

Trình Yếu nghe tiếng nhìn sang, mấy nữ sinh đi từ cửa tới, có mấy nam sinh đứng lên, ân cần kéo ghế cho các cô ấy.

Mấy nữ sinh tới gần, chào Tống Thiếu Minh một câu “Đội trưởng”. sau đó chào hỏi các nam sinh khác, có thể thấy bọn họ rất thân quen, có lẽ hàng năm đều tham gia tụ họp.

Nhưng Tô Doanh là ngoại lệ, ba năm trước cô ấy đi Mỹ, cũng thường vắng mặt trong các buổi tụ họp. Vì vậy khi nhìn thấy cô ấy, các nam sinh đều rất kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là mừng rỡ. Dù sao bạn học xinh đẹp tới đâu cũng được người ta yêu thích.

Hôm nay Tô Doanh mặc quần shorts bó màu xanh lam, đi giày cao gót đen, dáng người cao gầy, là lướt, có phong vị phụ nữ hơn mấy năm trước. Giờ đây cô ấy không còn là nữ sinh thích mặc quần vải bông, đi giày đế bằng theo phong cách triều Thanh nữa rồi.

Vì vậy Trình Yếu hoàn toàn không nhận ra, cô nhìn lại mấy lần liền, cho tới khi đối mắt với Tô Doanh.

Trình Yếu cười một tiếng, Tô Doanh lại hơi ngẩn ra. Đầu tiên cô ấy nhìn Trần Mịch Ngôn, sau đó mới chú ý tới người phụ nữ ngồi bên cạnh anh.

Lúc đầu cô ấy không nhận ra Trình Yếu, tới khi thấy Trần Mịch Ngôn nghiêng đầu ngắm người bên cạnh. Trong khoảnh khắc Tô Doanh thấy ánh mắt, biểu cảm của anh thì đột nhiên nhớ tới đối thủ cô có cố gắng thế nào cũng không thắng được —— Lời nguyên trong lòng Trần Mịch Ngôn.

Trình Yếu. Trình Yếu.

Tô Doanh im lặng mặc niệm hai lần, giây tiếp theo đón nhận ánh mắt của Trình Yếu, cười dịu dàng, hào phóng: “Trình sư tỷ về nước khi nào thế?”

Cô ấy đi tới ngồi đối diện Trình Yếu, tỏ vẻ kinh ngạc, vui mừng.

Trình Yếu rất kinh ngạc vì Tô Doanh liếc mắt một cái đã nhận ra mình.

“Mới mấy tháng thôi.” Trình Yếu đáp.

Lúc này, mấy nữ sinh khác mới biết người ở bên cạnh Trần Mịch Ngôn là Trình Yếu, mọi người đều kinh ngạc chào hỏi cô. Cách một lúc lại có mấy nam nữ sinh đi vào, phòng bao dần náo nhiệt.

Khoảng sáu rưỡi, mọi người từ khóa 03 tới 05 đều tới đủ. Có khoảng 14 người, những người biện luận lão luyện của thành phố C dường như đều có mặt ở đây, chiếc bàn hình bầu dục đã đầy áp người.

Trong lúc ăn cơm, Trình Yếu đi vệ sinh, lúc ra đứng cạnh bồn rửa tay thì thấy Tô Doanh đi vào.

“Trình sư tỷ.” Tô Doanh đi tới bên cạnh cô, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi mọi người ồn ào quá, không nói chuyện được với sư tỷ...”

“Lâu rồi không gặp, mọi người có nhiều chuyện để nói.” Trình Yếu cười nói.

Tô Doanh cũng cười: “Đúng vậy, năm đó sư tỷ ra nước ngoài, mọi người cũng chưa được gặp lại chị. Đúng rồi, sao đột nhiên chị lại trở về thành phố C?”

“Vi công việc.”

“Phải không?” Tô Doanh hơi cúi đầu, miệng nhếch lên: “Vậy chồng của sư tỷ cũng cùng về nước chứ?”

Chồng... của sư tỷ?

Trình Yếu hơi ngẩn ra, sững sốt một lúc mới phản ứng lại được: “À, thật ra tôi...”

“Sư tỷ!” Sau lưng truyền tới giọng của Trần Mịch Ngôn.

Trình Yếu và Tô Doanh cùng quay đầu lại.

“Trần Mịch Ngôn.” Tô Doanh gọi anh, giọng điệu trong trẻo, êm ái.

Trần Mịch Ngôn nhàn nhạt “ừ” một tiếng, tự ý đi qua người cô ấy tới bên cạnh Trình Yếu, ôn tồn nói: “Phòng ăn này xây lại, em sợ chị đi nhầm.”

“Ừ.” Trình Yếu gật đầu: “Tôi vẫn ổn, đi thôi.”

Cô vừa nói vừa quay đầu nói với Tô Doanh ở bên cạnh: “Bọn tôi vào trước đây.”

“Vâng.” Tô Doanh cười khẽ, nhìn bọn họ cùng rời đi.

Từ đầu tới cuối, Trần Mịch Ngôn thậm chí còn không nhìn cô ấy một cái.

Ăn xong bữa cơm này đã là 8 giờ, Tổng Thiếu Minh theo lệ hô hào mọi người sang KTV bên cạnh tiếp tục vui vẻ. Nhưng vì có nhiều người, bọn họ cần một phòng lớn. Từ trước tới nay Tổng Thiếu Minh luôn là bá chủ, vì thế ba bài mở màn đều bị anh ấy độc chiếm. Cuộc sống vui vẻ là vậy, nhưng anh ấy hát toàn những bài đau thương, mấy sư đệ không nghe nổi nữa, mau chóng cướp micro, lén đưa cho Trần Mịch Ngôn.

“Nào nào nào, ‘trai đẹp’ của chúng ta hát một bài đi!” Biệt danh ‘trai đẹp’ này cũng có nguyên do, vì năm đó nữ sinh đại học C từng bầu Trần Mịch Ngôn là một trong những nam sinh đẹp trai nhất trường, đội biện luận thấy vô cùng vinh dự, nên tuyên bố với người ngoài rằng Trần Mịch Ngôn là ‘trai đẹp của đội biện luận đại học C’, gọi tắt là ‘trai đẹp’. Biệt danh này cứ truyền xuống như vậy.

Rất lâu trước đây, Trình Yếu từng nghe Trần Mịch Ngôn hát một lần. Cô không nhớ cụ thể là ở tiệc mừng chiến thắng nơi nào, cũng không nhớ rõ anh hát bài gì, chỉ mơ hồ nhớ được âm điệu của anh lúc đó trầm thấp, cực kỳ êm tai.

Dường như anh chỉ hát đúng một lần đó.

Các nam sinh ở bên cạnh giục dấy, sau đó nữ sinh cũng gia nhập. Nữ sinh trong đội biện luận không nhiều, có mấy người đều từng thích Trần Mịch Ngôn. Có điều bây giờ đã là chuyện cũ, giờ cô gái nào cũng đã có chủ, có người còn sinh con rồi. Những tâm tư năm đó đã sớm tan thành mây khói. Nhưng điều đó cũng không trở thành chướng ngại cản các cô muốn nghe giọng ca mê người của bạch mã hoàng tử đội biện luận năm xưa.

Trình Yếu nhìn bốn phía, cũng nói: “Cậu hát đi.”

Trần Mịch Ngôn nhìn cô một cái, nhận lấy micro, đứng dậy đi tới ngồi ở bục sân khấu.

Nhạc nền nhanh chóng vang lên, đó là bài hát tiếng Anh —— This I Promise You.

Từ lúc Trần Mịch Ngôn hát câu đầu tiên, cả căn phòng dần an tĩnh. Những nữ sinh đang tán dóc cũng im lặng, nữ sinh đang nhai khoai tây chiên không còn đơai hoài tới ăn nữa, mấy cô đều ngồi nhìn người đàn ông đang hát.

Trần Mịch Ngôn hơi nghiêng người, tầm mắt như có như không nhìn về nơi Trình Yếu ngồi. Anh nắm micro, khẽ hát, bài hát trữ tình này được anh hát thật nghiêm túc, quyến luyến.

Không chỉ có những nữ sinh nghe tới mê mẩn, ngay cả đám nam sinh cũng rất chìm đắm, họ không thể không nhìn thẳng vào điểm khác biệt giữa họ và ‘trai đẹp’. Trừ nhan sắc ra, vẫn còn một điểm nào đó khiến họ khó vượt qua được.

Trình Yếu yên lặng nghe anh hát, không thể không thừa nhận đáng vẻ này của Trần Mịch Ngôn thực sự rất mê người.

Đúng vậy, Trần Mịch Ngôn vẫn luôn là một người đàn ông chói mắt và thu hút.

Trình Yếu suy nghĩ một chút, im lặng cười, nhưng lúc này lại như thấy Trần Mịch Ngôn nhìn tới đây. Ánh sáng trong phòng mờ tối, Trình Yếu cũng không dám chắc có phải anh đang nhìn cô hay không.

Nhưng ánh mắt anh hướng về phía bên này, dịu dàng hát:

“... I ‘ll be your strength,

“... Tôi sẽ là sức mạnh của em,

I ‘ll give you hope ...”

Tôi sẽ mang hy vọng tới cho em...”

...

“And I will take you in my arms ...”

“Và tôi sẽ ôm em trong vòng tay...”

Đột nhiên Trình Yếu thấy tim mình đập nhanh thêm mấy nhịp.

Cô run sợ sờ ngực mình một cái, đúng vậy, tim đập rất nhanh.

Trình Yếu không nghe được phía sau Trần Mịch Ngôn còn đang hát gì. Trí nhớ hồng бет hết lần này tới lần khác giờ đây cũng biết làm loạn. Những câu nói đầy nhạo báng của Du Mỹ Anh dần tràn ngập trong trí óc cô.

“Bây giờ giữa em và tiểu sư đệ là thế nào?”

“... Em bây giờ như bé gái bị bạn trai kiểm tra vậy.”

“... Cậu ấy dụng tâm với em bao nhiêu, chính cậu ấy biết rõ.”

Dưới ánh đèn u ám, Trình Yếu lơ mơ nhìn Trần Mịch Ngôn, những đường cong nhu hòa dần của anh nhòa đi, mờ mịt khó với tới. Trình Yếu chần động, cổ mở to mắt để nhìn.

Thật tốt, anh vẫn còn ở đó.

Trình Yếu an tâm, nhưng cô thoáng ý thức được có điểm nào đó không đúng. Cô cúi đầu, đầu óc dường như có chút rối loạn. Vào lúc Trần Mịch Ngôn hát xong, anh tiến về phía Trình Yếu, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô trong tiếng vỗ tay.

Trên ghế salon đối diện, một đôi mắt dõi khỏi người anh, rơi trên người Trần Mịch Ngôn và Trình Yếu.

“Trần Mịch Ngôn vẫn xuất sắc như vậy.” Nữ sinh bên cạnh thờ dài một tiếng, Tô Doanh mờ ám thu hồi ánh mắt, không mặn không nhạt cười: “Đúng vậy.”

Mà Trình Yếu bên này, từ khi Trần Mịch Ngôn ngồi xuống, cô liền có cảm giác mất tự nhiên tới khó hiểu. Nhất là khi anh hạ giọng hỏi cô có mệt hay không, Trình Yếu nhích sang bên cạnh một chút theo bản năng.

Trần Mịch Ngôn không chú ý tới động tác của cô, vẫn dịu dàng nói chuyện với Trình Yếu như cũ: “Nếu thấy mệt, chúng ta về trước nhé.”

“Được, vậy... về trước thôi.” Trình Yếu thấp giọng nói.

Tạm biệt những người khác xong, Trần Mịch Ngôn đưa Trình Yếu về trước trong ánh mắt mờ ám của mọi người.

Ai biết họ mới ra khỏi cửa, Tô Doanh cũng chạy ra theo.

“Trình sư tỷ!”

Trình Yếu dừng bước, thấy Tô Doanh đi giày cao gót khó nhọc chạy theo.

“Sao vậy?” Trình Yếu hỏi.

Tô Doanh đến gần, tình bơ liếc Trần Mịch Ngôn, sau đó cười ngượng ngùng với Trình Yếu: “Sư tỷ, vừa rồi ăn cơm em có uống rượu, bây giờ đầu óc hơi choáng váng, không biết sư tỷ ở đâu, có thể cho em quá giang một đoạn không?”

Trình Yếu vừa định nói thì Trần Mịch Ngôn đã mở miệng: “Không quá tiện đường, tôi gọi Nguyễn Phong đưa cậu về.” Anh vừa nói vừa lấy điện thoại ra gọi điện cho Nguyễn Phong.

Tô Doanh sừng sốt một chút, nụ cười trên mặt ản tía tức giận. Cô ấ nhìn Trần Mịch Ngôn với ánh mắt phức tạp.

Trình Yếu nhìn hai người bạn họ, nhất thời cảm thấy lúng túng. Nghĩ ngợi một lúc, cô nói với Trần Mịch Ngôn đang gọi điện thoại: “Hay cậu đưa Tô sư muội về đi, tôi đi gọi xe là được rồi.”

Trần Mịch Ngôn quay mặt sang nhìn cô, ánh mắt cực kỳ u ám.

Trình Yếu bồng á khẩu.

Về tức giận đồng cứng này khiến người ta sợ hãi.

May thay, cuối cùng Nguyễn Phong cũng nghe điện thoại: “Tô Doanh cần người đưa về, cậu ấy ở cửa.” Vừa dứt lời, Trần Mịch Ngôn cúp điện thoại, nói với Trình Yếu: “Được rồi, đi thôi.”

Trình Yếu lặng lẽ nhìn Tô Doanh một cái, rõ ràng thấy hốc mắt cô ấy đỏ lên. Mỗi Trình Yếu giật giật, muốn nói với cô ấy câu gì đó nhưng không nói ra được. Cuối cùng, cô xoay người đi.

Xe ô tô chạy vững vàng trong màn đêm đen đặc. Trần Mịch Ngôn vẫn không nói chuyện. Trình Yếu cũng không biết nói gì, hai người duy trì im lặng một cách ảm đạm, tới tận khi Trình Yếu xuống xe.

“Cảm ơn.” Trước khi xuống xe Trình Yếu đã nói hai chữ này.

Cô đóng cửa xe, đang định đi thì Trần Mịch Ngôn xuống xe gọi cô lại.

“Sư tỷ.” Anh bước lên ba bước, đứng lại rồi nhẹ giọng nói: “Nghỉ ngơi cho khỏe.”

Trình Yếu ngẩn ra, đột nhiên cảm giác tim mình lại đập nhanh thêm vài nhịp.

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tôi tưởng tôi lại bị mù

Biên tập: Bột

Trình Yếu trở về nhà, tắm xong thì nhận được điện thoại của Du Mỹ Anh.

“Mai chị về Sùng An.” Du Mỹ Anh dùng giọng thông báo nói cho Trình Yếu.

“Trở về làm gì? Di nhỏ gọi chị à?” Trình Yếu hỏi.

“Về xem mắt.”

Trình Yếu ghen hờn: “Hôn nhân... xem mắt?”

Cô hoài nghi mình nghe lầm, Du Mỹ Anh ở đầu bên kia lại trả lời khẳng định: “Phải, chị muốn đi xem mắt.”

“Chị bị điều gì kích thích vậy?” Trình Yếu cau mày, dừng một chút rồi hỏi: “Bị Trọng Nhất Lâm kích thích?”

“Đừng nhắc tới anh ta với chị!” Du Mỹ Anh tức giận nói: “Được rồi, chị chỉ muốn bảo với em một tiếng. Dù sao bây giờ em cũng có tiểu sư đệ thương yêu, chị rất yên tâm. Một tuần nữa chị quay lại, có thể thôi. Cúp đây.”

”A lô ——” Trình Yếu há miệng, chưa kịp lên tiếng thì đầu bên kia đã phát ra tiếng “tút tut tut”.

Cô gọi lại, Du Mỹ Anh đã tắt máy.

Trình Yếu yên lặng cảm di động suy nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định gọi cho Sam. Sam là bartender ở SEA, anh ấy rất được Du Mỹ Anh tín nhiệm. Nhưng bây giờ thậm chí cả Sam cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trình Yếu hơi không yên lòng, định ngày mai tự đi tìm Trọng Nhất Lâm để hỏi.

Sáng hôm sau, lúc rời giường Trình Yếu thấy không ổn lắm. Hôm qua tóc không sấy khô, nhiệt độ điều hòa lại hơi cao, dường như cô bị cảm. Không chỉ

váng đầu, đau họng, ngay cả bụng cũng căng trướng, cô vịn tường vào phòng vệ sinh cởi quần xuống xem, sau đó chỉ thấy đau đầu.

Đi cả có thể gãy vò chết người chậm nửa tháng cuối cùng cũng tới.

Hôm nay đừng làm gì thì tốt hơn.

Ngày mai hãy tính tới việc tìm Trọng Nhất Lâm nói chuyện.

Nhân dịp thời điểm khó chịu đựng nhất còn chưa tới, Trình Yếu gọi điện thoại cho công ty để xin nghỉ. Sau đó cô mơ mơ màng màng xuống lầu mua thuốc cảm, mấy túi băng vệ sinh, hai hộp bánh mì cắt lát mỏng. Cô chỉ uống hai viên thuốc cảm, ăn tạm hai lát bánh mì, sau đó leo lên giường, cứ cảm cự như thế đến chiều. Trong khoảng thời gian này, cảm giác đau bụng lại tăng thêm. Đến chạng vạng tối, cơn đau bắt đầu đạt tới đỉnh điểm.

Không sao, chống đỡ được ngày đầu tiên là tốt rồi.

Trình Yếu chỉ muốn nằm an ổn trong chăn.

Sắc trời bên ngoài dần tối lại, đèn trong phòng sáng tỏ, Trình Yếu cho nhiệt độ của điều hòa xuống thấp, nhưng có vẻ không có ích gì. Con sốt khiến đầu óc choáng váng, hơn nữa cô bắt đầu ho khan, cả người không nơi nào không khó chịu.

Trong mơ màng, hình như có tiếng điện thoại di động.

Cô cảm tới nghe. Là Trần Mịch Ngôn.

“Tan sở chưa? Cùng nhau ăn cơm đi.”

“Trần Mịch Ngôn...” Giọng Trình Yếu khàn khàn, Trần Mịch Ngôn vừa nghe đã thấy có điểm không ổn.

Anh nhú mào: “Sur ty?”

“Ừ... Tôi không đi làm...” Giọng Trình Yếu vô cùng đau đớn, nói mấy chữ thật không dễ dàng.

“Chị thế nào rồi?”

Trần Mịch Ngôn vừa dứt lời, Trình Yếu đã ho khan, cô bỏ điện thoại di động ra, dùng chăn che miệng nhưng Trần Mịch Ngôn vẫn nghe được rõ ràng.

“Đừng nói chuyện, sur ty.”

Trần Mịch Ngôn cúp điện thoại, bước nhanh tới bãi đỗ xe.

15 phút sau, Trần Mịch Ngôn xuất hiện bên ngoài cửa nhà Trình Yếu. Anh gõ cửa, bên trong không có động tĩnh. Lòng Trần Mịch Ngôn trầm xuống, lấy điện thoại di động định gọi cho Trình Yếu thì cửa mở ra.

Trình Yếu mặc đồ ngủ màu muối tiêu, sắc mặt tái nhợt, tóc bù xù, chớp mũi rịn mồ hôi. Một tay cô nắm chốt cửa, một tay đỡ khung cửa, rất yếu ớt.

“Trần Mịch Ngôn.” Cô xoa trán, người lắc lư, lão đảo.

Trần Mịch Ngôn thả ngay túi trong tay xuống, bước tới đỡ cô. Cảm nhận được nhiệt độ khác thường của cô, anh giật mình đưa tay lên trán sờ thử, nơi đó nóng kinh người.

“Chị đang sốt!” Trần Mịch Ngôn nhanh chóng ôm cô vào trong ngực: “Sur ty, chúng ta đi bệnh viện.”

“Không... Khụ khụ.” Giọng Trình Yếu khàn khàn: “Trần Mịch Ngôn, cậu đừng lo lắng quá... Ngày mai sẽ không sao.”

“Không được.” Trần Mịch Ngôn không nói lời nào đã ôm ngang cô lên. Thân thể gầy yếu, mềm mại trong ngực như không có trọng lượng. Anh không kiềm được ôm cô chặt thêm một chút.

Trình Yếu không muốn đi bệnh viện chút nào, cô gọi định bảo anh buông ra nhưng vừa lên tiếng đã ho khan. Cô che miệng, nằm trong ngực anh ho tới trào nước mắt.

“Sur ty, đừng nói chuyện.” Trần Mịch Ngôn rất đau lòng. Anh nghĩ cô chỉ ho khan một chút, không ngờ bệnh lại nặng đến thế.

Trình Yếu vất vả ho xong, ánh mắt uor ướt mơ hồ, bụng cô đau muốn chết, lí trí cũng không rõ nhưng vẫn kéo áo sơ mi, cầu xin Trần Mịch Ngôn: “Đừng đi bệnh viện... Trần Mịch Ngôn, xin cậu đừng đi bệnh viện...”

Lòng Trần Mịch Ngôn siết lại.

“Được, chúng ta không đi nữa...” Anh nhẹ giọng dỗ dành, nhanh chóng ôm cô vào phòng ngủ, sau đó đi lấy thuốc cảm mình mua. Một lát sau, anh mang thuốc và bê nước ấm vào.

“Sur tý, uống thuốc trước đã.”

Trình Yếu choáng váng, uống thuốc anh đưa.

“Sur tý, chị ngủ trước đi.” Anh để Trình Yếu nằm ngang, giúp cô đắp chăn lại sau đó xoay người ra ngoài gọi điện. Một lát sau lại cầm khăn ướt đi vào, lau trán cho Trình Yếu.

Trên trán mát lạnh thật thoải mái, Trình Yếu mở mắt ra, Trần Mịch Ngôn lau trán cho cô, nhẹ giọng nói: “Sur tý, chị sốt cao quá, giờ em đi mua thuốc hạ sốt. Chị ngủ một lát đi, em về nhanh thôi.”

Ánh mắt Trình Yếu nhìn anh trống rỗng, đôi môi tái nhợt giật giụa muốn nói, bỗng nhiên trên môi chợt lạnh.

Trần Mịch Ngôn dùng ngón cái phủ lên môi cô.

“Cổ họng khó chịu thì đừng nói.” Anh thu tay về, cười với cô một chút, ánh mắt cực kỳ dịu dàng.

“Em sẽ về nhanh thôi, nhanh lắm.”

—

Lúc Trình Yếu tỉnh lại là nửa đêm. Cô mở mắt ra, xung quanh đều là bóng tối.

Trong đầu nhất thời “ầm” một tiếng.

Sau mấy giây, Trần Mịch Ngôn nghe được động tĩnh trong phòng nên nhanh chóng đứng dậy từ ghế salon, chạy vào phòng ngủ.

“Sur tý!” Anh nhấn vào công tắc đèn, ánh đèn màu trắng nhanh chóng tỏa xuống, phòng ngủ bỗng chốc sáng ngời.

Trình Yếu chân trần ngồi trên sàn nhà, mặt đầy sợ hãi, cô mở to hai mắt nhìn chằm chằm đèn thủy tinh trên đỉnh đầu.

“Cậu tắt đèn?” Mấy giây sau, Trình Yếu quay mặt sang, hoảng sợ nhìn Trần Mịch Ngôn.

Cô nói: “Tôi tưởng tôi lại bị mù.”

Hồ hấp của Trần Mịch Ngôn dần run rẩy.

Anh tiến lên một bước dài, cúi người ôm lấy cô.

“Xin lỗi, em không biết.” Anh vô cùng dịu dàng vuốt tóc Trình Yếu, lại nói: “Thật xin lỗi.”

Giằng co một lúc, Trình Yếu lại bị Trần Mịch Ngôn ôm lên giường. Sau khi cô ngủ, Trần Mịch Ngôn không tắt đèn nữa, chỉ yên lặng ngồi bên mép giường hồi lâu.

Lúc Trình Yếu tỉnh lại lần nữa đã là sáng hôm sau.

Chuyện tối qua cô không nhớ rõ lắm, nhưng cô thấy thân thể đã thoải mái hơn. Đầu không còn mụ mị, bụng cũng không quá đau, chỉ có cổ họng hơi khô, giọng vẫn còn khàn. Hơn nữa buổi đêm cả người đổ mồ hôi, dính dớp tới phát hoảng.

Cô vén chăn bỏ dậy, đi tới phòng khách lại nghe tiếng động vang lên trong bếp. Lúc vào tới, cô thấy bóng lưng bận rộn của Trần Mịch Ngôn.

Anh đang chiên trứng.

Anh đứng ở đó, tay phải cầm xẻng lật trứng, áo sơ mi xắn lên quá khuỷu tay, lộ ra cổ tay khỏe khoắn, bóng người thon dài cao ngất của anh rõ ràng không phù hợp với căn bếp chật hẹp này.

Nhưng tám lưng kia đẹp tới lạ thường.

Trình Yếu nhìn hồi lâu, tới tận khi Trần Mịch Ngôn chiên xong trứng. Anh xoay người mở tủ lấy đĩa thì thấy cô đứng nhìn mình ngoài cửa.

Trần Mịch Ngôn hơi sững sốt, sau đó buông xẻng lật trứng xuống, sai bước đi tới.

“Sao đã dậy rồi?” Chú ý tới sắc mặt nhợt nhạt như cũ của cô, anh có chút lo lắng: “Có khó chịu hơn không?”

“Không khó chịu, tôi ổn rồi.” Trình Yếu nói: “Cậu đang làm đồ ăn sáng à?”

“Phải.” Trần Mịch Ngôn nâng tay phải lên, mu bàn tay dán vào trán cô. Rất nhanh sau đó anh thu tay lại, biểu cảm dần buông lỏng: “Tốt rồi, không sốt nữa.”

Trình Yếu cúi đầu, cảm thấy nơi bị anh chạm qua nóng lên một chút. Cô nhìn vào phòng bếp, sau đó nhớ ra điều gì, hơi ngạc nhiên: “Tôi nhớ... nơi này của tôi không có nguyên liệu nấu ăn, ngay cả xèng lật trứng cũng không có...”

“Em đi mua về.” Trần Mịch Ngôn khẽ mỉm cười: “Chị đi rửa mặt đi.”

“Ừ.”

Trình Yếu xoay người đi vào phòng vệ sinh.

“Sur tý?” Trần Mịch Ngôn bỗng gọi cô.

Trình Yếu quay đầu, thấy Trần Mịch Ngôn có biểu cảm kì lạ, anh còn nhìn cô chằm chằm.

“Sao vậy?” Trình Yếu nghi ngờ.

Trần Mịch Ngôn đưa tay chỉ quần cô: “Chỗ đó của chị...” Anh mím môi, lời chưa nói hết mặt đã đỏ lên.

Đầu Trình Yếu nổ ầm một tiếng ——

Không xong rồi!

Hết chương 11.

Lời của editor: Ngôn lành nhĩ, muốn chặn miệng thì cứ nhào tới hôn chớ:))))

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tên nhóc kia nhìn không tề, nhớ quý trọng, đừng học chị cô

Biên tập: Bột

Trước hôm nay, Trình Yếu chưa nghĩ một ngày nào đó cô sẽ quần bách thành quả cà chua trước mặt Trần Mịch Ngôn.

Tuy đã tự xử lý xong, cũng thay bộ đồ kia ra, nhưng nửa tai cô vẫn đỏ ửng. Lúc ăn sáng, cô chỉ một mực cúi đầu. Đường như Trần Mịch Ngôn cũng thấy lúng túng, anh không nói lời nào, trong phòng cực kỳ an tĩnh.

Bữa sáng rất phong phú, Trần Mịch Ngôn nấu cháo thịt nạc, trứng chiên, ngoài ra còn đun sữa tươi. Dù cuối cùng Trình Yếu cũng không nếm được tài nấu nướng của anh thế nào, nhưng nhìn cháo rất ngon mắt, ngửi lại thơm nên cái bụng trống rỗng cũng bắt cô ăn cạn một bát cháo, sau đó còn ăn thêm một quả trứng chiên.

Ăn xong bữa sáng này, cảm giác lúng túng trước đó đã phai đi nhiều.

Trình Yếu để đĩa xuống, ngẩng đầu chống lại ánh mắt của Trần Mịch Ngôn, dường như anh rất vui vẻ.

“Ăn ngon không?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Trình Yếu gật đầu.

“Hình như cháo hơi nhạt.” Trần Mịch Ngôn nói: “Lần sau em sẽ cho nhiều gia vị hơn.”

Trình Yếu lắc đầu theo phản xạ: “Đâu có, ngon lắm mà.” Nói xong mới ý thức được chỗ nào đó không đúng ——

Lần sau?

Cô vẫn còn sững sờ, Trần Mịch Ngôn đã thu dọn bát đĩa vào phòng bếp.

Trình Yếu cũng bất tri bất giác theo sau: “Để tôi dọn cho, không nên để cậu đi làm muộn.”

“Không vội.” Trần Mịch Ngôn chen tới gần chậu rửa, hai tay đột nhiên đưa tới: “Sur tý, xắn tay áo lên một chút.”

Trình Yếu nhìn tay của người đàn ông đẹp mắt trước mặt, đầu óc có chút hỗn loạn. Cô ngáp ngừng giúp anh xắn tay áo lên, cảm giác không đúng kia càng mãnh liệt.

Bọn họ có phải hơi... thân thiết quá không?

Sau khi xắn tay áo xong, Trần Mịch Ngôn xoay người sang chỗ khác rửa bát. Trình Yếu ở một bên nhìn anh, càng nhìn càng không được tự nhiên. Nghĩ đến việc anh chăm sóc cô cả một đêm, Trình Yếu không biết phải nói gì cho phải.

Trong lúc lòng cô rối loạn, Trần Mịch Ngôn đã rửa bát và thu dọn xong mọi thứ.

“Đi ra ngoài nghỉ ngơi đi.” Trần Mịch Ngôn lau khô tay.

Hai người cùng ra khỏi phòng bếp.

Trần Mịch Ngôn nói: “Buổi trưa em lại tới, trưa sur tý muốn ăn gì?”

Trình Yếu lắc đầu ngay tức khắc: “Không cần, tôi không sao, phiền cậu nhiều quá rồi.”

“Không sao.” Anh cong miệng, ôn hòa mà yên tĩnh: “Sur tý, chúng ta là bạn mà, không phải sao?”

Bạn? Ừm, bọn họ... đúng là như vậy.

Trình Yếu gật đầu.

Sau khi Trần Mịch Ngôn đi, Trình Yếu làm theo lời nhắc nhở uống thuốc của anh, tiếp đó về nằm trong phòng. Tới gần trưa, cô đứng lên rửa mặt, đang muốn gọi điện cho Du Mỹ Anh thì chuông cửa vang lên.

Sao anh đến sớm vậy?

Trình Yếu chạy đi mở cửa, khi thấy người tới thì giật mình.

“Sao anh lại...”

“Chị cô có ở đây không?” Trọng Nhất Lâm đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt nóng nảy.

“Không có ở đây.” Trình Yếu không biết anh ấy tìm tới đây bằng cách nào. Nhớ tới hành động kỳ lạ của Du Mỹ Anh, cô nắm lấy cơ hội, hỏi: “Anh lại làm gì rồi?”

“Tôi có thể làm gì?” Trọng Nhất Lâm lau qua mồ hôi trên trán, cực kỳ gấp gáp: “Tôi có thể làm gì cô ấy? Lâu như vậy, cô không nhìn ra sao, tôi mẹ nó từng động vào sợi tóc nào của cô ấy chưa?!”

“Anh đúng là chưa từng động.” Lúc này Trình Yếu cười có chút không phúc hậu, nói: “Anh không có bản lĩnh đó.”

Rõ ràng có ý chê bai, nhưng Trọng Nhất Lâm lại không giận, chỉ bắt đầu dĩ nhiên miệng như nhận thua: “Không phải tôi không có bản lĩnh, mà là không bỏ được.”

Dừng một chút lại nói: “Cô ấy ý vào điểm này.” Trọng Nhất Lâm cúi thấp đầu như chú gà trống đầu chọi thua cuộc, giọng ai oán không thôi.

Trình Yếu chợt thấy kỳ lạ, đây là lần đầu tiên cô thấy Trọng Nhất Lâm như thế.

“Rốt cuộc... hai người đã xảy ra chuyện gì?” Trình Yếu nghĩ nguyên nhân khởi nguồn vẫn là quan trọng nhất.

Trọng Nhất Lâm thờ dãi, gãi đầu nói: “Tôi thổ lộ với cô ấy.”

Trình Yếu ngơ ngẩn.

Trọng Nhất Lâm vẫn còn tiếp tục: “Tôi không muốn lãng phí thời gian nữa, tôi đuổi theo tới đây là muốn tìm cô ấy quay về. Chẳng qua... tôi đã đánh giá mình quá cao.” Anh ấy cười một tiếng, có chút châm chọc.

“Vì thế... anh định buông tha?” Trình Yếu lấy lại bình tĩnh để hỏi.

“Cô ấy vốn không thích tôi. Cô ấy thậm chí còn nói... căm ghét tôi. Tôi có thể chưa từ bỏ ý định sao?” Trọng Nhất Lâm không ngừng mặt, cắn răng nghiêng lợi nói.

“Vậy anh tới tìm tôi để cho chị ấy biết anh phải về Hồng Kông, đúng không?” Trình Yếu lui lại phía sau nửa bước, chuẩn bị đóng cửa.

Trọng Nhất Lâm đưa tay để ở cánh cửa: “Tôi muốn gặp cô ấy lần nữa. Cô cho tôi biết cô ấy đang ở đâu.”

“Vậy sợ rằng anh tới muộn rồi.” Trình Yếu nhàn nhạt nói: “Chị ấy về nhà xem mắt.”

“Cái gì?!” Trọng Nhất Lâm không thể tin được, khuôn mặt anh tuấn trắng bệch: “Xem mắt? Xem mắt để kết hôn? Xem mắt với ai? Cô ấy có bị bệnh không? Sao cô ấy lại chạy đi xem mắt? Tôi đã không biết xấu hổ đưa mình tới trước mặt cô ấy rồi, cô ấy đã không cần còn chạy đi xem mắt?! Tôi mẹ nó nhếch nhác như vậy rồi, vậy mà cô ấy thà chọn bữa một người cũng không muốn tôi?!”

Trình Yếu nhìn Trọng Nhất Lâm bị đá kích lớn, chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu.

Trọng Nhất Lâm phát tiết xong đã nhanh chóng khôi phục mấy phần lí trí, kéo lại Trình Yếu đang muốn đi: “Quê hai người ở đâu? Bây giờ đưa tôi đi!”

“Chờ một chút!” Trình Yếu níu anh ấy lại: “Anh có cần tỉnh táo lại chút không? Anh cứ đi như vậy, trừ việc tránh anh ra, chị ấy còn phản ứng nào khác sao?”

“Bây giờ tỉnh táo lại kiểu gì? Cô ấy cũng đi xem mắt rồi, tìm người trước đã rồi tính sau!”

Trọng Nhất Lâm vội vã kéo cô đi, không để ý tới bộ dạng tóc tai bù xù, chân đi dép lê của Trình Yếu.

“Trọng Nhất Lâm, anh chờ một chút!” Trình Yếu giẫy giụa, nhưng vẫn bị kéo tới cửa thang máy.

Lúc này cửa thang máy chợt mở, Trần Mịch Ngôn xách một túi đồ đi ra.

Rõ ràng không nghĩ tới việc gặp tình huống này ở đây, Trần Mịch Ngôn ngẩn ra một chút, liếc nhìn tay Trình Yếu bị người đàn ông kia lôi kéo. Lòng anh trầm xuống, ánh mắt chuyển tới mặt Trọng Nhất Lâm.

Hết lần này tới lần khác Trọng Nhất Lâm không biết gì mà kéo Trình Yếu vào thang máy: “Đừng để ý tới những chuyện khác, cô đi cùng tôi trước đã!”

“Trần Mịch Ngôn!” Thấy Trần Mịch Ngôn tới, Trình Yếu lại càng không thể đi cùng người kia.

“Trọng Nhất Lâm, anh buông tay ra trước đã.” Cô lại giẫy hai cái nhưng rõ ràng người đàn ông đang gấp gấp kia không để tâm.

“Cô ấy bảo anh buông tay!” Trần Mịch Ngôn bỗng bỏ túi trong tay xuống, xoay Trọng Nhất Lâm lại rồi đẩy ra, đứng ngăn trước mặt Trình Yếu.

Trọng Nhất Lâm lao đảo một chút, lúc này mới nhìn thẳng Trần Mịch Ngôn: “Cậu là ai? Có quan hệ thế nào với em gái Trình Yếu?”

Em gái Trình Yếu...

Sao xưng hô Mary Sue* này lại bật ra? Anh ấy tưởng giờ vẫn còn là lúc học ở Anh sao?

** Mary Sue: “Mary Sue là thuật ngữ mà người viết fanfic sử dụng để nói về một nhân vật, thường là một cô gái, hoàn hảo về mọi mặt. Mary Sue tốt hay xấu? Có người cho cô ấy là thiên thần, có người cho là ác quỷ.”*

Trình Yếu đỡ trán, da gà nổi đầy tay.

“Cậu ấy là sư đệ của tôi.” Cô kéo Trần Mịch Ngôn, nói: “Cậu đi vào trước đi.”

“Sư tỷ?” Ân đường của Trần Mịch Ngôn nhăn lại, sắc mặt không tốt lắm.

Lúc này lời của Trọng Nhất Lâm lại như dao đâm vào tim anh: “Ồ, thì ra không phải bạn trai, là sư đệ.”

Trần Mịch Ngôn không nhìn lại, thấp giọng nói với Trình Yếu: “Em mua nguyên liệu nấu ăn, trưa nấu cháo gừng băm, được không?”

“... Được.” Giọng anh dịu dàng như thế, Trình Yếu không tự chủ mà mềm giọng.

Trọng Nhất Lâm nghe bọn họ nói chuyện, cực kỳ kinh ngạc nhìn Trần Mịch Ngôn thêm một lần.

Lúc này, Trần Mịch Ngôn quay đầu, lãnh đạm nói với Trọng Nhất Lâm: “Sư tỷ vẫn còn ốm, dù anh phải làm gì, bây giờ chị ấy vẫn cần được nghỉ ngơi.”

Sau khi Trần Mịch Ngôn đi vào nhà, Trình Yếu cho Trọng Nhất Lâm địa chỉ và số điện thoại của Du Mỹ Anh ở Sùng An.

Trước khi Trọng Nhất Lâm rời đi đã nói với cô một câu, Trình Yếu nghe xong sững sờ mấy giây.

Anh ấy nói: “Tên nhóc kia nhìn không tệ, nhớ quý trọng, đừng học chị cô.”

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trần mịch ngôn, tôi đang lừa cậu

Biên tập: Bột

Trình Yếu đóng cửa lại thì nghe thấy tiếng Trần Mịch Ngôn thái thức ăn trong bếp. Bàn thần ở huyền quan một lúc, lời của Trọng Nhất Lâm hiện tới hiện lui trong đầu cô tới mấy lần.

Cô nhẹ nhàng bước tới cửa phòng bếp, dựa vào khung cửa nhìn Trần Mịch Ngôn bấm gừng nhỏ xú, sau đó anh bỏ dao thái xuống rồi cho nguyên liệu vào trong nồi. Trong lúc đun cháo gừng, anh làm cả cánh gà chiên Coca.

Trần Mịch Ngôn đã thay quần áo, áo sơ mi màu xanh đen, quần màu đen, vai rộng eo hẹp, còn có đôi chân dài cực kỳ nổi bật. Rõ ràng là người đàn ông mạng khí chất vượt trội, đặt vào khung cảnh nấu ăn này cũng đẹp tới kỳ lạ.

Rất gọi cảm

Trình Yếu nhìn anh, đột nhiên thấy mình như kẻ háo sắc.

Tai cô đỏ lên, có cảm giác khó hiểu khi muốn mua cho Trần Mịch Ngôn một chiếc tạp dề. Nên mua loại nào đây? Gấu Pooh hay Cậu Bé Bọt Biển? Tương tượng cảnh Trần Mịch Ngôn mặc tạp dề hình Cậu Bé Bọt Biển, cô đột nhiên bật cười.

Trần Mịch Ngôn xoay người, thấy bộ dạng liếc mắt rồi cười của cô, con ngươi của anh sáng lên, bỏ đĩa trong tay xuống rồi đi tới: “Chị...”

“Trần Mịch Ngôn, cậu thích Gấu Pooh hay Cậu Bé Bọt Biển hơn?”

Trần Mịch Ngôn: “...”

“Sao lại hỏi vậy?” Dù Trần Mịch Ngôn không giải thích được, nhưng nhìn cô cười vui vẻ, khóe miệng anh cũng thấp thoáng nụ cười ôn hòa.

“Cậu cứ trả lời là được.”

“Ừm...” Trần Mịch Ngôn nhếch môi suy nghĩ nghiêm túc, sau đó nói: “Cậu Bé Bọt Biển đi.”

“Nghĩ kĩ rồi?”

“Ừ.” Anh gật đầu, dù sao hai lựa chọn này với anh cũng không khác nhau là bao, chọn bữa một cái là được. Anh chỉ tò mò vì sao Trình Yếu lại hỏi vậy.

Nhưng rõ ràng Trình Yếu không có ý định cho anh câu trả lời.

Trần Mịch Ngôn cũng không hỏi nhiều. Anh chuyển đề tài: “Anh ta đi rồi?”

“Hả?” Trình Yếu sững sốt một chút, sau đó mới hiểu ra “anh ta” ở đây là nói Trọng Nhất Lâm.

“Đi rồi.” Cô nói.

“Ồ.” Trần Mịch Ngôn chậm rãi cup mắt, nhìn đôi dép đi trong nhà màu xám tro trên chân mình, dùng một giây rồi nói: “Sur ty, anh ta đối xử không tốt với chị.”

Trình Yếu bị anh nói tới ngốc: “Sao anh ấy lại không đối tốt với tôi?”

“Người đó không hề chú ý đến việc chị bị ốm.” Anh nhún mày: “Anh ta không phải lựa chọn tốt.”

Trình Yếu sững sốt, trong giây lát ý thức được anh đang hiểu lầm, cô buồn cười nói: “Đương nhiên anh ấy không phải lựa chọn tốt. Cậu phải biết, người đó rất có thể sẽ trở thành anh rể của tôi, cậu nghĩ tôi sẽ đoạt người của Du Mỹ Anh sao?”

“Thật... sao?” Trần Mịch Ngôn rất kinh ngạc, biểu cảm trong mắt thay đổi tới mấy lần, cuối cùng mới khôi phục lại bình thường.

Có điều giọng anh mang thêm vài phần vui vẻ, anh nói: “Xin lỗi, em hiểu lầm rồi.”

Trình Yếu độ lượng khoát tay: “Không sao.”

Lúc này, cánh gà chiên Coca trong nồi tỏa hương thơm phức. Trần Mịch Ngôn nhớ tới mình vẫn còn làm đồ ăn, vội vàng đi qua.

Trình Yếu vẫn tựa vào khung cửa như cũ, đứng cách 5, 6 mét nhìn anh vội vàng gấp cánh gà bày ra đĩa.

Ăn cơm trưa xong, Trần Mịch Ngôn tới công ty. Tối đến, anh lại vội vàng tới đây làm cơm chiều cho Trình Yếu. Hôm sau, thân thể Trình Yếu đã khá hơn nhiều, vì thế cô bắt đầu đi làm lại. Nhưng cơm trưa và cơm chiều vẫn ăn cùng Trần Mịch Ngôn. Mấy ngày kế tiếp cũng diễn ra như vậy. Vì mỗi khi tới giờ ăn cơm, cô chỉ cần xuống sảnh lớn là gặp phải Trần Mịch Ngôn.

“Sư tử, trùng hợp quá. Chúng ta đi ăn chung chứ?” Mỗi lần anh đều dịu dàng hỏi một câu như thế.

Trình Yếu hoàn toàn không có lý do gì để cự tuyệt.

Dần dần, bộ phận Sáng Tạo của Bác Mỹ đều biết tổng giám Trình tính cách làm li nhà mình thân thiết bất thường với giám đốc Trần phòng Thị Trường của công ty Lữ Hành Quốc Tế, vì bọn họ không chỉ một lần bắt gặp hai người kia ăn cơm cùng nhau.

Mọi người âm thầm bắt quái này phen, cuối cùng nhất trí đưa ra kết luận siêu cấp —— người đẹp tổng giám của họ coi thường tổng giám đốc Lâm đẹp trai, nhà giàu, giá trị con người hơn trăm triệu tại trụ sở chính Hồng Kông, nhất định vì đụng phải “tiểu thịt tươi” giá trị nhan sắc cao ngất này.

Quả nhiên, thế giới này đều coi trọng khuôn mặt hơn tiền tài!

Đương nhiên, Trình Yếu không biết về những việc này. Không ai dám nói bậy nói bạ trước mặt cô, cả Bác Mỹ đều biết cô là người Lâm Tụng Thanh đích thân điều tới, chắc gì cô đã không phải mật thám ông chủ lớn!

Nhưng công ty bên kia thì không phải như vậy.

Một đám mây cô gái trẻ cực kỳ khó chịu khi thấy người đàn ông đẹp nhất nhất nhanh chóng bị người của Bác Mỹ bỏ vào túi. Có mấy người gấp đến độ không để ý tới căng thẳng, liên tục chạy tới bày tỏ, thậm chí còn không cần nhắc cả tình cảnh.

Tuần này Trình Yếu đã gặp ba người. Một người tới vào lúc cô đang ăn cơm trưa cùng Trần Mịch Ngôn, một người tới vào lúc Trần Mịch Ngôn mời cô ăn cơm tối, và người còn lại là ở bãi đỗ xe. Lúc đó cô đang ngồi ở vị trí phó lái, chứng kiến cô gái trẻ kia đứng trước cửa ghế lái tỏ tình với Trần Mịch Ngôn.

Trình Yếu cực kỳ khiếp sợ. Đương nhiên cô biết Trần Mịch Ngôn ưu tú và xuất sắc khiến người ta nhớ nhưng, nhưng có thể nào cũng không nghĩ anh đào hoa tới vậy. Đồng thời, cô còn mơ hồ cảm nhận được ác ý tràn ngập từ phía những cô gái xa lạ kia. Vì cô phát hiện khi đi trên đường sẽ thường xuyên bị những cô gái đó lườm nguyền.

Cô nghĩ, có lẽ mấy cô gái đó thực sự coi mình thành tình địch mất rồi.

Vì né tránh những cô gái yêu điên cuồng có nguy cơ tạt axit đó, Trình Yếu rất biết điều mà chọn cách xa Trần Mịch Ngôn một chút.

Đúng lúc này Du Mỹ Anh đã trở lại, thế nên cô dễ dàng tìm được cái cớ thích hợp: ví dụ như phải đợi Du Mỹ Anh đi ăn chung, hoặc Du Mỹ Anh đã chuẩn bị đồ ăn các loại cho cô rồi. Theo quan sát của cô, Trần Mịch Ngôn tin tưởng tuyệt đối, không chút nghi ngờ. Thế nhưng mọi thứ đều là nói dối, vì vậy ngày nào cô cũng phải chờ qua giờ ăn cơm, đoán Trần Mịch Ngôn đã ăn xong trở về mới dám xuống dưới đi ăn.

Có điều, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, lời nói dối rồi cũng sẽ bị phát hiện.

Sau khoảng 4 – 5 ngày, Trình Yếu bị Trần Mịch Ngôn bắt gặp.

Lúc ấy Trình Yếu ngây ra, miếng salad trong miệng vẫn chưa kịp nuốt xuống. Cô không biết anh tới từ lúc nào.

Trần Mịch Ngôn đứng cạnh chiếc bàn đối diện cô, cứ trầm mặc nhìn Trình Yếu như thế.

Trình Yếu bị ánh mắt của anh làm chột dạ, gương mặt cô cứng lại, không nói nổi một câu.

Hồi lâu, Trình Yếu không chịu nổi nữa, cô cúi đầu nuốt nốt miếng salad, cười cười với Trần Mịch Ngôn rồi nói: “Ồ, trùng hợp quá, buổi trưa cậu cũng ăn chưa no à?”

Lời nói vừa dứt, cô đã muốn cắt đứt đầu lưỡi của mình, vì cô có thể thấy rõ ánh mắt càn như bị thương của Trần Mịch Ngôn.

Thế nhưng, anh vẫn không mở miệng.

Trình Yếu niết chặt ngón tay, chưa từng gặp cảm giác không thoải mái như hiện tại. Cô không chịu nổi bầu không khí thế này.

Bỏ đi.

Trình Yếu đứng lên muốn đi.

Trần Mịch Ngôn bỗng nhiên đi tới, buộc cô đứng giữa anh và cửa sổ sát đất. Trình Yếu ngẩn ra, anh hơi nghiêng người, hạ mắt nhìn cô, trong mắt đều là cảm xúc bị anh ra sức kìm lại.

“Có phải... em làm gì khiến chị chán ghét không?” Biểu cảm của anh rất bình tĩnh, giọng điệu trầm thấp mà chua chát.

Mỉ mắt Trình Yếu giật một cái, cô lùi lại phía sau theo bản năng, chân phải vấp vào ghế, cả người hơi nghiêng đi.

Trần Mịch Ngôn đưa tay bắt lấy cánh tay cô.

Trình Yếu đã đứng vững lại, nhưng cánh tay kia của Trần Mịch Ngôn vẫn không buông ra.

Trình Yếu liếc tay anh, sau đó ngẩng đầu nhìn: “Trần Mịch Ngôn, tôi đang lừa cậu.” Cô nói.

“Ừ.” Anh đáp lại.

Trình Yếu cúi đầu cắn môi, lại nói: “Vì tôi muốn cách xa cậu một chút.”

“Vì sao?”

“Vì sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống thường ngày.”

“Ảnh hưởng thế nào?”

“Các cô ấy...” Trình Yếu nhíu mày: “Tôi muốn nói tới mấy cô gái thích cậu, dường như các cô ấy thực sự coi tôi là tình địch.”

Trần Mịch Ngôn ngẩn người, hóa ra là vì chuyện này.

Anh im lặng chớp mắt, sau đó nói: “Em không thể không chú ý nghĩ của người khác, nhưng em... Sur ty, em rất khó chịu.”

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chị muốn làm chị dâu họ của em rồi?

Biên tập: Bột

Lúc anh nói anh khổ sở, ánh mắt cũng thay đổi. Như đã kìm nén rất lâu đột nhiên bộc phát, anh nhìn Trình Yếu rồi nhắc lại lần nữa: “Em rất khó chịu.”

Ánh đèn trong phòng ăn êm dịu, Trình Yếu thấy những đường nét của anh cũng rất nhu hòa, ấm áp. Nhưng Trần Mịch Ngôn hơi nhíu mày, cô nhìn lại không hiểu ý đồ của hành động này.

Trình Yếu không ngẩng lên, phát hiện ngoài câu “xin lỗi” ra thì không còn lời nào khác.

Vừa nghĩ vậy, lời đã buột ra khỏi miệng. Trần Mịch Ngôn lặng lẽ nhìn cô hồi lâu, sau đó đột nhiên buông tay.

“Chị không sai.” Anh dừng một chút, lùi lại nửa bước: “Sur ty, nếu việc đó làm chị bối rối như thế, vậy về sau chúng ta không ăn cơm cùng nhau nữa. Em không ăn ở bên này, sur ty không cần chờ tới muộn, cứ xuống dưới vào thời gian bình thường là được rồi.”

Nói xong, anh nhìn đĩa salad ăn được một nửa, nhẹ giọng nói: “Nhưng sau này mỗi ngày gọi đồ ăn, chị nhớ ăn nhiều một chút, được chứ?”

Trình Yếu ngắc ngứ đáp lại: “Ừ.”

Trần Mịch Ngôn vẫn chưa yên tâm “Không được chỉ ăn chay.”

Trình Yếu gật đầu.

“Bữa tối nên uống thêm một cốc sữa tươi.” Anh lại nói.

Trình Yếu lại gật đầu, cảm giác bức bối trong lòng càng rõ ràng.

“Hơn nữa...” Anh lại nhớ ra điều gì nhưng bị Trình Yếu cắt ngang.

“Được rồi, Trần Mịch Ngôn.” Trình Yếu hít vào một hơi, ngẩng đầu nhìn anh bằng ánh mắt sáng quắc: “Tôi không nhớ được nhiều.”

“Được.” Anh gượng gạo nói: “Vậy em không nói nữa.”

Sau ngày đó, Trình Yếu rất ít khi chạm mặt Trần Mịch Ngôn ở tòa nhà Thập Mộng. Nửa tháng trở lại đây, họ chỉ gặp nhau tổng cộng hai lần.

Một lần ở đại sảnh, anh đang nói chuyện với người khác, cô và trợ lý đứng dịp đi vào, ánh mắt hai người giao nhau. Trình Yếu đang chuẩn bị cười với Trần Mịch Ngôn, anh đã dời tầm mắt về phía người khác. Một lần khác là ba ngày trước lúc cô phải tăng ca buổi tối, bọn họ gặp mặt ở thang máy. Lúc đó chỉ có hai người họ, bầu không khí không tránh khỏi có chút lúng túng.

Trình Yếu chủ động vui vẻ chào hỏi, Trần Mịch Ngôn cũng cười cười.

“Sur tý lại tăng ca?”

“... Phải.” Trình Yếu cố gắng để giọng mình thật thản nhiên.

Trần Mịch Ngôn gật đầu, bày tỏ đã biết. Một lát sau, anh lại hỏi: “Muộn thế này, chị về bằng cách nào?”

“Du Mỹ Anh tới đón tôi.”

“À.”

Trần Mịch Ngôn không nói gì nữa.

Trình Yếu muốn nói với anh hơn hai câu cũng không được, cứ như vậy đến khi mỗi người một ngã.

Qua quãng thời gian này đã tới giữa tháng 7, dựa theo giao hẹn của Trình Yếu và Lâm Tụng Thanh, khoảng thời gian 3 tháng cô thay mặt làm tổng giám sát tạo đã tới. Nhưng Lâm Tụng Thanh bên kia không có chút động tĩnh, Trình Yếu phải đợi tới mấy ngày liền. Sau đó cô chủ động gọi điện qua, không ngờ tên Lâm Tụng Thanh kia đã chạy tới Châu Âu nghỉ phép, để cô phải ở lại đây thêm một tháng nữa.

Trình Yếu vẫn im lặng nhưng cũng không biết phải làm sao. Cô đã sớm thể nghiệm qua tính cách không bình thường của tên Lâm Tụng Thanh đó rồi.

Nếu phải kể ra hai người Trình Yếu không có biện pháp đối phó, thì một người là Du Mỹ Anh, người còn lại chính là Lâm Tụng Thanh.

Một người quá dũng mãnh, người còn lại quá... vô sỉ.

Bận rộn một tuần, mãi tới cuối tuần Trình Yếu cũng được thanh thoi. Chiều thứ Bảy, cô bị Du Mỹ Anh kéo đi dạo phố. Gần đây tâm trạng của Du Mỹ Anh rất tệ, Trình Yếu âm thầm suy đoán chuyện này có liên quan tới việc Trọng Nhất Lâm trở về Hồng Kông. Nhưng cũng chỉ đoán một chút mà thôi, cô sẽ không tự mình dẫm vào hòng súng.

Đi dạo một chiều, Du Mỹ Anh đã quẹt thẻ khoảng hơn 50 ngàn, Trình Yếu không ngừng nói cô ấy phá của, nhưng Du Mỹ Anh thấy rất thống khoái.

“Đi ăn com với chị.” Du Mỹ Anh kéo cô đi ăn đồ Quảng Đông.

Tối nay, nhà hàng khá ít khách nên họ không phải chờ. Du Mỹ Anh vào phòng vệ sinh, Trình Yếu tới chọn chỗ ngồi.

Không bao lâu sau, một bóng người buộc tóc đuôi ngựa vòng qua mấy bàn chạy tới: “Chị Trình!”

Trình Yếu bị dọa sợ, sau đã thấy Nhạc Lăng cười rục rờ đứng bên cạnh mình.

“Đúng là chị rồi!” Nhạc Lăng tỏ ra rất hưng phấn: “Em còn sợ nhận nhầm chứ!”

Trình Yếu cười với cô ấy: “Tôi ăn đồ Quảng Đông à?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Nhạc Lăng đến gần, đặt mông ngồi đối diện cô: “Chị Trình, lâu lắm không gặp, hôm trước em còn nhắc tới chị với anh họ em đó!”

Nghe cô ấy nhắc tới Trần Mịch Ngôn, lòng Trình Yếu căng ra: “Phải không?” Vừa nói, cô đã dời mắt nhìn về hướng gần đó nhưng không thấy bóng người quen thuộc kia.

Cô tình bơ hời Nhạc Lăng: “Em tới ăn com một mình à?”

“Không đâu, em đi với bạn.” Nhạc Lăng đưa tay chỉ: “Đó, mấy cậu ấy ngồi bên kia, hôm nay bọn em đi tìm chỗ thực tập!”

“Tìm chỗ thực tập?” Trình Yếu hỏi: “Đã nghỉ hè rồi mà? Em không về nhà sao?”

“Em không muốn về nhà!”

Nhạc Lăng nói: “Em muốn tìm một chỗ thực tập để tích lũy thêm kinh nghiệm, anh họ em cũng thấy như vậy không tệ. Nhưng tìm chỗ thực tập khó quá, không có chuyên ngành em muốn làm, hơn nữa nhà tuyển dụng lại chê bọn em học năm nhất không đủ trình độ. Khó với quá mà, bây giờ em mới phát hiện xã hội phức tạp thế đấy!”

Nhạc Lăng vừa nói đã như máy phát thanh: “Chị Trình, chị bảo sao bây giờ mấy công ty lại bỏ dỡ, không tính nữa như thế chứ? Bọn em là sinh viên năm nhất đại học thì sao, điều đó đâu có nghĩa bọn em kém hơn các sư huynh, sư tỷ. Nhiều lúc họ làm đề án còn không bằng bọn em đấy!”

“Em học quảng cáo?” Trình Yếu hỏi.

“Đúng vậy, cạnh tranh quá kịch liệt, nghe nói chỉ cần có một tấm bằng quảng cáo được phân xuống, mười thì có tới chín người đều nhận họ học quảng cáo.”

Nhạc Lăng phì cười nhún nhún mày: “Chị Trình, chị biết hôm nay bọn em chạy tới chạy lui bao nhiêu công ty không?”

Cô ấy đưa hai bàn tay ra: “Tám công ty! Kết quả bị 6 công ty quét đi, hai nơi còn lại là loại xưởng nhỏ gồm mười mấy người. Người phụ trách ở đó hỏi bọn em vài câu, sau đó nhìn tác phẩm của bọn em hai lần rồi bảo đi đi!”

Cô ấy vừa nói vừa cảm phẫn, Trình Yếu yên lặng lắng nghe.

Đợi Nhạc Lăng nói xong, Trình Yếu hỏi: “Em mang theo tác phẩm không?”

“Mang theo chứ.” Nhạc Lăng nói xong, như nhớ ra điều gì, vui vẻ ra mặt: “À đúng rồi, chị Trình là người của Bác Mỹ mà, có thể chỉ điểm giúp em một chút! Em đi lấy tác phẩm, chị chờ em nhé!”

Rất nhanh, Nhạc Lăng đã ôm tập giấy dày cộp chạy tới.

“Nhiều như vậy sao?” Trình Yếu lấy làm kinh hãi.

“Đúng vậy.” Nhạc Lăng mở tập giấy ra, đưa tới trước mặt Trình Yếu: “Chị Trình, chị nhìn bức phía trên này xem. Đây là tác phẩm lần trước em làm trong cuộc thi thiết kế quảng cáo, bên dưới còn có bài thi thiết kế cuối kỳ của em, bên dưới nữa là...”

Trình Yếu lật xem, cắt ngang cô ấy: “Nhạc Lăng.”

“Dạ?” Nhạc Lăng nghiêng đầu: “Chị Trình xem xong rồi à?”

“Nhiều quá.”

“Sao ạ?” Nhạc Lăng không hiểu.

“Em đưa cho chị xem nhiều bản thiết kế quá.”

“Nhưng đây đều là thành quả tốt nhất của em mà.” Nhạc Lăng hơi lúng túng.

“Chọn một bản là được rồi.”

“Nhưng em thấy mỗi bản đều có ưu điểm, mang nhiều một chút mới thể hiện được bản thân chứ.”

“Một người có thể thể hiện năng lực của mình ở bất kì tác phẩm nào, vì người đó sẽ dùng thái độ tương đồng để đối xử với mỗi tác phẩm. Thay đổi phong cách cũng là động não, dù không thay đổi cũng phải hao tổn tâm trí mới phô diễn tài năng được, thế nên người đó sẽ luôn có lòng tin với mọi tác phẩm của mình.”

Nói tới mấy câu sau, Trình Yếu lật một cái, cười cười nói: “Em mang tới một chồng thế này sẽ khiến người ta lười xem. Dĩ nhiên cũng có thể chỉ có chị lười như vậy thôi.”

Trình Yếu khép lại đóng giấy, đẩy qua: “Em chọn một tác phẩm đi.”

“Vâng.” Nhạc Lăng vội vàng lật xem, một lát sau chọn một tác phẩm rồi đưa cho Trình Yếu.

Trình Yếu nhìn xong, ngẩng đầu hỏi: “Em muốn đầu quân cho Bác Mỹ à? Năm nay chắc sẽ có tuyển dụng thực tập sinh hè.”

Nhạc Lăng kinh ngạc: “Chị Trình, các chị là cấp 4A đó! Sao lại tuyển em được? Dù thế nào cũng phải là sinh viên năm 3, năm 4 hoặc nghiên cứu sinh

chứ!”

“Theo chị biết thì sinh viên năm 3, năm 4 và nghiên cứu sinh là đối tượng ưu tiên hơn.” Trình Yếu cười nói.

“Nên chị Trình muốn nói là... em có thể thử một chút?” Nhạc Lăng không dám tin: “... Không phải chị muốn cho em đi cửa sau chứ?”

Trình Yếu cười: “Chị có lí do gì để cho em đi cửa sau?”

Nhạc Lăng há miệng, mấy giây sau nặn ra một câu: “Không lẽ bởi vì... chị muốn làm chị dâu họ của em rồi?”

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Ai bảo chị trình là ánh trăng sáng trong lòng anh họ cô chứ?

Biên tập: Bọt

Tay cầm giấy của Trình Yếu run lên.

Nếu cô đang uống nước, nhất định sẽ phun đầy mặt Nhạc Lăng.

“Chị Trình bị em đoán trúng rồi đúng không?” Mặt Nhạc Lăng đầy mong đợi, hoàn toàn không thấy biểu cảm xoắn xuýt của Trình Yếu.

“Em nghĩ nhiều rồi.” Trình Yếu trả lại tờ giấy trong tay cho cô ấy.

“Áy? Không phải sao?” Nhạc Lăng thất vọng.

Anh họ lạnh nhạt nhà cô chán quá đi, chiến tuyến này kéo dài tới mức có thể kéo quanh vài vòng trái đất rồi đó?

Vậy mà không có chút tiến triển nào!

Làm cô không thể chạy đi lấy lòng được, thật đáng thương.

Nhạc Lăng nhăn mũi, oán hận không thôi.

Nhạc Lăng vốn không dám hy vọng xa vời tới Bắc Mỹ, cũng thực sự không muốn đi cửa sau để tìm chỗ thực tập. Nhưng bây giờ không như vậy nữa, việc thực tập của cô không quan trọng, hạnh phúc cả đời của anh họ mới là chuyện lớn. Vì giúp anh họ tìm đường cứu nước, cô nhất định phải đánh vào nội bộ của địch: đến bên cạnh Trình Yếu, chiếm một vị trí có lợi, thừa dịp trợ giúp!

Trình Yếu thấy biểu cảm của Nhạc Lăng biến đổi không thôi, trong lòng đoán cô ấy hiểu lầm chuyện kia hơi sâu. Cô đang nghĩ phải giải thích quan hệ của mình và Trần Mịch Ngón thế nào thì nghe Nhạc Lăng cười hi hi: “Không sao, chị cũng là sư tỷ của anh họ em, nếu vậy cũng coi như sư tỷ của em rồi. Chị Trình, chị nghĩ mối quan hệ này giữa chúng ta có đủ để chị mở một cánh cửa nhỏ cho em không?” Vừa nói, cô ấy vừa đưa ngón út ra để hình dung.

“Nhỏ như thế em chui vào nổi không?” Trình Yếu bị cô ấy chọc cười.

Ai ngờ Nhạc Lăng cực kỳ nịnh nọt: “Đủ rồi đủ rồi, phải bỏ em cũng bỏ vào!”

Trình Yếu không thể làm gì ngoài nhận tác phẩm của Nhạc Lăng: “Chị mang cho mấy tổ trưởng nhìn xem, không biết ai sẽ muốn nhận em, mai báo lại cho em sau nhé.”

Nhạc Lăng nghe xong thì vui mừng khôn xiết: “Nói vậy là chị Trình đồng ý rồi?”

“Chưa hẳn, nếu không có ai nhận em thì sao.”

Trình Yếu thực sự không thể nghiêm túc với cô ấy, không còn cách nào khác phải nói: “Có lòng tin với tác phẩm của mình đi, vừa rồi chị nói đùa thôi.”

Nhạc Lăng vui vẻ không thôi: “Chị Trình thật tốt, vậy em chờ tin của chị nhé!”

Nói xong lại nhớ tới điều gì: “À, lần trước chị vẫn chưa lưu số điện thoại của em phải không?”

Trình Yếu cong khóe miệng: “Em nghĩ sao?”

Nhạc Lăng nhớ tới nguyên nhân lần trước mình gọi cho Trình Yếu, hơi ngượng ngùng: “Chị Trình, chị đừng thù dai mà.”

Trình Yếu cười nói: “Được rồi, nháy máy cho chị đi.”

Nhạc Lăng lập tức lấy điện thoại gọi cho cô, Trình Yếu lưu số điện thoại của cô ấy lại.

Nhạc Lăng vừa đi, Du Mỹ Anh đã trở về, cô ấy nhìn chăm chăm bóng lưng của Nhạc Lăng tới mấy lần, sau đó kinh ngạc nói: “Em gái nhỏ nhà ai vậy?”

“Em họ của Trần Mịch Ngôn.” Trình Yếu mở thực đơn ra, đưa cho cô ấy.

Du Mỹ Anh khiếp sợ: “Trình Yếu, em và Trần Mịch Ngôn đã tới bước này rồi?”

“Cái gì?”

“Không phải em gặp phụ huynh nhà cậu ta rồi đấy chứ? Họ hàng thân thích mà cũng quen?”

Trình Yếu thật muốn học máu, mạch não của Du Mỹ Anh sao lại giống cô nhóc Nhạc Lăng kia vậy?

Cô không tiếp lời cũng không giải thích, ném thực đơn cho Du Mỹ Anh: “Gọi món!”

Du Mỹ Anh không buông tha nhanh như vậy: “Trình Yếu, em học thói xấu từ ai vậy? Bây giờ còn giấu chị? Đây là điển hình của việc thấy sắc quên tình thân!”

“Đừng nói bậy.” Trình Yếu thấy tim mình thật mệt, giọng cũng có chút bất đắc dĩ: “Sao mấy người đều nghĩ em nhất định sẽ ở bên Trần Mịch Ngôn?”

“Đương nhiên phải có gì đó thì mới thế.” Du Mỹ Anh nhìn cô như nhìn khi: “Chẳng lẽ em định phí của trời?”

Trình Yếu không nghe nổi nữa, cô chọn cách nhanh chóng và tàn nhẫn nhất để kết thúc đề tài này.

Cô nói với Du Mỹ Anh: “Vậy Trọng Nhất Lâm thì sao? Không phải chị cũng phí của trời à?”

Như cô dự đoán, Du Mỹ Anh hoàn toàn bị khống chế: “Đừng nhắc tới anh ta với chị.” Cô ấy chỉ nói một câu như vậy, sau đó bắt đầu gọi món.

Hôm đó, hai cô không tiếp tục nói về đề tài này nữa.

Hôm sau, Nhạc Lăng nhận được tin nhắn của Trình Yếu, được tin đội trưởng nhóm 2 của bộ phận Sáng Tạo nhận cô làm trợ lý. Lúc ấy, cô đang ăn cơm cùng Trần Mịch Ngôn. Nhận được tin nhắn, cô vui vẻ reo hò làm Trần Mịch Ngôn sợ hết hồn.

“Sao vậy?” Trần Mịch Ngôn hơi sững sốt.

“Anh, em được vào Bắc Mỹ rồi!” Nhạc Lăng hưng phấn đưa điện thoại tới trước mặt anh: “Anh nhìn xem, nhìn xem này, chị Trình nhắn tin cho em đấy!”

Trần Mịch Ngôn nhìn thử, đúng là tin nhắn của Trình Yếu.

“Chuyện này là thế nào?”

“Còn có thể thế nào?” Mặt mày Nhạc Lăng hớn hơ: “Đương nhiên là chị Trình tán thưởng tác phẩm của em rồi. Chị ấy là Bá Nhạc * của em, em được tới thực tập ở Bắc Mỹ rồi!”

** Bá Nhạc: người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.*

“Sao cô ấy biết tác phẩm của em được?” Trần Mịch Ngôn thấy không đúng, hơi cau mày: “Em đi tìm cô ấy?”

“Bọn em tình cờ gặp nhau ở quán ăn, chị ấy thấy tác phẩm của em.”

“Không phải em quán lấy cô ấy?” Trần Mịch Ngôn hơi hoài nghi.

Nhạc Lăng có chút chột dạ, nhưng sau đó vẫn ưỡn ngực, nói rõ ràng: “Đương nhiên không phải, anh biết chị Trình mà, vừa nhìn đã thấy chị ấy rất có nguyên tắc. Nếu chị ấy không muốn nhận, em có quán lấy cũng đâu được gì?”

Trần Mịch Ngôn trầm mặc.

Nhạc Lăng nói không sai, phụ nữ như Trình Yếu, nếu cô không muốn, dù có bám dính thế nào cũng không làm cô thay đổi được. Anh không phải ví dụ

tốt nhất sao? Anh mới quán lấy cô mấy ngày, cô đã chán ghét, tránh né anh rồi.

Làm người ta không có biện pháp nào cả.

Hai ngày sau, Nhạc Lăng nhận được thông báo của tổ trưởng. Hôm sau nữa, cô ấy tới trình diện ở Bắc Mỹ. Nhạc Lăng làm trợ lý dưới tay tổ trưởng của nhóm 2, ba ngày đầu tiên hầu như đều chạy việc vặt. Nhưng Nhạc Lăng vẫn làm rất vui vẻ, vì ngày nào cô cũng được làm việc với những người ưu tú nhất trong ngành quảng cáo ở thành phố C. Chỉ cần nghỉ một chút thôi cũng thấy cảm giác này thật vui vẻ, vì vậy mỗi ngày chỉ sửa mấy chữ nhỏ hoặc làm chân sai vặt cũng khiến cô ấy thỏa mãn, vì Nhạc Lăng có thể thấy trước những thiết kế làm người ta thán phục kia.

Trải nghiệm này thật quá tuyệt vời.

Nhạc Lăng lại càng cảm kích Trình Yếu.

Lại thêm mấy ngày, cô ấy thăm dò một chút sở thích của Trình Yếu. Ví dụ như Trình Yếu thích uống cà phê, thế nên mỗi sáng Nhạc Lăng sẽ nhớ mua cốc cà phê đen để trong văn phòng của Trình Yếu. Những thực tập sinh vào cùng đợt nói cô ranh ma nịnh hót, còn chạy theo lấy lòng, Nhạc Lăng không để tâm chút nào.

Không sai, cô lấy lòng thì sao, ai bảo chị Trình là ánh trăng sáng trong lòng anh họ cô chứ! Cô không mau chóng chiếm chút cảm tình, sao có thể giúp anh họ của ánh trăng sáng này vào túi được?

Sau một tuần thực tập, cuối cùng Nhạc Lăng cũng tìm được chút cơ hội. Chiều thứ Sáu, Nhạc Lăng làm xong hết mấy việc vặt, người trong bộ phận Sáng Tạo cũng về hết, cô ấy chuẩn bị xách túi đi về. Lúc gần đi, Nhạc Lăng ngo đầu vào văn phòng nhìn thử, Trình Yếu vẫn còn ở đó.

Nhạc Lăng nhanh trí buông túi xuống, nhanh chóng nhắn tin cho Trần Mịch Ngôn, sau đó giả vờ chuẩn bị tác phẩm. Chờ khoảng gần một tiếng tới 7 giờ hơn, Trình Yếu làm xong việc đi ra. Nhạc Lăng giả vờ vội vàng như vừa thu dọn xong, xách túi qua nói: “Chị Trình, bây giờ chị về à?”

“Đúng vậy, sao em còn ở đây?”

“À, em cũng mới xong thôi. Hôm nay tổ trưởng phân hơi nhiều việc.” Nhạc Lăng nói theo khuôn mẫu.

“Bây giờ trời tối rồi, em về trường học sao?” Trình Yếu nhìn ra ngoài qua cửa sổ sát đất.

“... Đúng vậy.” Con người Nhạc Lăng đảo quanh một chút.

“Về đi thôi, em đi một mình không an toàn.”

“Được ạ được ạ.” Nhạc Lăng như mở cờ trong bụng: YES! Thành công một nửa rồi.

Ra khỏi tòa nhà Thập Mộng, Trình Yếu gọi xe taxi đi chung với Nhạc Lăng.

Trình Yếu nói với tài xế: “Tôi đại học Normal trước.”

Nhạc Lăng không lên tiếng, tới lúc xe lái tới giao lộ, cô ấy đột nhiên vỗ đầu: “Ai da, em nhớ ra rồi, em còn một phần bài tập để ở Văn Thủy Loan!”

“Văn Thủy Loan?”

“Đúng vậy, hôm qua em ở đó, nhà họ hàng của em.”

Mặt Nhạc Lăng nóng nảy: “Không xong rồi, đó là bài viết tay của em, tận năm nghìn chữ đó! Lớp trưởng lớp em nói tối nay là hạn nộp cuối.”

“Đừng vội, bây giờ qua đó lấy là được rồi.” Trình Yếu nói xong thì bảo tài xế tới Văn Thủy Loan trước, đây cũng chính là mong muốn của Nhạc Lăng.

Ngoài miệng Nhạc Lăng xin lỗi rồi rít nhưng trong lòng rất vui vẻ.

Nửa tiếng sau, hai người tới một khu nhà cao tầng ở đường Lệ Thủy, Nhạc Lăng nói đây chính là Văn Thủy Loan.

“Chị Trình, chị đưa em lên được không? Mấy hôm trước thang máy bị hỏng, tới giờ vẫn chưa sửa xong. Em chỉ có thể đi thang bộ thôi, đáng sợ lắm.”

Nhạc Lăng nói xong còn rụt cổ, tiến tới bên cạnh Trình Yếu, nói tiếp: “Nghe nói trước đây tòa nhà này có ma, em sợ những thứ này nhất đó chị Trình.”

Trình Yếu nhìn bộ dạng như thực sự sợ hãi của cô ấy, có chút buồn cười: “Làm gì có chuyện đó? Đi thôi, chị lên với em là được.”

“Cảm ơn chị Trình!”

Nhạc Lăng quen lối quen đường, đưa Trình Yếu vòng qua cửa thang máy chính, đi lên bằng thang bộ bên hông.

Cũng may chỉ cần đi năm tầng.

“Chị Trình, là phòng 502, đến nơi rồi!” Nhạc Lăng cười với Trình Yêu.

Trình Yêu thấy cô ấy cười có chút kì lạ, nhưng còn chưa kịp phản ứng lại, Nhạc Lăng đã bấm chuông cửa.

Cửa vừa mở ra, Trình Yêu lập tức ngây ngẩn.

“Anh...” Nhạc Lăng yếu ớt gọi một tiếng.

Trần Mịch Ngôn tim đập loạn nhịp đứng ở đó, ánh mắt gấn chặt trên người Trình Yêu.

Hết chương 15.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chẳng qua không quên được cô ấy

Biên tập: Bột

Nhạc Lăng vừa thấy tình hình này liền cúi đầu lè lưỡi, tranh thủ thúc đẩy bầu không khí: “Cái đó... Anh nấu cơm xong chưa?”

Trần Mịch Ngôn chợt khôi phục lại tinh thần.

“Rồi.” Anh chỉnh đốn tâm trạng xong quay ra nhìn Nhạc Lăng, thấy cô nhóc đang liếc mắt nháy mắt với mình. Anh không để ý tới, ánh mắt lại phiêu dạt trên người Trình Yêu: “... Sự tỵ.”

Chần chờ một lúc, anh còn muốn nói gì lại bị Nhạc Lăng cắt đứt.

Nhạc Lăng đưa tay kéo Trình Yêu lại gần, áy náy nói: “Chị Trình, xin lỗi chị. Em lừa chị tới đây là muốn mời chị ăn cơm, nhưng bây giờ em chưa kiếm ra tiền. Em biết chị cũng không muốn để em mời, nên em nhờ anh họ làm giúp, chị có thể vào dùng bữa cơm xoàng này không?” Nói xong cô ấy lại chớp đôi mắt trong veo như nước, cực kỳ tội nghiệp mà nhìn Trình Yêu.

Trình Yêu có chút nhức đầu.

Cô nhướn mi lên theo thói quen, nhìn về phía Trần Mịch Ngôn thì thấy anh trầm mặc đứng đó, ánh mắt có chút ảm áp.

“Có tiện không?” Hai giây sau, cô hỏi Trần Mịch Ngôn.

Trần Mịch Ngôn chợt sững sờ, sau đó lập tức gật đầu, xoay người tới tú giày lấy dép cho hai cô.

“Chị Trình, đây là dép em mua lúc trước, vẫn chưa đi đâu. Chị đi đôi này đi!” Nhạc Lăng ân cần nhận lấy dép trong tay Trần Mịch Ngôn.

Trình Yêu thay giày xong, Nhạc Lăng đã nhanh chóng thả túi lên ghế salon.

“Nhạc Lăng, em ngồi cùng Trình sự tỵ đi. Còn món canh nữa, sẽ ăn cơm nhanh thôi.” Trần Mịch Ngôn nói xong, nhìn Trình Yêu một cái rồi đi ngay vào phòng bếp.

“Chị Trình ngồi đi!” Nhạc Lăng kéo Trình Yêu tới ngồi trên ghế salon.

Trình Yêu ngồi xuống, tầm mắt nhìn quanh. Đồ đạc trong nhà đều theo phong cách đơn giản, diện tích cũng lớn hơn nơi cô ở. Nơi này được thu dọn sạch sẽ, không giống nhà của một người đàn ông độc thân chút nào.

Cô tùy ý nhìn mấy lần, bỗng nhiên một con vật lông xù vọt tới từ sau ghế salon, lướt qua chân cô nhảy xuống đất.

Trình Yêu giật mình.

Cô cúi đầu nhìn, thì ra là một chú mèo Angora* màu trắng.

** Mèo Angora hay còn gọi là mèo Thổ Nhĩ Kỳ là một trong những loài mèo phổ biến và được yêu thích nhất hiện nay nhờ sự thông minh, lém lỉnh nhưng cũng rất tình cảm và thân thiện.*

“Robby!” Nhạc Lăng ngồi xổm xuống ôm lấy nó.

Robby cực kỳ kiêu ngạo “meo” hai tiếng như chào hỏi Nhạc Lăng, sau đó quay đầu, dùng đôi mắt tròn vo nhìn Trình Yếu chăm chăm.

“Chị Trình, Robby không dọa chị chứ?”

“Không đâu.” Trình Yếu hỏi: “Em nuôi à?”

“Đương nhiên không phải rồi, em không có kiên nhẫn đó đâu. Nó là con trai của anh họ em, mong manh lắm đó!”

Nhạc Lăng ở một bên nói chuyện, lúc này Robby hung hăng “meo” một tiếng như bất mãn.

“Mày yên lặng chút đi!” Nhạc Lăng xoa xoa đầu nó: “Có khách ở đây, đừng làm loạn.”

Robby không vui lại “meo” một tiếng: Hừ, mắt nào của cô thấy bốn mèo đây mong manh?

“Này, còn dám gay gắt hơn hả? Đúng là bị ba ba chiều hư rồi!”

Trình Yếu bị một người một mèo này chọc cười.

Cô đưa tay sờ cơ thể mập mạp của Robby: “Béo ghê.”

Robby lại quay đầu qua chỗ cô nhe răng trợn mắt “meo” một tiếng, không biết nó không vui vì bị sờ hay vì Trình Yếu nói nó béo. Trần Mịch Ngôn đi từ phòng bếp ra, vừa vặn thấy một màn này.

“Robby.” Anh đi tới gọi một tiếng, Robby lập tức ngoan ngoãn, con người cực kỳ đáng thương ngược lên nhìn anh.

“Cũng biết làm nũng!” Nhạc Lăng khinh thường hành động này, thả nó xuống đất.

Robby nhanh như chớp lao đến cọ cọ vào mắt cá chân Trần Mịch Ngôn.

Trần Mịch Ngôn mặc kệ nó, nhìn Trình Yếu rồi nói: “Xin lỗi, hôm nay Robby quá khích, bình thường nó ngoan lắm.”

Trình Yếu nhớ Nhạc Lăng nói Robby là con trai Trần Mịch Ngôn, bây giờ nghe anh nói như vậy, cô cũng cảm thấy đúng là như thế thật.

Cô cười lên: “Có lẽ nó không thích tôi.”

Trần Mịch Ngôn bị nụ cười của cô làm sững người, sau đó cũng cười theo: “Nó vẫn chưa quen chị, quen rồi sẽ thích thôi.” Anh cong mắt nhìn cô, nhẹ nhàng nói.

Nhạc Lăng nhìn hai người bọn họ, cố gắng kìm lại nụ cười trên môi, vội vàng ôm chú mèo đang làm nũng trên đất đi.

“Anh, em cho nó ăn tối!” Nhạc Lăng bỏ lại một câu rồi vội vàng lên mất, rất hài lòng với màn trợ giúp tốt đẹp của mình.

“Không ngờ cậu còn nuôi mèo.”

Trình Yếu có chút kinh ngạc. Khi còn nhỏ cô từng nuôi một chú mèo lông ngắn, đó là mèo Du Mỹ Anh tặng cho cô. Cô gọi nó là “A Lân”, sau đó cô chuyển tới học ở trường tại Sùng An. Kỳ nghỉ đông trở về, A Lân đã không thấy tăm hơi. Lúc ấy Chung Vân Sơn nói với cô, A Lân tự chạy ra ngoài chơi, có lẽ bị người khác nhặt đi mất rồi. Nhưng sau đó cô biết được A Lân đã chết.

Sau đó, rất lâu Trình Yếu không nuôi động vật nhỏ. Cho tới khi ở bên Lộ Hứa, nghe nói anh ấy thích động vật nhỏ, còn nói nữ sinh nuôi động vật nhỏ rất dễ thương. Lúc đó cô lại nuôi một con hamster, nhưng năm thứ nhất đại học để nó trên sân thượng quên không mang xuống, cuối cùng nó bị chết cồng. Cô gọi điện cho Lộ Hứa rất lâu, khóc một tiếng trong điện thoại. Từ đó về sau, cô thực sự không dám nuôi loài vật nào nữa.

Trình Yếu thấy Trần Mịch Ngôn không giống kiểu đàn ông thích mèo, vì thế khi nhìn thấy Robby, cô có chút ngoài ý muốn.

Trần Mịch Ngôn nói: “Thật ra Robby không phải của em.”

“Không phải của cậu?”

“Ừ.” Trần Mịch Ngôn nói: “Là của một sư huynh, lúc còn ở Mỹ anh ấy ở cạnh phòng em. Sau đó anh ấy muốn dọn đi nơi khác nên gửi Robby nhờ em chăm hộ. Ai biết lúc sau anh ấy lại đi Hồng Kông, hai năm sau trở về Bắc Kinh, đi tới rất nhiều nơi nhưng Robby vẫn luôn ở với em.”

“Thì ra là vậy.” Trình Yếu nói: “Vậy nếu người kia trở về đòi, cậu có trả Robby lại không?”

“Robby vốn là của anh ấy. Nếu anh ấy muốn, đương nhiên em phải trả lại.”

“Cậu thật ngốc.” Trình Yếu cười lắc đầu: “Rõ ràng bây giờ Robby cũng không rời cậu được, sao không giữ làm của riêng? Nhìn xem, cậu cũng rất thích nó mà.”

Trần Mịch Ngôn cũng cười, giọng điệu trong trẻo khiến người ta thoải mái: “Nếu Robby không muốn đi cùng anh ấy, đương nhiên em sẽ vui lòng tiếp tục nuôi nó.”

“Vậy sao...” Trình Yếu gật đầu.

Lúc này Nhạc Lăng đi từ trong phòng ra: “Anh, chị Trình, chúng ta ăn cơm đi, em đói meo rồi!”

“Được.” Trần Mịch Ngôn đáp lại rồi đi vào phòng bếp.

Bữa cơm tối này rất phong phú, bây giờ Trình Yếu mới biết Trần Mịch Ngôn đích thực là một cao thủ nấu nướng. Chưa nói tới mùi vị thế nào, mỗi lần anh làm đồ ăn đều như ngoài tiệm vậy, vừa đẹp mắt lại rất thơm ngon.

Tối đó, cô phá lệ ăn thêm nửa bát cơm.

Lúc rời đi đã là 9 giờ hơn.

Trần Mịch Ngôn lái xe đưa cô về.

Không thể không nói, Nhạc Lăng đúng là một trợ thủ đắc lực. Một bữa cơm như vậy dường như phá vỡ tấm màn ngăn cách giữa Trình Yếu và Trần Mịch Ngôn. Trên đường đưa Trình Yếu về nhà, bọn họ lại khôi phục trạng thái ở cùng nhau như trước, không ai nhắc lại chuyện không vui lần đó.

Buổi trưa hôm kia, Nhạc Lăng chủ động dùng cơm trưa với Trình Yếu. Dĩ nhiên, cô ấy nhất định sẽ báo trước cho anh họ nhà mình. Vì vậy ba người bọn họ lại ăn chung.

Đương nhiên Nhạc Lăng biết cố quá sẽ phản tác dụng, thế nên cô ấy rất cẩn thận mà biết chừng mực, luôn duy trì tần suất cách mấy ngày một lần, mọi chuyện đều suôn sẻ. Trình Yếu cũng bất tri bất giác quen với việc ba người cùng nhau ăn cơm. Dù sao chỉ cần có Nhạc Lăng ở đó, không khí sẽ luôn hòa thuận.

Chớp mắt một cái, Nhạc Lăng tới Bắc Mỹ đã gần một tháng, cô ấy dần trà trộn vào nội bộ nhóm Sáng Tạo, biết được không ít chuyện bát quái trong Bắc Mỹ.

Lần đầu tiên nghe nói tới cái tên Lâm Tụng Thanh, Nhạc Lăng đã bắt đầu cảnh giác.

Cô mơ hồ cảm thấy mỗi lần mọi người nhắc tới vị ông chủ lớn kia, sẽ vô thức mà nhìn về phía văn phòng của Trình Yếu. Không tới mấy ngày, Nhạc Lăng đã biết được nguyên do trong đó. Cô đâu dám trì hoãn, nhanh chóng báo tin cho Trần Mịch Ngôn.

“Nghe nói chị Trình có quan hệ không tầm thường với vị tổng giám đốc Lâm kia.” Nhạc Lăng lo lắng, sốt ruột mà nhìn anh họ mình.

Trần Mịch Ngôn không tin chuyện bát quái của mấy cô nhóc: “Đi làm kị nhất nói xấu cấp trên, em không được học điều này à?”

“Ai da, anh, em nghiêm túc đấy.” Nhạc Lăng nóng nảy: “Nghe nói chị Trình không thích chức vụ bây giờ chút nào, chị ấy làm vì được ông chủ lớn phái tới thôi.”

“Thế thì sao?” Lòng Trần Mịch Ngôn hơi chìm xuống, nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì.

“Anh còn không hiểu sao?” Nhạc Lăng phẫn nộ nói: “Tính cách như chị Trình, nếu không phải yêu ông chủ lớn đó thì sao có thể tình nguyện thỏa hiệp? Sao có thể đồng ý làm chuyện mình không muốn? Anh có thể tăng tốc lên một chút không! Chuyện đã bao nhiêu năm rồi, anh chờ được tới khi chị ấy trở về, tại sao tới giờ vẫn kéo dài? Ốc sên cũng không chậm như anh!”

“Đừng nói bậy.” Trần Mịch Ngôn cup mi, trầm giọng nói: “Anh không chờ cô ấy.”

“Anh lừa ai đó? Anh dám nói anh không thích chị ấy không?”

Nhạc Lăng hận rèn sắt không thành thép: “Em nhìn thấy những thứ trong phòng anh rồi, anh không thích chị ấy thì giữ lại những thứ kia làm gì?”

Mặt Trần Mịch Ngôn biến sắc: “Em động vào đồ của anh? Anh đã nói không được vào rồi!”

“Còn lâu em mới động vào!” Nhạc Lăng cứng cổ: “Robby chạy vào, em chỉ vào ôm nó ra!”

Mặt Trần Mịch Ngôn căng ra: “Đừng nói bậy bạ trước mặt cô ấy.”

“Anh còn định kéo dài tới bao giờ nữa?”

Nhạc Lăng không còn gì để nói: “Đợi thêm 5, 6 năm nữa? Em bảo mà, cô luôn nói anh có vấn đề, sống hơn 25 năm mà chưa từng yêu đương. Em còn nói tiêu chuẩn của anh quá cao, thì ra anh vẫn luôn đợi chị Trình!”

“Anh không chờ!” Trần Mịch Ngôn nhắc lại, giọng điệu chua chát: “Chẳng qua không quên được cô ấy.”

Hết chương 16.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Có phải chị cũng thích trần mịch ngôn không?

Biên tập: Bột

Gần đây Bắc Mỹ tiếp nhận đơn hàng của thương hiệu thể thao nổi tiếng – ZUMI. Thứ Tư, Trình Yếu tới quảng trường Sâm Mạch để gặp người phụ trách của ZUMI, không ngờ đó lại là người quen.

Thấy Tô Doanh, Trình Yếu hơi kinh ngạc, mà Tô Doanh cũng có chút ngoài ý muốn.

Nói xong chuyện công, Tô Doanh chủ động nói chuyện cũ với Trình Yếu. Trò chuyện được mấy câu, cô nàng bắt đầu nhắc tới Trần Mịch Ngôn.

“Sur ty, chị liên lạc với Trần Mịch Ngôn vào lúc nào? Em nhớ sau khi tốt nghiệp, chị không còn liên lạc với bọn em nữa. Khi đó mọi người đều rất nhớ chị...”

Tô Doanh trang điểm tinh tế, trên mặt treo ý cười, mái tóc màu nâu của cô ấy được phủ thêm ánh đèn nhu hòa. Trình Yếu nhìn xong, mắt có chút choáng váng. Sau nửa đêm hôm qua cô bị mất ngủ, bây giờ hơi mệt mỏi.

“Sau khi trở về tình cờ gặp được thì có liên lạc.” Cô nói xong, cúi đầu nhấp một ngụm cà phê.

“Phải không? Vậy cũng thật tình cờ.” Tô Doanh hơi cụp mắt: “Sau này sur ty cũng ở lại thành phố C sao?”

Trình Yếu nói: “Tôi chưa nghĩ đến chuyện đó.”

Tô Doanh gật đầu, không hỏi chuyện đó nữa. Sau nghĩ một lúc lại nói: “Sur ty thấy Trần Mịch Ngôn thế nào?”

Trình Yếu ngẩn ra, nói: “Rất tốt.”

“Em cũng cảm thấy cậu ấy rất tốt.” Tô Doanh nhìn chằm chằm ly cà phê trước mặt, bỗng ngẩng mặt lên nhìn thẳng Trình Yếu: “Sur ty, em vẫn muốn thành đôi với cậu ấy.”

Trình Yếu vừa uống một ngụm cà phê thì bị sặc, cô ho khan.

Tô Doanh đưa một tờ khăn giấy tới.

“Cảm ơn.” Trình Yếu lau miệng.

“Sur ty, chị có ý kiến gì sao?” Tô Doanh hỏi thành khẩn.

Trình Yếu háng giọng, chậm rãi nói: “Tôi không có ý kiến gì.”

Con người của Tô Doanh hơi chuyển, sau đó cười nhẹ nhàng: “Sao năm đó chị và chồng chị ở bên nhau được? Có kinh nghiệm gì cho em tham khảo chút không?”

Lại nghe thấy chuyện này lần nữa, lòng Trình Yếu dâng lên cảm giác khó chịu nhàn nhạt, có chút chán ghét.

Cô cầm chiếc cốc màu trắng lóa mắt trong tay, nhìn xuống nói: “Kinh nghiệm thất bại không mang giá trị tham khảo.”

“Thất bại?” Tô Doanh sững sốt, trên mặt thể hiện sự kinh ngạc rất rõ ràng.

Trình Yếu hơi ngược mắt lên: “Ừ, thảm bại.” Nói xong cô gọi người phục vụ tới tính tiền.

“Xin lỗi, tôi phải về hộp, lần sau lại nói chuyện.” Cô lấy tiền trong túi xách ra.

Tô Doanh còn chưa kịp phản ứng, Trình Yếu đã xoay người đi.

“Trình sư tỷ!” Tô Doanh đứng lên, rất nhanh cũng đi ra cửa, chặn Trình Yếu lại ở bậc thang.

“Tô sư muội, còn việc gì sao?”

“Trình sư tỷ.” Tô Doanh đến gần một bước, biểu cảm trên mặt phức tạp.

Cô ấy gọi một tiếng “sư tỷ”, dừng một chút rồi mới nói: “Có phải chị cũng thích Trần Mịch Ngôn không?”

Trình Yếu không ngờ Tô Doanh hỏi trực tiếp như vậy, cô hơi cứng người, sau đó nói: “Vấn đề này thật kì lạ.”

“Trình sư tỷ.” Mắt Tô Doanh sáng lên: “Nếu chị không thích cậu ấy, em sẽ không để ý mà cố gắng lần nữa. Nhưng nếu chị cũng thích cậu ấy, vậy em sẽ không làm gì cả.”

Trình Yếu khẽ run.

Tô Doanh bị biểu cảm vô tội và nghi hoặc trên mặt cô chọc giận.

“Trình sư tỷ, em thật hy vọng thế giới này trước nay đều không có chị.”

“... Em thật hy vọng thế giới này trước nay đều không có chị.”

Trình Yếu ngồi trong xe, nhưng lời nói kia vẫn còn văng vẳng trong đầu cô. Tô Doanh tức giận nói xong câu đó rồi rời đi, còn lại Trình Yếu bối rối ở đó. Cô biết, Tô Doanh cũng coi cô là tình địch như những cô gái thích Trần Mịch Ngôn kia.

Nhưng vì sao lại vậy?

Những cô gái ở tòa nhà Thập Mộng ngày ngày chứng kiến cô và Trần Mịch Ngôn ở chung một chỗ, có hiểu lầm cũng là bình thường. Nhưng Tô Doanh thì sao?

Tô Doanh chẳng qua chỉ nhìn thấy cô và Trần Mịch Ngôn cùng xuất hiện tại buổi tụ tập trước mà thôi.

Trình Yếu nhìn ra ngoài cửa xe, thấy mặt mình ngày càng choáng váng. Cô thật mệt.

Hai ngày sau, Bác Mỹ phải lên kế hoạch với ZUMI, Trình Yếu tìm cách ném chuyện này cho người khác.

Thứ Bảy, toàn bộ phòng Sáng Tạo phải làm thêm giờ, làm một mạch tới tận 4 giờ chiều. Trình Yếu vừa ra khỏi cửa tòa nhà Thập Mộng đã bị Nhạc Lăng gọi lại.

“Chị Trình, chị biết lái xe chứ?” Mặt Nhạc Lăng cực kỳ nóng nảy.

Trình Yếu nhú mày: “Sao vậy?”

Nhạc Lăng như tìm được cứu tinh: “Chị Trình, lần này chị nhất định phải giúp em, nếu không em sẽ chết không có chỗ chôn.”

“Nghiêm trọng như vậy?”

“Phải!” Nhạc Lăng dùng sức gạt đầu, kéo Trình Yếu về phía bãi đỗ xe.

Tới bên cạnh chiếc SUV màu đen, Nhạc Lăng tìm chìa khóa rồi nhét vào tay Trình Yếu: “Chị Trình, em nhờ chị lái xe này tới chỗ anh họ em được không?”

Trình Yếu nhìn chiếc xe kia hai lần, thấy có chút quen thuộc: “Xe của Trần Mịch Ngôn?”

“Đúng!” Nhạc Lăng vội kéo cô vòng qua cửa xe bên phải: “Chị Trình, chị nhìn xem...”

Trình Yếu thấy chỗ cô ấy chỉ có một vết xước rất lớn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Em có tội.” Nhạc Lăng dùng khuôn mặt như đưa đám giải thích lại nguyên nhân.

Thì ra ba ngày trước Trần Mịch Ngôn đi công tác, Nhạc Lăng một mình ở lại nhà anh. Sau đó cô ấy trộm chìa khóa xe, hai ngày trước đi vắng, ai ngờ sáng hôm nay bị người ta va phải, cuối cùng xe xước thành như vậy.

Nhạc Lăng vốn tưởng sẽ thần không biết quỷ không hay lái xe về chỗ cũ, giả vờ như chưa từng chạm vào. Cuối cùng hôm nay Trần Mịch Ngôn về nhà trước hạn, anh giờ đang ở nhà, còn nói sẽ lái xe tới đón cô đi ăn cơm. Nhạc Lăng vội vàng tìm có, nói mình phải làm thêm giờ, bảo anh tới muộn một chút nên tạm thời tránh được một kiếp. Có điều đây cũng không phải biện pháp lâu dài, chỉ cần Trần Mịch Ngôn mở ngăn kéo tìm chìa khóa xe là phát hiện hết thấy. Thế nên Nhạc Lăng mới tìm Trình Yếu tới hỗ trợ.

Trình Yếu nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm, chỉ là xước sơn, không phải tai nạn xe cộ nên sẽ không có chuyện gì lớn.

“Chẳng qua chỉ bị xước sơn một chút, em xin lỗi thì cậu ấy sẽ không để bụng đâu.” Trình Yếu nghĩ Trần Mịch Ngôn không phải kiểu người hẹp hòi tới nỗi so đo việc này.

Nhưng Nhạc Lăng không thấy vậy: “Mấu chốt không phải việc đó, xước sơn chỉ là chuyện nhỏ, vấn đề là em trộm xe của anh ấy!”

Nhạc Lăng càng nói càng gấp: “Chị Trình, chị không hiểu tình hình rồi, em học lái xe hai năm nhưng lái vẫn rất tệ, tới giờ vẫn chưa lấy được bằng lái, còn nhiều lần gây tổn thất cho xe. Bố mẹ cấm em lái xe, em cầu xin anh họ mãi, anh ấy vẫn không cho em mượn xe. Nếu anh ấy biết em gây ra chuyện này, nhất định sẽ mách bố mẹ em! Tới lúc đó mẹ em nhất định sẽ chạy như bay tới đánh chết em!”

“Em chưa có bằng lái?” Sắc mặt Trình Yếu nghiêm túc.

“... Đúng vậy.” Về mặt Nhạc Lăng đau khổ: “Thế nên em muốn nhân dịp anh họ không có nhà luyện tập thêm một chút!”

“Tập lái xe cũng không phải như vậy.” Trình Yếu có chút không nói nên lời: “Khó trách anh họ em không cho mượn xe.”

“Em biết lỗi rồi, chị Trình, chị giúp em một tay có được không? Hai ngày này em chạy về trường tránh họa. Chị tiện đường năn nỉ anh họ giúp em nhé?”

Trình Yếu không lên tiếng đáp lại, thật ra đã lâu rồi cô không lái xe. Nhưng xem tình huống này, đương nhiên không thể để Nhạc Lăng lái xe trở về, nếu xảy ra chuyện gì thì nguy to.

Cuối cùng, Trình Yếu đồng ý.

Dù 3, 4 năm rồi cô không lái xe nên có chút không quen tay, nhưng rất nhanh đã tìm lại cảm giác quen thuộc. Cô đưa Nhạc Lăng về đại học Normal, sau đó đi tới Vân Thủy Loan.

Cô không chú ý tới phía sau có một chiếc xe đi theo mình.

5 giờ 10, Trình Yếu tới cửa chính của Vân Thủy Loan. Cô đang định lái xe vào thì thấy bóng Trần Mịch Ngôn.

Trình Yếu dừng xe lại, thấy Trần Mịch Ngôn đi tới.

Cô còn chưa nghĩ ra sẽ giải thích giúp Nhạc Lăng thế nào, Trần Mịch Ngôn đã mở cửa, ngồi vào ghế phó lái.

Trình Yếu quá sửng sốt nên mở miệng nói bừa: “Cậu về rồi à? Chuyện đó... Lúc cậu không ở đây, tôi nhờ Nhạc Lăng mượn xe cậu để dùng. Còn có... Hôm nay vô tình bị quẹt vào, bên kia bị xước sơn, tiền sửa chữa tôi trả cho cậu.” Cô đưa tay chỉ chỗ cửa xe.

Trần Mịch Ngôn vẫn ôn hòa nghe cô nói bừa tới câu cuối cùng.

Anh cup nì, trầm giọng nói: “Tiền sửa có lẽ không tiện lắm.”

“... Không sao.”

“Sẽ đắt lắm đấy.”

Trình Yếu gạt đầu: “Ừ, cậu cho tôi số tài khoản, tới lúc đó tôi chuyển tiền cho cậu.”

Trần Mịch Ngôn nhìn cô, môi mỏng khẽ giương lên: “Sur tỷ, thì ra chị ngốc như vậy.”

Trình Yếu ngẩn người.

Trần Mịch Ngôn nói: “Em và Nhạc Lăng nói chuyện điện thoại, con bé nói hết với em rồi.”

Trình Yếu: “...”

Nụ cười của Trần Mịch Ngôn càng rực rỡ: “Em không ngờ có thể lừa được số tiền sửa chữa lớn như vậy.”

“Tôi cũng không nghĩ cậu sẽ gạt người như thế.”

Giọng Trình Yếu đầy bất mãn, phòng miệng quay đầu không nhìn anh, nhưng trên mặt cô không tức giận. Ngược lại, bộ dạng này của cô lại mang chút hương vị hồn dỗi khó hiểu. Trần Mịch Ngôn chưa từng thấy Trình Yếu như thế, anh thoáng ngạc nhiên.

“Nhạc Lăng nói để tôi cầu xin tha thứ giúp con bé.” Trình Yếu quay mặt trở về.

Trần Mịch Ngôn đột nhiên bưng tỉnh.

“Cậu sẽ không mách lại với bố mẹ con bé chứ?” Trình Yếu hỏi.

“Em giống người thích đi mách lẻo sao?” Trần Mịch Ngôn có chút bất mãn khi Nhạc Lăng hủy hoại hình tượng của mình trước mặt Trình Yếu.

Trình Yếu cười: “Nhạc Lăng nói vậy đấy, con bé sợ lắm.”

“Nó biết sợ là tốt.”

“Nhạc Lăng chỉ muốn tập lái xe thôi.”

“Tập lái xe cũng không phải như vậy.” Trình Yếu nhớ lại lúc trước mình cũng nói lời y hệt với Nhạc Lăng thì có chút buồn cười.

Lúc này cô lại nghe Trần Mịch Ngôn nói: “Không nên dung túng con bé.”

Trình Yếu bắt đầu cười ra tiếng, Trần Mịch Ngôn thấy có chút khó hiểu.

Trình Yếu vừa cười vừa nói: “Trần Mịch Ngôn, cậu có thấy bây giờ chúng ta rất giống cặp bố mẹ đông dài, thảo luận chuyện giáo dục trẻ nhỏ trong nhà không?”

Trần Mịch Ngôn nghe xong thì sửng sốt, sau đó cong mi mắt: “Đúng là giống thật.” Anh gật đầu, ánh mắt nhìn về phía cô lại sâu thêm hai phần.

Trình Yếu không lên tiếng, trong mắt vẫn còn đọng ý cười.

“Sur tỹ, chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Được.”

“Em lái xe?”

“Không, để tôi.” Đã lâu lắm rồi cô không lái xe, cô phải lái nhiều một chút.

Trên đường đi bọn họ bàn bạc một chút, quyết định tới phố Hoa Viên ăn thịt bò bít tết của Michelin.

Gần 7 giờ, bữa cơm của họ vẫn diễn ra bình thường, Trình Yếu vào phòng vệ sinh một chút. Lúc trở về, nhịp bước của cô vội vã, cầm túi nói với Trần Mịch Ngôn: “Tôi muốn về.”

Trần Mịch Ngôn lập tức chú ý tới biểu cảm không đúng của Trình Yếu.

“Sao vậy?” Anh đứng dậy, cầm lấy cổ tay cô.

“Trần Mịch Ngôn, tôi phải về.”

“Được, chúng ta đi về.” Trần Mịch Ngôn thanh toán rất nhanh, bọn họ tới bãi đỗ để lấy xe.

Trình Yếu vừa lên đã ngồi vào ghế lái.

Trần Mịch Ngôn nói: “Để em lái.”

“Tôi lái, cậu mau lên đi.” Trình Yếu nắm chặt vô lăng.

Xe vừa lái đi, một chiếc BMW đã nhanh chóng bám theo bọn họ.

Hết chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Em muốn gì, sự tử cũng cho sao?

Biên tập: Bột

Xe vững vàng chạy được một cây số, Trình Yếu đột nhiên tăng tốc.

Trần Mịch Ngôn quay đầu nói với cô: “Chậm một chút, sự tử.”

Trình Yếu không để ý tới anh. Cô nhìn về phía trước, đột nhiên đánh vô lăng để xe rẽ vào một ngã ba cũ kĩ. Con đường đó rất hẹp, đèn đường đa số đều hỏng hết, ánh sáng mờ mịt.

“Sự tử, không phải đường này.” Trần Mịch Ngôn cho rằng cô đi nhầm, lập tức nhắc nhở.

“Đừng nói chuyện.” Giọng Trình Yếu lạnh tới dọa người. Đường rất xấu nhưng cô vẫn không giảm tốc độ.

Lúc này, cuối cùng Trần Mịch Ngôn cũng phát hiện điều gì đó không đúng, phía sau có một chiếc xe đi theo bọn họ.

“Trần Mịch Ngôn, cậu cài dây an toàn vào.” Trình Yếu đột nhiên nói.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Trần Mịch Ngôn hơi kinh ngạc.

“Nhanh lên một chút.” Trình Yếu thúc giục anh.

Trần Mịch Ngôn vừa định hỏi lại, điện thoại trong túi xách Trình Yếu đột nhiên vang lên. Nhưng cô như không nghe thấy, chỉ lái xe thật nhanh, thân xe lắc lư không thôi.

Tay cô đang phát run.

Chiếc xe phía sau như âm hồn không tiêu tan, càng ngày càng tiến lại gần.

Lòng Trình Yếu nóng nảy tới phát hoảng, cánh môi bị cắn tới trắng xanh, cả người cô cũng đang run lên.

“Sự tử, dừng lại!” Trần Mịch Ngôn kinh hãi kêu lên, anh đã ý thức được điều gì không đúng.

Trình Yếu không còn nghe lời anh nói nữa, cô vẫn tăng tốc độ như lên cơn điên.

Trần Mịch Ngôn lập tức khom người kéo dây an toàn của ghế lái.

“Trần Mịch Ngôn!” Trình Yếu đột nhiên hô to.

Trần Mịch Ngôn vừa giúp cô cài dây an toàn xong, còn chưa kịp thẳng người đã nghe thấy âm thanh lớn. Thân xe chấn động mãnh liệt vì đụng phải thứ gì đó, kính chắn gió và cửa sổ thủy tinh bên cạnh đều vỡ nát.

Trần Mịch Ngôn nhào tới trên người Trình Yếu theo bản năng, đầu anh va phải cửa sổ bên cạnh.

Thế giới trong vài giây đó bỗng an tĩnh lạ thường.

Một giọt, hai giọt máu dính nhớp không ngừng rơi xuống mặt Trình Yếu.

“Trần Mịch Ngôn...”

Trước khi ngất đi, dường như Trần Mịch Ngôn nghe thấy cô gọi anh như vậy.

Tại một bệnh viện trong thành phố.

Toàn bộ hành lang đều vang lên tiếng phẫn nộ của người phụ nữ.

“... Ông hại con bé còn chưa đủ thảm phải không? Ông một hai phải thấy nó chết mới vui lòng đúng không? Ông đã quên năm đó nó bị ông hại gần chết thế nào rồi sao? Tôi mẹ nó giúp con bé sống tới bây giờ, ông chạy tới làm gì? Ông chưa bức chết nó thì chưa cam lòng đúng không? Nhà họ Chung mấy người có tên nghiệt chủng Chung Hân vẫn chưa đủ? Ông già vờ cha con tình thâm cái gì? Tôi nói cho ông biết,

con bé đã cắt đứt quan hệ với ông rồi! Nó không phải con gái ông, mong ông nhớ cho kỹ!”

Du Mỹ Anh giận tới mức mặt đỏ bừng, đáng sợ hơn cả hổ nổi giận.

Đứng trước mặt cô ấy là một người đàn ông cao gầy, khoảng trên 50 tuổi. Trên đầu ông ta có vài sợi tóc bạc, nom già hơn những người cùng tuổi một chút. Vì bị bệnh một thời gian dài, sắc mặt ông ta càng trắng, lộ rõ vẻ bệnh tật.

Ông ta bị Du Mỹ Anh mắng gần nửa tiếng. Trong khoảng thời gian này, ông ta chỉ nói một câu: “Tôi tìm được một bác sĩ khoa thần kinh, anh ta cam kết có thể chữa khỏi cho CiCi trong 6 tháng, cô khuyên con bé...”

Nhưng Du Mỹ Anh không quan tâm tới bất kì lời nào của ông ta: “Trình Yếu sẽ không đồng ý gặp bác sĩ ông tìm tới. Nó có chết cũng không chịu.” Du Mỹ Anh đã kích người đàn ông không chút lưu tình.

Rốt cuộc trên mặt Chung Vân Sơn cũng lộ ra vẻ thống khổ, ông cúi đầu, đáng vẻ càng tang thương: “CiCi là con tôi, tôi sẽ không hại nó.” Giọng Chung Vân Sơn hơi khàn.

Du Mỹ Anh cười giễu cợt: “Nhưng ông vẫn hủy hoại cả đời nó.”

Giọng Du Mỹ Anh càng lạnh: “Ông nhìn xem, nếu tôi qua không phải Trần Mịch Ngôn, người phải vào phòng phẫu thuật chính là Trình Yếu!”

Chung Vân Sơn không còn gì để thoái thác.

Cuối cùng, ông ta bắt đầu dĩ phải rời đi.

Lúc Du Mỹ Anh trở lại thì thấy giường bệnh trống trơn. Cô ấy hơi sửng sốt, lập tức chạy sang phòng bên cạnh. Vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy Trình Yếu ngồi bên cạnh giường bệnh, ngơ ngác nhìn người đàn ông còn hôn mê nằm đó.

Trần Mịch Ngôn an tĩnh ngủ ở đó, mặt anh trắng bệch không có chút huyết sắc. Trên đó còn có mấy vết thương rõ rệt, đầu anh cuốn đầy băng gạc, toàn bộ vai và cánh tay phải đều bị băng bó.

Du Mỹ Anh đi tới, vỗ nhẹ vào vai Trình Yếu: “Phẫu thuật rất thành công, đã lấy ra tất cả những mảnh vỡ rồi. Có điều não bị chấn động một chút, cậu ấy sẽ không sao.”

Trình Yếu không lên tiếng. Sau khi tỉnh lại vào nửa đêm qua và biết tình trạng của Trần Mịch Ngôn, cô vẫn chưa nói lời nào.

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Nhạc Lăng xách theo mấy hộp cơm mua ở bên ngoài vào. Du Mỹ Anh qua giúp cô ấy.

“Chị Mỹ Anh, chị Trình, em mua cơm trưa, mọi người đều phải ăn một chút!” Cô ấy để mấy hộp cơm lên bàn.

“Vất vả rồi.” Du Mỹ Anh vỗ đầu Nhạc Lăng như một người chị thực thụ. Qua một đêm hôm qua, hai người họ đã quen nhau.

“Không có gì.” Ánh mắt Nhạc Lăng còn hơi đỏ, cô ấy như nín thở nhìn về phía giường, có chút bận tâm: “Chị Du, lúc nào anh họ em mới tỉnh lại?”

“Nhanh thôi, anh họ em là người khỏe mạnh, chút thương tổn này không đáng gì.” Du Mỹ Anh nghiêng đầu nhìn Trình Yếu, lời vừa rồi là trả lời Nhạc Lăng, cũng như nói cho Trình Yếu nghe.

Nhưng Trình Yếu không có chút phản ứng nào cả.

Du Mỹ Anh không biết phải làm sao bèn nhảy mất với Nhạc Lăng.

Nhạc Lăng bưng cháo trên bàn tới trước mặt Trình Yếu: “Chị Trình, chị ăn một chút đi.”

Cuối cùng Trình Yếu cũng dời tầm mắt khỏi người Trần Mịch Ngôn. Cô nhìn về phía Nhạc Lăng, một lát sau mới lắc đầu.

Du Mỹ Anh không nhịn được nữa, kéo Trình Yếu lên: “Nếu em không muốn phiền cậu ấy nghỉ ngơi thì ra ngoài với chị.”

Trình Yếu bị cô ấy kéo trở lại phòng bệnh của mình.

“Chị biết em đang nghĩ gì.” Du Mỹ Anh nói: “Không phải lỗi của em. Cậu ấy thành như vậy, không phải lỗi của em.”

“Em lái xe.” Cuối cùng Trình Yếu cũng mở miệng, giọng cô rất nhẹ, lời nói chậm rãi.

“Đó là vì Chung Vân Sơn.”

Du Mỹ Anh đến gần nắm lấy tay cô, chậm rãi nói: “Trình Yếu, không phải lỗi của em. Mọi việc đều không phải do em, năm đó cũng thế mà bây giờ cũng vậy. Từ đó đến giờ, em là người vô tội nhất.”

Trình Yếu bỗng nhiên cười lên.

Cô ngẩng đầu nói với Du Mỹ Anh: “Nếu lúc trước chết đi thì cũng tốt lắm.”

Lúc Trần Mịch Ngôn tỉnh lại, ngoài trời đã tối đen. Lúc đó đã là 11 giờ đêm.

Có người nằm ở mép giường anh. Cô mặc đồng phục bệnh nhân rộng thùng thình màu xanh nhạt, tóc đen xõa trên nền chăn tuyết trắng, có mấy sợi tóc dính lên mu bàn tay anh.

Trần Mịch Ngôn chậm rãi nâng tay lên muốn chạm vào cô, nhưng lúc sắp chạm vào lại dừng lại.

“Sur ty...” Môi anh giật giật, không phát ra âm thanh.

Trình Yếu đột nhiên tỉnh dậy.

Cô ngẩng đầu lên.

Anh vẫn nằm đó, con ngươi trong suốt đang an tĩnh nhìn cô.

Trình Yếu nhìn không chớp mắt. Một lúc lâu sau, cô thấy trên mặt hơi nóng lên.

“Sur ty?” Trần Mịch Ngôn đột nhiên cau mày, giờ tay chạm vào mặt cô. Nhưng tay anh vừa động đã bị Trình Yếu bắt lấy.

Cô dùng hai tay bắt lấy tay anh, cầm thật chặt.

“Sur ty, chị...” Trần Mịch Ngôn hơi hoảng, anh dùng sức muốn đứng dậy.

Trình Yếu đứng lên đè vai anh lại. Một giọt nước mắt từ mắt cô trượt xuống, rơi vào cằm anh.

Cô cứng người nhìn giọt nước mắt trong suốt kia, Trình Yếu đưa tay lên sờ mặt mình, nơi đó đã ướt một mảng.

Trình Yếu nhìn chằm chằm ngón tay mình hồi lâu, sau đó nhìn về gương mặt tái nhợt của Trần Mịch Ngôn.

Một lát sau, cô lau sạch mặt, lấy hộp giữ nhiệt từ trên bàn tới.

“Trần Mịch Ngôn, uống chút cháo.” Cô đỡ anh ngồi dậy, múc một thìa cháo đưa tới bên miệng anh.

Trần Mịch Ngôn nhìn chằm chằm ánh mắt ẩm ướt của cô, tầm mắt hơi nghiêng, sau đó thấy tai cô có băng gạc.

“Tai chị bị thương rồi?” Ánh mắt anh căng thẳng.

“Chỉ trượt qua thôi, không bị thương nặng như cậu.” Trình Yếu nói: “Ăn một chút đi, tôi bón cho cậu.”

“Đề em tự đi.” Anh đưa tay muốn cầm thìa.

Trình Yếu không thuận theo, cười nhẹ: “Tay cậu còn bị thương, đừng khách khí, cậu đã cứu tôi.”

Trần Mịch Ngôn nhìn cô thật sâu, mở miệng ăn thìa cháo kia.

Trình Yếu tiếp tục bón cho anh.

Mới đầu Trần Mịch Ngôn rất không tự nhiên, ăn vài thìa lại bắt đầu yêu thích loại đũa ngọ hiếm có này.

Trình Yếu dọn hộp cơm xong lại trở về ngồi ở mép giường, cúi đầu nói: “Trần Mịch Ngôn, xe của cậu phải vứt đi rồi.”

Trần Mịch Ngôn ngẩn ra rồi nói: “Không sao.”

“Tôi sẽ bồi thường cho cậu.”

“Không cần.”

“Để cậu chịu khổ như vậy, tôi không có biện pháp bồi thường. Nhưng tôi có thể bồi thường chiếc xe kia, cậu vẫn muốn chuyển khoản chứ?”

“Sur ty, em không cần bồi thường như thế.” Sắc mặt anh nghiêm túc, giọng hơi trầm xuống.

Trình Yếu trầm mặc nhìn anh hai giây: “Vậy cậu cần gì?” Cô hỏi.

Anh mím chặt môi, lẳng lặng nhìn cô: “Em muốn gì, sự tử cũng cho sao?”

Hết chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Em muốn chị

Biên tập: Bột

Trình Yếu nhìn anh, trong mắt không có nhiệt độ. Một lúc sau, miệng cô cong lên.

“Nếu tôi có.” Cô nói.

Nếu có, tôi sẽ cho cậu.

Đôi mắt đen thẳm của Trần Mịch Ngôn dấy lên ánh lửa. Anh bắt lấy tay cô, giữa chặt trong lòng bàn tay.

Trình Yếu cúi đầu nhìn anh, không nhúc nhích.

Vào giờ khắc này, Trần Mịch Ngôn không nghĩ được gì, tới lúc ý thức được thì lời nói đã bật ra khỏi miệng.

Anh nói: “Em muốn chị.”

Thân thể Trình Yếu cứng ngắc trong nháy mắt. Nhưng chỉ sau hai giây, cô đã khôi phục lại bình thường.

Trần Mịch Ngôn nói xong ba chữ kia thì an tĩnh đưa mắt nhìn cô, không giải thích nhiều hơn cũng không thúc giục điều gì.

Ánh mắt bọn họ giằng co một chỗ. Trầm mặc đối mặt hồi lâu, Trình Yếu cúi đầu xuống, rất lâu không nhìn anh.

Lòng Trần Mịch Ngôn dần chìm xuống.

Anh hồi hận.

Anh nghĩ mình không nên thiếu kiên nhẫn như thế, anh vốn có thể từ từ tiến tới.

Nhưng bây giờ, anh phá bỏ toàn bộ cục diện rồi.

Vào lúc trái tim Trần Mịch Ngôn sắp bị tuyệt vọng chôn vùi, cuối cùng Trình Yếu cũng ngược mắt lên.

Điều làm Trần Mịch Ngôn kinh ngạc chính là, cô lại đang cười rộ lên với anh.

“Cậu khẩn trương như thế làm gì?” Gò má cô cũng phấp phấp cười nhàn nhạt.

Câu hỏi của cô khiến Trần Mịch Ngôn luống cuống.

“Em không khẩn trương.” Anh nói xong mới phát hiện giọng mình khàn tới lợi hại.

Trình Yếu nói: “Tay tôi cũng bị cậu niết đau rồi.”

Trần Mịch Ngôn sửng sốt, lập tức buông lỏng tay cô: “Xin lỗi.” Anh nhìn ngón tay trắng ngần tinh tế của cô, có chút áy náy.

Trình Yếu không nói gì, cô đứng dậy khỏi ghế rồi tiến tới một bước, ngồi lên giường.

Khoảng cách giữa họ đột nhiên kéo gần lại.

Trần Mịch Ngôn còn đang lơ mơ, Trình Yếu đã cúi người. Đôi môi mềm mại tiến sát tới mặt anh.

Đầu óc Trần Mịch Ngôn nổ tung, máu toàn thân như sôi trào.

Anh đưa tay muốn ôm cô, Trình Yểu bỗng nhiên dè anh lại: “Đừng động.” Cô dán vào tai anh, nói: “Trên tay cậu đều là vết thương.”

“Sur tý...” Anh nghe lời không dám cử động nhiều, giọng khàn tới không rõ.

Hai tay Trình Yểu từ từ tuột xuống, tách ra nắm lấy bàn tay anh.

“Trần Mịch Ngôn, tôi đồng ý.” Cô nói: “Nhưng cậu phải dưỡng thương cho tốt trước đã.”

Tin Trần Mịch Ngôn bị tai nạn xe cộ cũng truyền tới công ty Lữ Hành. Anh nằm viện ba ngày, có rất nhiều người của công ty tới thăm. Sau khi họ đi, phòng bệnh chất đầy hoa tươi và gió trái cây.

Lúc Trình Yểu đi vào, liếc mắt nhìn bên cửa sổ nói: “Trần Mịch Ngôn, quan hệ của cậu với mọi người tốt thật.”

Từ lúc cô tiến vào, trên mặt Trần Mịch Ngôn bắt đầu hiện ý cười.

“Sur tý!” Anh vui vẻ gọi tên cô.

“Ừ?” Trình Yểu chỉ chọn lê trong giỏ trái cây, sau đó cầm thêm một quả táo: “Cậu ăn loại nào?” Cô nghiêng đầu hỏi anh.

“Loại nào cũng được.” Giọng anh rất nhanh nhẹn, mặt mày dịu dàng.

Trình Yểu do dự, nhìn chằm chằm lê và táo một chút, sau đó vẫn ném táo trở về, đi tới bên thùng rác gọt lê.

“Ăn đi.” Cô gọt lê xong đưa cho Trần Mịch Ngôn.

“Sao chị không dứt cho em?”

Trình Yểu ngẩn ra, ngẩng đầu thấy vẻ mặt thành thật của Trần Mịch Ngôn, cô thở dài, cắt một miếng nhỏ đưa tới bên miệng anh: “Thiếu gia, ăn đi.”

“Cảm ơn.” Nụ cười của Trần Mịch Ngôn rất dịu dàng người ta phạm tội.

Lòng Trình Yểu nảy lên, cô thoáng dời tầm mắt, nhìn về phía cửa sổ, nói: “Trời sắp mưa rồi.”

“Phải.” Trần Mịch Ngôn ăn xong một tiếng lê, thấy Trình Yểu lại cắt một miếng khác cho anh ăn.

Lê còn chưa ăn xong, Nhạc Lăng đã tới. Thấy cảnh tượng trong phòng bệnh, cô áy kinh ngạc hô lên: “Oa, nhiều hoa quá!”

“Đúng vậy, có thể mở tiệm luôn rồi.” Trình Yểu nói.

“Anh, ai đưa tới vậy?” Nhạc Lăng chạy tới mép giường.

“Đồng nghiệp công ty.”

“À.” Nhạc Lăng gật đầu: “Chắc đều là đồng nghiệp nữ.”

Trần Mịch Ngôn thản nhiên nhìn cô ấy một cái, Nhạc Lăng lập tức im lặng.

“Đúng rồi, chị Trình, mọi người cũng hỏi chị đâu rồi đấy.” Nhạc Lăng nói với Trình Yểu.

“Ừ.” Trình Yểu phản ứng nhàn nhạt, rõ ràng cũng không quá quan tâm.

Nhạc Lăng mang theo cơm trưa tới, bọn họ ăn chung. Tới 1 giờ, Nhạc Lăng trở về công ty.

Cơm tối là Du Mỹ Anh mang tới, bữa cơm này rất phong phú, còn có một hộp canh sườn. Trình Yểu bón cho Trần Mịch Ngôn ăn, Du Mỹ Anh ở bên cạnh nhìn, mặt mày ý vị thâm trường.

Đợi Trần Mịch Ngôn ăn canh xong, Trình Yểu rút khăn giấy lau miệng giúp anh. Ánh mắt Trần Mịch Ngôn nhìn cô cực dịu dàng.

Du Mỹ Anh đi tới vỗ đầu Trình Yểu, rất vui mừng nói: “Thật thực đức, làm người đàn ông của em cũng quá hạnh phúc.”

Trần Mịch Ngôn nghe xong có chút quẩn bách, tai đỏ lên một chút, nhưng có thể thấy anh đang rất vui vẻ.

Trình Yểu tỉnh bơ nhìn biểu cảm của Trần Mịch Ngôn, tay cầm khăn giấy cứng lại một chút, cô nghiêng đầu ném cho Du Mỹ Anh cái nhìn

xem thường.

“Đừng nói bậy.” Cô mấp máy môi.

Du Mỹ Anh cười một tiếng, không để ý tới cô mà thu dọn đồ đạc rồi ra ngoài.

Lúc Trình Yếu quay mặt lại, đã thấy đôi mắt đen như mực của Trần Mịch Ngôn đang nóng bỏng nhìn mình, nom rất vui vẻ.

Cô ngẩn ra một chút, sau đó cúi đầu né tránh tầm mắt anh, tự nhiên nói: “Bác sĩ bảo đầu cậu không có vấn đề gì, mấy ngày nữa vết thương cũng lành rồi.”

“Ừ.” Trần Mịch Ngôn đáp một tiếng, nói: “Mấy ngày nay chị vất vả rồi.”

“Phải.” Trình Yếu cười với anh: “Ai bảo cậu là ân nhân cứu mạng của tôi chứ.”

Nụ cười trên mặt Trần Mịch Ngôn có chút cứng lại.

Anh lặng lẽ nói: “Việc đó không có gì, chị đừng nhớ mãi như thế, em...”

Lời còn chưa nói xong, Trần Mịch Ngôn đột nhiên nhớ tới ngày đó, lòng vẫn cực kỳ kinh hoàng.

Anh nói anh muốn cô, cô đồng ý.

Mãi cho tới lúc này, khi nghĩ lại anh vẫn thấy chuyện này như một giấc mơ, khó có thể tin được. Mấy ngày nay, cô đối với anh rất tốt, tốt đến bất ngờ. Như Du Mỹ Anh nói, cô chăm sóc anh như đối với người đàn ông của mình vậy.

Đối với tất cả những chuyện này, anh như được quan tâm mà lo sợ. Nhưng cũng không thể không cảm thấy bất an.

Anh biết, Trình Yếu không phải Trình Yếu trước kia, cô của bây giờ như một cơn gió khó nắm bắt.

Anh sợ tất cả những việc này chỉ vì cái danh “ân cứu mạng” đáng ghét kia. Mà không phải vì... cô có một chút thích anh.

Trần Mịch Ngôn ở trong viện 8 ngày, Trình Yếu ở bên chăm sóc anh 8 ngày. Trong khoảng thời gian này, Tô Doanh đã tới một lần. Không biết cô ấy biết tin Trần Mịch Ngôn nằm viện từ đâu, nên đã ôm hoa tới. Nhưng cô ấy ở lại không bao lâu, bởi khi Tô Doanh tiến vào, Trình Yếu đang giúp Trần Mịch Ngôn lau mặt.

Lúc ấy mặt Tô Doanh trắng bệch, chưa nói được mấy câu đã rời đi.

Ngày 22 tháng 8, Trần Mịch Ngôn xuất viện.

Du Mỹ Anh lái xe tới đón bọn họ.

Tới Vân Thủy Loan, Du Mỹ Anh không nán lại lâu. Sau khi cô ấy đi, trong phòng chỉ còn lại Trình Yếu và Trần Mịch Ngôn.

“Có đói bụng không?” Trần Mịch Ngôn rót một cốc nước cho cô.

“Không đói.” Trình Yếu không ngẩng đầu, ngồi trên salon sờ Robby tròn vo. Hiển nhiên, mấy ngày nay Nhạc Lăng chăm nó rất tốt. Nhắc tới thì Robby nó đúng là một con mèo kì lạ, lần trước vẫn còn rất bài xích cô, lần này trở lại đã dễ bảo hơn nhiều.

Trần Mịch Ngôn ngồi xuống bên người cô, giọng ấm áp: “Sur ty, tối em làm cà ri bò cho chị được không?”

“Cà ri bò?” Trình Yếu ngẩng đầu lên.

“Ừ, trước kia chị rất thích ăn.”

“Ồ.” Trình Yếu đáp một tiếng, nói: “Nhưng cậu mới ra viện.”

Trần Mịch Ngôn cười cười: “Không sao, vết thương không còn cảm giác gì nữa rồi.”

“Vậy thì được.” Trình Yếu nói: “Đợi lát nữa chúng ta đi mua nguyên liệu nấu ăn, cùng nhau làm cơm tối.”

“Chị biết nấu cơm?” Trần Mịch Ngôn rất kinh ngạc.

“Ừm, cũng biết một chút.” Chân mày Trình Yếu hơi nhíu, như bất mãn vì bị anh xem thường.

Trần Mịch Ngôn cười nói: “Được, em chưa ăn cơm chị nấu bao giờ.”

Trình Yếu nói: “Đương nhiên cậu chưa từng ăn, tôi chưa nấu cơm cho người khác bao giờ đâu.”

Trần Mịch Ngôn cười càng vui vẻ.

Hơn 3 giờ chiều, bọn họ cùng nhau xuống lầu, tới siêu thị lớn đối diện Vân Thủy Loan để mua nguyên liệu.

Việc chọn nguyên liệu đương nhiên do Trần Mịch Ngôn phụ trách, Trình Yếu vốn muốn phụ đẩy xe đi theo sau, bởi đây có lẽ là nơi cô có thể phát huy giá trị của bản thân tốt nhất. Nhưng Trần Mịch Ngôn lại sợ cô mệt, phần lớn thời gian đều là anh đẩy xe và mua đồ. Hai tay Trình Yếu trống trơn đi bên cạnh, giống như người lớn đi dạo siêu thị cùng đứa nhỏ vậy.

Sắp tới 6 giờ, hai bọn họ mới trở về.

Trình Yếu giúp Trần Mịch Ngôn xử lý nguyên liệu nấu ăn, đương nhiên Trần Mịch Ngôn chỉ giao cho cô làm những việc đơn giản: ví dụ như nhặt cải xanh, rửa khoai tây các loại. Trình Yếu làm rất tốt.

Sau khi chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn xong, Trần Mịch Ngôn để cô ra ngoài nghỉ ngơi.

Trình Yếu nhìn mấy thứ thịt cá đó, cảm thấy mình thực sự không nấu được, liền nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI, ĐỢI LÁT NỮA CẬU GỌI TÔI VÀO XÀO RAU VÀ LÀM CANH.”

“ĐƯỢC.” Trần Mịch Ngôn nhặt lá rau còn vương trên tóc cô, cúi đầu xích lại gần, hôn lên trán Trình Yếu: “Đi xem TV đi.”

Trình Yếu không nghĩ anh đột nhiên lại hôn cô như vậy, chỉ biết ngó người gạt đầu một cái rồi đi ra ngoài.

Cô bật TV, ngồi trên salon đổi mấy kênh cũng không tìm được chương trình muốn xem. Cuối cùng tùy ý chọn chương trình dạy học, điều chỉnh âm lượng xuống thấp rồi nằm chán chơi cùng Robby.

Phòng bếp truyền tới âm thanh thái thức ăn của Trần Mịch Ngôn. Trình Yếu lặng lẽ nghe, trong lòng dâng lên một hương vị kì lạ. Cô giơ tay sờ trán một cái, nơi môi anh từng chạm qua giờ không còn nóng nữa.

Tinh thần như bay đến một nơi xa, khi cô còn đang suy nghĩ, Robby đang được ôm lại nhảy khỏi salon, hướng vào trong phòng. Bên trong “rầm” một tiếng, không biết Robby đã xô đổ thứ gì.

Trình Yếu đi vào theo thì thấy kẻ gây họa đã trốn vào gầm giường, cô lờ mờ nghe được mấy tiếng “meo” của nó.

Cô nhìn thử, phát hiện đây là phòng ngủ của Trần Mịch Ngôn.

Trong phòng bài trí đơn giản, tất cả đều là đồ dùng cần thiết trong nhà. Giường anh rất lớn, chăn là màu xanh đậm đơn điệu, không có hoa văn, nhưng trông khá mềm mại.

Trình Yếu dời tầm mắt nhìn vào trong thì thấy mấy cuốn sách trên tủ đầu giường bị rơi, đây rõ ràng là chuyện tốt Robby gây ra. Cô đi tới nhặt từng quyển lên. Khi sắp dọn xong, Trình Yếu nhặt lên cuốn sách cuối thì một tấm ảnh rơi ra từ đó.

Trình Yếu cầm lên nhìn, có chút sững sờ.

Một lát sau, cô mở quyển sách kia thì phát hiện đó căn bản không phải sách, mà là một quyển sổ ảnh cực đẹp. Quyển sổ trống không, bên trong kẹp rất nhiều ảnh. Cô xem tới cuối, sau đó chậm rãi gấp lại, đặt lại vào tủ đầu giường.

Cô đi ra khỏi phòng ngủ, ngồi trên salon một lát, sau đó tắt TV, đi vào phòng bếp.

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 20: Anh từng hôn cô rất nhiều lần trong mơ

Biên tập: Bọt

Trần Mịch Ngôn làm cá chua ngọt, mùi hương nồng đậm phiêu dạt trong không khí.

Trình Yếu không đi vào, cô thích đứng cách một khoảng nhìn anh. Cô đã nhìn dáng vẻ nấu cơm của anh nhiều lần, nhưng mỗi lần vẫn thấy không chân thật như vậy.

Thực chất, Trình Yếu không biết quá nhiều về người tên Trần Mịch Ngôn này. Có lẽ trước đây bọn họ có quen nhau, nhưng trí nhớ của cô không hoàn toàn lành lặn, chỉ vụn vụn vật vất, rất khó để có một cái nhìn toàn diện. Cẩn thận nghĩ lại, từ khi gặp lại ở thành phố C cho tới nay, cô cũng chưa từng chủ động hỏi anh điều gì, không biết 5, 6 năm qua anh đã trải qua thế nào, không biết anh đang làm công việc gì, lại càng không biết anh thích hay không thích điều gì.

Nhưng anh lại hiểu cô rất rõ. Anh biết cô từng đi Anh, biết kế hoạch kết hôn năm đó của cô, biết cô thích ăn bánh bao canh chấm dấm, biết cô thích ăn cà ri bò.

Anh cất giấu ảnh chụp của cô. Đó đều là những bức ảnh cô chưa từng thấy. Hình ảnh trong cuốn sổ xinh đẹp đó đều là cô, cô của 6 năm về trước.

Trình Yếu đứng một hồi rồi từ từ đi tới.

Trần Mịch Ngôn như có cảm ứng, anh xoay người lại.

“Cá chua ngọt sắp xong rồi, chờ bắc ra rồi chị có thể nếm thử trước.” Anh nói với Trình Yếu.

Trình Yếu cảm thấy trong mắt anh luôn mang tia dịu dàng khiến cô không dám nhìn, nhưng cũng không muốn trốn tránh.

Cô gật đầu, nói: “Trần Mịch Ngôn, tôi ở đây phụ cậu.”

Trần Mịch Ngôn nhú mày: “Dầu mỡ lắm.”

“Không sao.”

Trần Mịch Ngôn suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được.”

Sau khi bắc cá chua ngọt ra, Trần Mịch Ngôn gấp thử một miếng cho Trình Yếu nếm thử.

“Thế nào, có ngọt quá không?”

Trình Yếu liếm môi một cái: “Không, ngon lắm.”

“Trước kia chị không thích ăn ngọt quá.” Trần Mịch Ngôn cười nói.

“Ừm.” Chân mày Trình Yếu hơi nhướn lên: “Có lẽ giờ khẩu vị thay đổi.”

“Chị thích là tốt rồi.”

Động tác của Trần Mịch Ngôn rất nhanh, mấy món chính được nấu cùng một lúc, rất mau đã hoàn thành. Anh xào đồ, còn lại cải xanh và canh xà lách vẫn chưa làm.

“Để tôi làm” Trình Yếu đi qua.

“Được, em giúp chị.” Trần Mịch Ngôn nói.

“Không cần, cậu ra ngoài nghỉ một lát đi.” Trình Yếu không thích người khác nhìn cô nấu ăn, cô đuổi Trần Mịch Ngôn ra ngoài.

Xào cải xanh và nấu canh cũng rất đơn giản, mấy năm trước Trình Yếu từng nấu mấy lần, vì vậy cô rất có lòng tin.

15 phút sau, mọi thứ đều xong xuôi. Trần Mịch Ngôn đi vào giúp cô bê đồ ăn ra ngoài. Bọn họ ngồi xuống ăn cơm tối.

“Cải xanh nhìn không tệ.” Trần Mịch Ngôn nhận xét.

“Ăn chắc cũng không tệ.” Trình Yếu gấp một đĩa cho anh rồi nói: “Cậu thử chút xem có nhạt quá không?”

Trần Mịch Ngôn nghe theo gấp thử, vừa cho vào miệng thì biểu cảm cứng lại. Nhưng anh chưa nói gì, vẫn ăn hết.

“Nhạt sao?” Trình Yếu vẫn luôn chú ý tới vẻ mặt của anh, vừa rồi anh hơi nhú mày.

“Tôi cho muối rồi mà.” Cô nói: “Không biết có phải hơi ít không.”

Trần Mịch Ngôn ăn đồ, ngẩng đầu cười nói: “Sur tỷ, chị trêu em.”

“Tôi đâu có trêu cậu.” Trình Yếu vẫn tiếp tục vô tội, gấp một ngọn cải xanh: “Cái này... khó ăn đến thế à?”

Cô lẩm bẩm, từ từ ăn: “Tôi đã không chế lượng muối cho vào rồi mà nhĩ.”

Ăn xong, cô lại tiếp tục đưa đĩa gấp thêm.

Trần Mịch Ngôn rút cuộc cũng nhìn ra cô không đùa mình.

Anh lẳng lặng nhìn cô một cái, sau đó múc canh.

“Sao lại ngọt?” Anh nhúu mày.

“Hả?” Trình Yếu sững sốt: “Ngọt... ngọt?” Không thể nào? Chẳng lẽ cô cho nhầm đường?

“Chị thử xem.” Trần Mịch Ngôn múc một muôi canh cho cô.

Trình Yếu lờ mờ uống thử.

“Có phải rất ngọt không?” Anh nhìn chăm chú vào mặt cô rồi hỏi.

“Ừm...” Trình Yếu hơi ấp úng.

“Có lẽ... nhầm muối thành đường rồi.” Cô nhướn mày: “Cậu cũng biết đấy, tôi làm lần đầu nên không quen, ăn không ngon thì dừng ăn.”

Cô đứng lên, muốn đem bát canh vào phòng bếp đổ đi.

“Sur ty, chị sao vậy?”

Âm thanh trầm thấp của Trần Mịch Ngôn cách bàn ăn truyền tới.

Tay Trình Yếu đột nhiên cứng lại: “Sao cơ?”

“Canh rất ngon, không hề ngọt.” Trần Mịch Ngôn đứng lên, sắc mặt ngưng trọng nhìn cô.

Trình Yếu nhìn thẳng anh, thoáng ngời xuống lần nữa.

“Sur ty?” Giọng Trần Mịch Ngôn mang chút căng thẳng

“Không có gì.” Trình Yếu khẽ hít mũi một cái, nhìn chằm chằm đĩa cải xanh, nói: “Tôi ăn không cảm nhận được vị.”

“Có ý gì?” Trần Mịch Ngôn nhìn cô.

Trình Yếu ngẩng mặt, tầm mắt hai người giao nhau: “Những thứ này mặn hay ngọt, với tôi đều giống nhau cả. Tôi không có vị giác.”

Trần Mịch Ngôn sững sốt.

“Bắt đầu từ khi nào?” Hồi lâu, anh mới thấp giọng hỏi.

“Có lẽ... từ 5 năm trước.”

Ánh mắt Trần Mịch Ngôn càng thêm thâm sâu và ảm đạm: “Do nguyên nhân gì?”

“Không biết, khi đó bị bệnh, sau khi khỏi thì bị như vậy.”

“Bác sĩ nói thế nào?” Anh siết chặt tay.

“Không nói thế nào, cũng không kết luận được là bị làm sao.”

“Thế nên... những lần ăn cơm lúc trước của chúng ta, chị đều... ăn không cảm nhận được vị?”

“Ừ.”

Trần Mịch Ngôn không hỏi nữa. Anh vẫn nhìn cô, không biết đang suy nghĩ điều gì. Bầu không khí trở nên kì quái. Hồi lâu, anh mím môi, nhẹ nhàng gọi: “Sur ty...” Sau đó lại không nói nữa.

Trình Yếu vẫn nhìn biểu cảm của anh. Một lát sau, cô lại cười: “Không sao, Trần Mịch Ngôn, tôi quen rồi. Cậu không biết chứ, như vậy cũng có nhiều điểm tốt, bây giờ tôi không hề kén ăn, cái gì cũng ăn được. Dinh dưỡng rất cân bằng, hơn nữa bị bệnh cũng không sợ uống thuốc, thế nên cậu không cần...”

Không cần để lộ ra biểu cảm... đau lòng như vậy.

Ăn qua loa xong một bữa cơm, Trình Yếu muốn rửa bát nhưng Trần Mịch Ngôn không cho. Cô cũng lười tranh với anh, sau đó ra ngồi trên salon chuyển kênh.

Trần Mịch Ngôn rửa bát xong đi ra, ngồi xuống bên người cô.

Trình Yếu xem TV, anh nhìn Trình Yếu.

Một lát sau, Trình Yếu nghiêng đầu nói: “Cậu cứ nhìn tôi mãi làm gì?”

Trần Mịch Ngôn không lên tiếng.

Trình Yếu đưa điều khiển từ xa cho anh: “Cậu chọn đi.”

Trần Mịch Ngôn lắc đầu, anh không có tâm trạng xem TV.

“Sur tý, em biết một bác sĩ, ngày mai chúng ta đi gặp anh ta đi.” Anh nói.

“Không cần.” Trình Yếu đáp.

“Đi... gặp một chút đi.” Trần Mịch Ngôn hạ thấp giọng.

“Việc đó không cần thiết.” Trình Yếu hơi phiền não, thả điều khiển TV xuống.

“Sur tý...” Trần Mịch Ngôn vẫn muốn thuyết phục cô nhưng Trình Yếu không còn kiên nhẫn lắng nghe nữa.

Cô lạnh giọng: “Trần Mịch Ngôn, cậu quản nhiều quá.”

Sắc mặt Trần Mịch Ngôn cứng đờ.

Trình Yếu đứng lên: “Tôi phải về, cậu nghỉ sớm một chút.” Cô nói xong thì bước ra ngoài ngay lập tức.

Nhưng vừa tới huyền quan, bỗng có người ôm lấy Trình Yếu từ phía sau.

“Sur tý, đừng tức giận.” Trần Mịch Ngôn cúi đầu, mặt chôn trong mái tóc dày của cô, cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy Trình Yếu.

“Xin lỗi.” Thanh âm của người đàn ông vừa khàn vừa thấp: “Chị không muốn đi thì không đi. Chị không thích em quản, em sẽ không quản, đều nghe chị.”

Vòng ôm của Trần Mịch Ngôn dày rộng mà ấm áp, Trình Yếu ngơ ngẩn một hồi, sau đó xoay người ôm lấy anh.

Cô nhón chân, đưa cánh tay mảnh khảnh ôm cổ Trần Mịch Ngôn, sau đó ngẩng đầu hôn cằm anh.

Mặt Trần Mịch Ngôn nóng lên, cả người cũng nóng. Anh ôm chặt eo Trình Yếu, cúi đầu tìm môi cô.

Bốn cánh môi giao triển cùng một nơi sinh ra cảm giác ẩm ướt, ấm nóng, mềm mại, lại như mạng tia lửa và điện.

Trần Mịch Ngôn thấy cảnh vừa rồi thật giống như mơ.

Trong mơ, anh đã vô số lần hôn Trình Yếu như thế. Anh ti tiện muốn ôm cô vào trong ngực, chạm rãi hôn từ trán đến môi, từ tai tới cổ cô.

Khi còn là một thiếu niên, anh đã từng mơ như vậy. Hơn nữa, mấy năm sau đó, cô vẫn lần lượt xuất hiện trong giấc mơ của anh. Nhưng anh không bắt được, không ôm tới, tỉnh lại cũng không còn gì cả.

Anh cho là sau ngày hè năm đó, cô sẽ vĩnh viễn trở thành người phụ nữ của kẻ khác.

Không ngờ vào giờ khắc này, cô lại đang ở trong ngực anh.

Bọn họ hôn kịch liệt và điên cuồng, hô hấp xoắn bện, miệng lưỡi truy đuổi.

Một lúc lâu sau, cánh môi hai người mới tách ra. Trình Yếu tựa vào ngực anh nhẹ nhàng thở hổn hển.

Trần Mịch Ngôn vẫn luôn ôm cô không buông tay.

Trình Yếu chọc vào ngực Trần Mịch Ngôn nhưng anh vẫn không nhúc nhích. Trình Yếu ngẩng đầu lên, cắn cằm anh một chút.

Trần Mịch Ngôn đau tới run lên nhưng vẫn bất động.

Trình Yếu thờ dài, dán vào cổ anh, nói: “Trần Mịch Ngôn, hôm nay tôi không muốn về.”

Hết chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trần Mịch Ngôn, vừa rồi... Cậu thoải mái không?

Biên tập: Bột

Cửa phòng ngủ khép hờ, có thể nghe thấy tiếng nước rào rào trong nhà vệ sinh.

Trần Mịch Ngôn đang tắm.

Trình Yếu nằm trên giường, điều hòa không khí trong phòng để ở nhiệt độ thấp, không phân biệt được là đông hay hè. Trên người cô mặc quần áo ngủ vừa dài vừa rộng của Trần Mịch Ngôn. Trình Yếu tựa vào gối, hai tay như có như không vuốt ve tấm chăn mềm mại.

Trong ổ chăn có mùi hương của Trần Mịch Ngôn. Nhàn nhạt, rất thân thiết.

Tiếng nước trong nhà vệ sinh ngừng lại.

Không bao lâu sau, Trần Mịch Ngôn đi ra, trong tay cầm khăn lông. Anh lau lung tung hai cái, sau đó ném khăn lông lên bàn.

Anh đứng bên cạnh bàn một lúc, không xa không gần nhìn người phụ nữ trên giường.

"Cậu đang nhìn gì?" Trình Yếu hỏi anh.

Trần Mịch Ngôn âm thầm, lắc đầu nói: "Không có gì."

Trình Yếu thấp giọng cười: "Cậu đang khăn trương?"

Trần Mịch Ngôn không trả lời.

Anh đi tới: "Chị không lạnh sao?"

Anh ngồi trên giường, sờ mái tóc mới khô được một nửa của cô, khe cau mày: "Phải sấy khô tóc."

Trình Yếu vẫn dựa vào nơi đó không động đậy, hơi híp mắt nhìn anh, gò má trắng nõn phủ thêm một tầng ánh sáng trắng nhu hòa.

"Tóc cậu cũng chưa lau khô." Cô cong khóe miệng, cười như không cười.

"Em là đàn ông, không sao." Trần Mịch Ngôn cảm thấy sấy tóc trên tủ đầu giường: "Sấy thêm một chút."

Trình Yếu lẳng lặng nhìn anh một cái, sau đó ngồi dậy nhoài tới trong ngực Trần Mịch Ngôn.

Cô mặc quần áo ngủ không vừa người nên cổ áo rộng vô cùng. Chỉ cần hơi cúi xuống là vùng ngực dưới cổ đã lộ ra một khoảng da tuyết trắng.

Cổ họng Trần Mịch Ngôn nóng lên, thân thể cứng lại trong nháy mắt.

Trình Yếu vẫn vô tri vô giác, thân thể mềm mại dán vào trong ngực anh, cơ thể và tóc anh vừa tắm xong đều tản ra mùi hương dễ chịu.

Trần Mịch Ngôn miễn cưỡng ổn định lại nhịp tim đang đập loạn của mình, nhẹ nhàng cảm một bên tóc cô lên từ từ sấy khô.

Robby bị anh ôm ra phòng khách, giờ phút này trong phòng ngủ chỉ còn tiếng quạt gió của máy sấy tóc, tiếng tim đập và tiếng hít thở của bọn họ.

"Sur ty, tóc chị rất đẹp." Trần Mịch Ngôn đột nhiên thấp giọng nói.

Trình Yếu nhắm mắt không động đậy, miễn cưỡng "ừ" một tiếng.

Trần Mịch Ngôn sẩy xong một bên, nói: "Sur tý, quay sang bên kia."

Trình Yếu rất ngoan ngoãn dời thân thể một chút, quay mặt sang lại tiếp tục tư thế dựa vào vừa rồi.

Trần Mịch Ngôn sẩy khô tóc cho cô xong, buông máy sẩy xuống nhìn người trong ngực, con người dần trở nên thâm trầm.

"Xong rồi?" Trình Yếu không mở mắt, dán vào ngực anh hỏi.

Không nghe được tiếng Trần Mịch Ngôn trả lời, nhưng có thứ gì đó ảm áp đột nhiên áp lên trán Trình Yếu.

Trần Mịch Ngôn dịu dàng hôn cô.

Trình Yếu khẽ run lên. Cô mở mắt ra, đối diện với con người đen nhánh của Trần Mịch Ngôn. Gò má anh nổi lên một tảng đỏ ửng.

"Sur tý..." Anh mở miệng gọi một tiếng, gọi xong lại mím chặt môi.

Trình Yếu ngước mắt, trong tầm mắt đều là gương mặt tuấn tú của Trần Mịch Ngôn.

Cô nâng tay lên chạm vào đôi mắt to, sống mũi và đôi môi mỏng của anh. Ngón tay mảnh khảnh của Trình Yếu dừng lại trên bờ môi nóng bỏng kia.

"Trần Mịch Ngôn, cậu rất đẹp trai." Cô hí hóp, nhàn nhạt nói.

Trần Mịch Ngôn bắt được ngón tay cô, đặt ở bên miệng hôn một cái.

"Vậy chị thích không?" Đáy mắt anh dịu dàng như ngâm trong nước.

Trình Yếu không đáp lại, cô cười trong im lặng, sau đó ôm lấy Trần Mịch Ngôn rồi hôn lên.

Quyền chủ động nhanh chóng rơi vào tay Trần Mịch Ngôn. Lúc áp cô trên lớp chăn đệm, anh nảy sinh ác ý hôn mặt, cắn miệng cô một chút. Anh đan tay vào tay Trình Yếu, mười ngón tay của họ quấn quít không rời.

Đèn trong phòng chưa tắt, vẫn sáng trưng. Bọn họ nhắm mắt dựa dẫm với đối phương một hồi, hơi thở dần nóng rẫy.

Trần Mịch Ngôn buông môi Trình Yếu ra, vùi đầu vào căn cổ tuyết trắng của cô.

Môi anh như châm lửa trên người cô, Trình Yếu thở hổn hển, như sung sướng lại như thống khổ.

Không biết cô đã mở mắt ra từ lúc nào, ánh mắt ngưng lại nhìn đèn trên trần nhà. Trong nháy mắt đó, Trình Yếu đột nhiên không nhớ mình đang ở nơi nào.

Trần Mịch Ngôn hung mãnh lại nồng nàn, lúc hôn Trình Yếu anh như muốn nuốt chửng cô, nhưng cùng lúc đó vẫn chậm rãi vuốt ve toàn thân Trình Yếu. Bàn tay ảm áp và khô ráo của anh dán lấy da thịt cô, nhẹ nhàng nắm, dịu dàng xoa, sau đó nghe cô phát ra âm thanh mềm nhũn như chú mèo nhỏ.

Không biết qua bao lâu, anh bỗng nhiên dừng lại, dán trên người cô thờ dốc.

Trần Mịch Ngôn gọi một tiếng "sur tý", giọng anh cực lực kiềm chế, dường như rất thống khổ mà nói: "Em không chuẩn bị cái đó..."

Tinh thần Trình Yếu có chút hoảng hốt, nhưng cô nghe rõ lời anh nói.

Cô hơi buồn cười, lại có chút muốn khóc. Trầm mặc một hồi, cô ôm lấy anh.

"Không sao." Cô nói: "Trần Mịch Ngôn, làm đi."

Người đàn ông trên người rõ ràng ngừng ra.

"Là... kì an toàn sao?" Anh hỏi.

Trình Yếu hàm hồ "ừ" một tiếng, không cho thêm thời gian mà duỗi tay chạm vào nơi nóng bỏng nhất trên người anh.

Ánh đèn trong phòng trước sau vẫn sáng lòa tới chói mắt.

Khoảnh khắc Trần Mịch Ngôn tiến vào, Trình Yếu đau tới hít khí lạnh. Trần Mịch Ngôn cũng ý thức được điều gì không đúng, thất kinh cúi đầu nhìn cô.

Trình Yếu cau mày thật chặt, sắc mặt trắng nhợt.

"Hơi đau." Cô nói.

Vừa dứt lời, cảm giác được động tác của Trần Mịch Ngôn, cô lập tức ôm lấy anh: "Đừng... Chậm một chút là được rồi."

"Sur tý..." Giọng Trần Mịch Ngôn khàn khàn, rầu rĩ không thôi. Anh sừng sốt một hồi, tiếp tục cúi đầu hôn lên mắt cô, tay nhẹ nhàng dò xuống dưới.

Sau khi kết thúc, trên người họ đều là mồ hôi. Hai người ôm nhau nằm im lặng hồi lâu, hô hấp dần bình ổn trở lại.

Trình Yếu đột nhiên nói: "Trần Mịch Ngôn, tắt đèn đi."

Trần Mịch Ngôn ngẩn ra: "Chị..."

"Tắt đi, tôi muốn thử một chút." Trình Yếu nói.

Trần Mịch Ngôn tắt đèn, căn phòng tối đi trong nháy mắt. Trần Mịch Ngôn ôm cô chặt hơn, hai người cùng trao đổi nhiệt độ cơ thể với nhau.

"Trần Mịch Ngôn, vừa rồi... cậu thoải mái không?" Trong bóng tối, Trình Yếu mở mắt hỏi.

Trần Mịch Ngôn không ngờ cô sẽ hỏi điều này, cả mặt nóng lên.

Anh hơi dịch đầu, trán tì vào trán cô.

"Ừm." Anh đáp.

Trình Yếu hít một hơi, thấp giọng nói: "Vậy thì tốt."

"Chị thì sao?" Trần Mịch Ngôn lại gần, nhẹ nhàng đụng vào môi cô trong bóng tối: "Sur tý, có phải... chị không thoải mái không?"

"Ừ..." Trình Yếu trầm ngâm hai giây, sau đó nói: "Mới đầu hơi đau, sau đó rất tốt."

Trần Mịch Ngôn rất áy náy: "Xin lỗi, em không biết..."

"Không sao." Trình Yếu cắt ngang lời anh.

Trần Mịch Ngôn sờ tóc cô, nhẹ nhàng nói: "Sur tý, lần sau... em sẽ không làm chị đau."

Lần sau?

Trình Yếu siết chặt ngón tay, không lên tiếng.

Một lát sau, Trần Mịch Ngôn thấp giọng gọi cô, cô vẫn không đáp. Trần Mịch Ngôn cho là cô ngủ rồi nên không nói nữa.

Trước khi ngủ, anh hôn vào tai cô một cái: "Trình Yếu, em rất thoải mái, thoải mái vô cùng."

Sáng sớm hôm sau, Trình Yếu ngủ tới lúc tỉnh. Trần Mịch Ngôn tỉnh dậy sớm hơn cô, anh đã xuống lầu mua nguyên liệu làm bữa sáng.

Trình Yếu đi vào nhà vệ sinh tìm quần áo tối qua mình đã thay ra nhưng không thấy. Cô quay lại phòng khách, phát hiện giấy nhắn Trần Mịch Ngôn để lại.

"Sur tý, em đi mua ít đồ, sẽ nhanh trở lại thôi. Quần áo của chị ở ban công, chắc là khô rồi."

Trình Yếu cầm tờ giấy ngồi trên salon hồi lâu.

9 rưỡi, cô ra ban công thu quần áo.

Trần Mịch Ngôn đã giặt sạch quần áo từ trong ra ngoài cho cô.

Cô thay quần áo rất nhanh, chỉnh đốn bản thân xong thì xách túi đi. Trình Yếu không đi thang máy, vừa đi thang bộ vừa gọi điện cho trợ lý Trương Nguyệt.

"Đặt vé máy bay chưa? Ừ, ngày mai tổng giám mới sẽ đến."

Một giờ sau, Trình Yếu xuất hiện tại sân bay Vân Lâm của thành phố C.

Trước khi lên máy bay, cô gửi một email cho Du Mỹ Anh:

"Chị, em ra ngoài chơi."

Một năm, ừm... có lẽ khoảng hai năm sau, em sẽ về căn nhà ở Edinburgh kia, chị không cần lo lắng. Trong khoảng thời gian này, chị tự giải quyết việc

của mình đi. Ý em muốn nói tới Trọng Nhất Lâm.

Còn nữa, em mua một chiếc xe, giấy tờ đều ở chỗ Trương Nguyệt. Phiên chị giúp em làm thủ tục gửi tặng cho Trần Mịch Ngôn.

Cảm ơn, hẹn gặp lại."

Hết chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Người kia sắp điên rồi

Biên tập: Bọt

Tháng 4.

Santorini, Oia.

Trình Yếu dậy thật sớm, khoác chiếc áo sơ mi mỏng rồi tới quán bar.

Cô ở Oia hai tháng, vẫn thuê phòng tại khách sạn từng ở mấy năm trước, mỗi ngày ánh nhìn đầu tiên đều là một màu trắng lóa mắt, đơn giản nhẹ nhàng khiến người ta an tâm.

Nhiệt độ tháng 4 ở thánh đảo chênh lệch khá nhiều, sáng sớm và tối muộn trời sẽ chuyển lạnh. Lúc mới tới Trình Yếu không chú ý, bị nhiễm lạnh ốm tới mấy ngày. Bây giờ ở lâu thành quen, mặc ít cũng không thấy lạnh lắm.

Mỗi sáng sớm cô sẽ đi dọc theo những thềm đá cao cao thấp thấp ra rất xa, đi tới khi mặt trời lên đỉnh tòa nắng xuống khắp mặt biển.

Thị trấn này cũng không lớn, Trình Yếu đã quen thuộc với từng góc ngách.

Tần bộ buổi sáng xong, cô sẽ về khách sạn ăn sáng, lúc sau ra sân phơi nửa ngày, sau khi ăn trưa sẽ tới Sunset Bar ngồi tới đêm khuya.

Dường như mỗi ngày đều sẽ vậy.

Cô nghĩ, có lẽ sống tới khi nhắm mắt ở nơi này cũng không tồi.

Ngày này vẫn như cũ, khi cô rời khỏi Sunset đã là đêm khuya.

Trở lại phòng tắm rửa xong, cô tới nằm rồi lấy điện thoại di động trên đầu giường. Một cuộc gọi nhờ và một tin nhắn, tất cả đều đến từ Lâm Tụng Thanh.

"Dear (Em yêu), ngày mai 14:00 đến sân bay quốc tế Santorini đón anh. Có thể chiều muộn mới đến, nhưng xuống khỏi máy bay anh nhất định phải nhìn thấy em. Love you, Arron (Yêu em, Arron)."

Trình Yếu nhìn di động, như có thể tưởng tượng ra khuôn mặt vô lại của Lâm Tụng Thanh.

Cô đáp lại "Okay (Được).", sau đó đứng dậy tìm cuốn sổ ghi chép.

Ngày hôm sau, Trình Yếu vẫn sinh hoạt như thường lệ tới trưa, sau khi ăn mì tôm hùm thì chạy tới sân bay.

Không ngờ, tên Lâm Tụng Thanh miệng quạ đen đó nói cái gì thì ứng cái đó, máy bay quả nhiên bị chậm giờ nghiêm trọng, mãi tới 4 giờ Trình Yếu mới gặp được anh ta.

Lâm Tụng Thanh là người lai, dáng người cực tốt, khuôn mặt đạt tới trình độ yêu nghiệt. Dù đứng ở đâu cũng trở thành tiêu điểm, muốn tìm thấy anh ta trong đám người cũng không tốn bao nhiêu công sức.

Trình Yếu đứng ở chỗ cũ vẫy tay với anh ta. Lâm Tụng Thanh thấy Trình Yếu thì cách một đồng đầu người cười với cô. Trong chốc lát, anh ta đã sai chân dài bước tới.

Lâm Tụng Thanh mặc âu phục tối màu, trong tay kéo theo vali màu nâu không lớn không nhỏ, dáng dấp cực kỳ anh tuấn, sáng khoái.

Trình Yếu quan sát anh ta một lượt trên dưới, sau đó nhú mồm: "Anh mặc thế này đi nghỉ phép?"

"Không đẹp sao? Trước khi lên máy bay có cuộc họp." Mí mắt Lâm Tụng Thanh cong lên, lại gần hôn lên gò má cô: "Good to see you (Thật tuyệt khi gặp được em)."

Trình Yếu ghét bỏ lau mặt.

Lâm Tụng Thanh cười híp mắt: "Sao có vẻ không vui vậy?"

"Đâu có gì không vui." Trình Yếu nói: "Anh có đi không? Lái xe đang chờ."

Lâm Tụng Thanh cười rồi vỗ vai cô: "Đi thôi."

Trở lại quán bar, chuyện Lâm Tụng Thanh làm đầu tiên là tắm rửa.

Nếu để Lâm Tụng Thanh tự nhận xét, anh ta sẽ nói mình có thói ở sạch. Nếu để Trình Yếu nhận xét, cô sẽ nói anh ta quá đom đóm.

Đội Lâm Tụng Thanh tắm rửa xong, Trình Yếu dẫn anh ta tới nhà hàng ăn vài thứ. Lúc sau bọn họ ôm rượu nho ngồi trong sân nói chuyện phiếm.

Lần gặp mặt trước của họ là tháng 4 năm ngoái, trước khi Trình Yếu về thành phố C. Tính qua tính lại, tới giờ là đúng một năm.

Lâm Tụng Thanh uống một ngụm rượu, cảm thán: "Vẫn là con nhóc em biết hưởng thụ, chạy tới tận đây ăn náo, mỗi ngày uống rượu ngắm mặt trời lặn, quá tuyệt."

Trình Yếu nhếch khóe môi, từ chối cho ý kiến.

Lâm Tụng Thanh cười nhẹ: "Sao vậy? Thực sự chuẩn bị đường lão ở nơi này?"

"Em chưa nói vậy." Trình Yếu uống một ngụm rượu.

Lâm Tụng Thanh nhìn chằm chằm ly thủy tinh trong tay cô: "Đổi sang nước không? Để chị em biết, mạng này của anh cũng tiêu luôn."

"Không sao." Trình Yếu cười thờ ơ: "Trời cao hoàng đế ở xa, chị ấy không can thiệp được."

"Vậy cũng chưa hẳn."

"Gì cơ?" Trình Yếu nghiêng đầu nhìn anh ta.

"Chị em tìm anh, cô ấy hỏi em ở đâu."

Trình Yếu đã sớm đoán được chuyện này, cũng không kinh ngạc: "Bình thường."

Cõi đời này bất kì ai có thể không nghe, không hỏi về cô, chỉ có Du Mỹ Anh sẽ không như vậy. Cô rất tin tưởng điểm này.

Cô biết Lâm Tụng Thanh người này không có gì hay ho, ưu điểm duy nhất là có thể gắng gượng làm một cái gốc cây. Anh ta sẽ không nói bậy bạ.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến người hay chán ngán như cô có thể chịu đựng được.

Có điều lần này, Trình Yếu nghĩ sai rồi.

Lâm Tụng Thanh chợt dạ cười một tiếng: "Cô ấy nói có người tìm em."

Trái tim Trình Yếu đập lỡ một nhịp.

Cô cong môi không lên tiếng, nghe Lâm Tụng Thanh nói: "Chị em nói người kia sắp điên rồi."

Tay cầm ly rượu của Trình Yếu chợt căng thẳng.

Lâm Tụng Thanh nhìn ra phản ứng của cô, tình bơ cười cười.

Một lát sau, thấy Trình Yếu không nói lời nào, anh ta tùy ý cười ha hả, nói: "Có điều anh thấy chị em quá phóng đại người nọ."

Trình Yếu liếc mắt nhìn anh ta, đáp lại: "Ừ."

Lâm Tụng Thanh biết đã động đến chuyện không nên nói, gấp gấp tìm cho mình một bậc thang: "Tùy em đi, em thích chơi thì chơi. Dù sao anh vẫn luôn giữ chỗ ở Bắc Mỹ cho em, dù là ở Hồng Kông hay Đại lục. Em muốn trở lại, chỉ cần nói với anh một tiếng."

Trình Yếu nói cảm ơn.

Bọn họ cạn một ly, sau đó trở về phòng ngủ của mình.

Thế nhưng cả đêm Trình Yếu cũng không ngủ được.

Mấy ngày kế tiếp, Trình Yếu vẫn sống theo lịch trình đó, tản bộ xong thì ăn cơm. Có điều giờ đây có thêm một người ngán người cùng cô.

Lâm Tụng Thanh ở 7 ngày, nhìn hết cả tòa thánh đảo thì bắt đầu chán ghét. Anh không hiểu vì sao Trình Yếu có thể ở lại nơi nhỏ bé thế này trong hai tháng.

"Hay là chúng ta đi Dubai chơi mấy ngày." Lúc ăn cơm, Lâm Tụng Thanh đề nghị.

"Ừ, anh đi đi." Trình Yếu gạt bỏ vụn bánh trong đĩa, không thèm ngẩng đầu lên.

Lâm Tụng Thanh có chút không vui, im lặng không nói nữa.

Sau khi ăn xong, họ lại đi dạo dọc theo con đường mòn, tiện thể đi xem mấy cửa tiệm nhỏ kiểu mới.

Lâm Tụng Thanh chọn mấy sợi dây chuyền đá cực kỳ không hợp thân, bị Trình Yếu khinh bỉ một hồi.

Lâm Tụng Thanh không phục: "Em nhìn xem em chọn cái gì? Loại đá màu xanh này ở đâu chẳng có, có gì đặc biệt đâu?"

"Không có gì đặc biệt, em thích thôi." Trình Yếu nhún mày, nhét món đồ trang sức có viên đá nhỏ màu xanh vào túi xách.

Chạng vạng tối, bọn họ đi dạo bờ biển. Lúc trở về đi qua phòng ăn, Lâm Tụng Thanh gọi hai bánh hamburger nhỏ, một cái nhét vào miệng Trình Yếu khiến má cô phồng lên.

Trình Yếu trừng mắt nhìn anh ta, lau khóe miệng sau đó bôi hết lên người Lâm Tụng Thanh.

Lâm Tụng Thanh có bệnh sạch sẽ thấy vậy thì như gặp quỷ, anh ta bắt được tay cô rồi tránh trái tránh phải, hai người vừa đi vừa náo loạn. Trong mắt người khác, trông họ thật giống đôi tình nhân nhỏ đang ve vãn lẫn nhau.

Lúc họ đi qua sân phơi, Lâm Tụng Thanh đột nhiên dừng lại, mang biểu cảm lạ lùng rồi nói với Trình Yếu: "Hương 10 giờ có một người nhìn chúng ta đã lâu, em nói xem cậu ta coi trọng anh hay coi trọng em?"

Trình Yếu liếc cũng chưa thêm liếc, thấp giọng cười nhạt: "Đương nhiên là nhìn anh. Anh Lâm, mọi ưu ái trên đời này đều dành cho anh."

"Nhưng sao anh thấy ánh mắt cậu ta không giống như bị anh mê đảo vậy nhỉ?" Lâm Tụng Thanh không nghĩ ra.

"Phải không?" Trình Yếu nhướn lông mày, nghiêng đầu nhìn theo hướng Lâm Tụng Thanh nói.

Trong nháy mắt, cô ngây dại.

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Anh vậy mà lại khóc

Biên tập: Bột

Trình Yếu đứng không nhúc nhích.

Lâm Tụng Thanh phát hiện có điểm không đúng, anh ta vỗ vai Trình Yếu: "Này, em quen à?"

Trình Yếu không có bất kì phản ứng gì.

"Lạ thật..." Lâm Tụng Thanh cau mày, giương mắt nhìn người đàn ông vẫn đứng đó chưa đi.

Đầu anh ta đột nhiên lóe lên, nhớ tới lời Du Mỹ Anh nói.

Lúc này Trình Yếu bỗng kéo tay Lâm Tụng Thanh.

"Đi thôi." Cô cúi đầu, tầm mắt nhìn xuống đất, âm thanh nói ra cực nhỏ.

Lâm Tụng Thanh ý vị thâm trường nhìn cô một cái, đáp lại "ừ" rồi dắt cô rời đi.

Trình Yếu trở về phòng đóng cửa, cô đứng dựa vào ván cửa ngáy người một hồi.

Sau đó Trình Yếu lấy điện thoại ra tìm số và gọi cho Du Mỹ Anh, nhưng đầu kia không có ai bắt máy. Cô ném di động đi, hít một hơi rồi leo lên giường.

Trình Yếu tròn mắt nhìn trần nhà tới hai giờ, cuối cùng cũng thấy mệt. Cô lười nghĩ, những ý nghĩ trong đầu bị bóng người nào đó khuấy thành đồng bùn nát.

Cô dậy đi tắm, tắm xong thấy đói nên tùy ý mặc bộ áo dệt kim hồ cổ, chuẩn bị đi tìm Lâm Tụng Thanh đi ăn.

Trước khi đi, cô nhìn lại điện thoại một lần, Du Mỹ Anh vẫn chưa hồi âm.

Quán bar này không lớn, tổng cộng hai tầng cũng chỉ có mười mấy phòng. Trình Yếu đã sớm chiếm căn phòng lớn nhất ở cuối hàng lang. Lâm Tụng Thanh tới muộn nên phải ở phòng tầng hai.

Sau khi Trình Yếu lên lầu rẽ trái, vừa đi qua cửa căn phòng đầu tiên thấy bóng người bước ra từ đó.

Trình Yếu nghiêng đầu một cái, bốn mắt nhìn nhau với anh.

Cô dừng bước.

Trần Mịch Ngôn đứng trước mắt cô.

Anh gầy hơn trước, khuôn mặt anh tuần tái nhợt, có điều ngũ quan vẫn đẹp đẽ như trước.

Bọn họ chỉ cách nhau hai bước chân.

Một giây đó, đầu Trình Yếu hoàn toàn trống rỗng. Cô bình tĩnh nhìn anh, vẻ mặt thản thờ như nhìn người xa lạ, không hề quen biết.

Biểu cảm tùy tiện như thế có thể khiến người ta tổn thương tới tận xương tủy.

Trần Mịch Ngôn mím chặt môi, tầm mắt ngưng trên mặt Trình Yếu.

Dù không nói một chữ, nhưng loại an tĩnh này khiến Trình Yếu có ảo giác hô hấp cũng khó khăn.

Cô không muốn đợi tiếp nữa.

Trình Yếu mặt không đổi sắc chuyển tầm mắt, nhấc chân đi về phía trước một bước. Nhưng còn chưa đi tới bước thứ hai, Trần Mịch Ngôn đã bắt được Trình Yếu, dùng sức kéo cô vào trong phòng.

"Rầm" một tiếng, cửa bị Trần Mịch Ngôn đóng lại. Trình Yếu chưa kịp phản ứng đã bị anh đè lên ván cửa.

Trần Mịch Ngôn bấu chặt tay cô, cả người đè ép lên người Trình Yếu. Sức lực anh dùng lớn đến mức cô không thể giãy giụa dù chỉ một chút.

"Buông tay." Sau khi kinh hãi, Trình Yếu nổi giận, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng.

Trần Mịch Ngôn cúi đầu, gương mặt dán sát vào gáy mặt cô.

Toàn thân anh cũng căng thẳng, hô hấp gấp gáp, môi mòng từ đầu tới cuối vẫn mím chặt, nhìn cô trân trân mà không nói lời nào.

Người anh tỏa ra sự hung tàn trước nay chưa từng có.

Trình Yếu mất kiên nhẫn lại phiền não, cô dùng nơi duy nhất có thể hoạt động là cùi chỏ thúc vào người anh không chút lưu tình.

Ngực Trần Mịch Ngôn bị Trình Yếu đâm vào, nhưng anh như không có cảm giác, tiếp tục vững vàng nhốt cô lại.

Trình Yếu hao hết sức lực, sau đó từ bỏ việc giãy giụa. Cô thở hắt hắt, nghiêng đầu nói với anh: "Trần Mịch Ngôn, như vậy không hay chút nào đâu."

Trần Mịch Ngôn cúi thấp đầu nhìn cô, ánh mắt đỏ lên.

Bờ môi tái nhợt của anh giật giật, Trình Yếu cho rằng anh sẽ nói gì đó, nhưng anh vẫn không phát ra tiếng, chỉ yên lặng xoay mặt đi, tầm mắt hướng về vách tường màu trắng.

Trình Yếu nhìn chằm chằm gò má anh, sau rồi bắt đầu ngơ ngẩn.

Cô mờ mịt nhìn những giọt nước mắt chảy rịn ra từ đôi mắt đen láy kia, từng giọt từng giọt thấm ướt lông mi rồi lăn xuống.

Anh nhắm mắt, nước mắt rơi xuống thành dòng.

Anh vậy mà lại khóc.

Trình Yếu há miệng nhưng không phát ra âm thanh nào.

Trần Mịch Ngôn cúi đầu càng thấp, hốc mắt đỏ bừng chứa tia nước mờ mờ.

Anh không lên tiếng, cũng không nhìn cô. Cuối cùng anh thậm chí còn buông lỏng Trình Yếu, không dán vào quá gần.

Trình Yếu thoát khỏi ràng buộc, cô muốn đi nhưng hai chân không nghe theo sai sử.

Du Mỹ Anh luôn nói cô không tìm không phổi, cô cũng cho là vậy. Nhưng giờ phút này thấy anh rơi lệ, Trình Yếu mới biết lòng mình cũng nhói đau.

Trần Mịch Ngôn cúi đầu đứng ở đó, quay lưng lại với cô, từ đầu tới cuối vẫn chưa phát ra âm thanh nào.

Trình Yếu không thấy rõ mặt anh, không biết anh còn khóc hay không. Nhưng cô thấy hai tay xuôi bên người anh vẫn nắm lại thật chặt, cả người như run lên.

Bao ưu phiền nghẹn lại tại cổ họng Trình Yếu.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Trần Mịch Ngôn cũng giơ tay lên lau mặt. Anh xoay người, Trình Yếu thấy đôi mắt đen thẫm kia vẫn đỏ một mảng, hốc mắt ẩm ướt.

Cô từ từ siết chặt tay.

Vào lúc này, tiếng chuông điện thoại trong phòng vang lên phá vỡ yên tĩnh.

Trình Yếu sững sờ phát hiện âm thanh kia truyền tới từ trong túi mình. Cô cũng không nhớ mình đã nhét điện thoại vào trong túi từ lúc nào.

Cô cúi đầu lấy điện thoại ra, vừa bấm nhận máy đã nghe được một âm thanh xa lạ. Đối phương nói việc rất gấp, cô nghe đôi câu, sắc mặt thay đổi: "Okay, I'll be right there (Được, tôi sẽ tới đó ngay)."

Trình Yếu tắt điện thoại, ngẩng đầu lên đối mắt với Trần Mịch Ngôn. Tủi thân và bi thương trong mắt anh quá rõ ràng, khiến người khác không thể xem thường.

Trình Yếu đã mềm lòng. Nhưng bây giờ Lâm Tụng Thanh gặp chuyện, cô không thể không quản.

Cô cúi đầu trầm mặc vài giây, sau đó giương mắt nói với Trần Mịch Ngôn: "Bạn tôi xảy ra chuyện, giờ tôi phải đi xử lý, cậu..."

Cậu phải thế nào đây?

Cô dừng một chút, không biết phải nói thế nào. Bảo anh chờ cô sao?

Cô chần chừ, lúc này lại nghe được giọng của Trần Mịch Ngôn.

Anh nói: "Em có thể đi cùng không?"

Trình Yếu giật mình, kinh ngạc nhìn anh hai giây, sau đó gật đầu nói: "Được."

Lâm Tụng Thanh cũng không gây ra chuyện gì quá lớn, anh ta chẳng qua chạy ra ngoài uống rượu, không cẩn thận uống nhiều nên có mâu thuẫn với người ta. Trình Yếu mang tiền tới bồi thường, nhanh chóng giải quyết xong chuyện này.

Lâm Tụng Thanh tê liệt trên salon, lờ mờ thấy được Trình Yếu, anh ta đưa tay bám lấy cổ cô.

"Dear? (Em yêu?)" Mặt Lâm Tụng Thanh đỏ bừng, hàm hồ gọi một tiếng điên rồ.

Trình Yếu chán ghét đẩy tay anh ta: "Anh có đi không?"

"Đi... Đương nhiên phải đi rồi... Em ôm anh..." Lâm Tụng Thanh đưa tay tới.

Lúc này bị Trần Mịch Ngôn kéo ra.

"Em cố anh ta." Nói xong chưa chờ Trình Yếu trả lời, anh đã lôi cánh tay Lâm Tụng Thanh lên, nhanh chóng cõng người đàn ông còn nặng hơn mình.

Tình địch của anh, người anh vừa ghét vừa hận.

"Không cần..." Trình Yếu nói xong, Trần Mịch Ngôn đã công người đi mất rồi.

Lâm Tụng Thanh choáng váng, cảm thấy mình như bị ai đó cồng lên.

"Cậu là ai?" Anh ta lẩm bẩm, không an phận đưa tay sờ đầu Trần Mịch Ngôn: "Ô, là đàn ông..."

Trình Yếu kịp phản ứng lại, nhanh chóng kéo tay Lâm Tụng Thanh: "Anh an phận một chút cho em, không được sờ loạn."

Dù thần trí Lâm Tụng Thanh mơ hồ nhưng vẫn nhận ra giọng Trình Yếu. Anh ta nghe ra giọng Trình Yếu rất hung dữ, sau đó ngoan ngoãn nghe lời.

"Được được được, không sờ thì không sờ, hung dữ với anh làm gì?"

Trần Mịch Ngôn không nói một lời, ép bản thân không nghe đoạn đối thoại của bọn họ.

Lâm Tụng Thanh không béo nhưng dù sao vẫn là một người đàn ông cao tới 1m90, anh ta cao hơn Trần Mịch Ngôn một chút, vậy nên cơ thể chắc chắn sẽ rất nặng. Trần Mịch Ngôn cũng không thoải mái.

Trình Yếu đã nhìn ra điều này.

"Trần Mịch Ngôn, để anh ấy xuống, tôi đỡ anh ấy là được."

"Không cần." Trần Mịch Ngôn nói xong đi về phía trước, nhất định không dừng lại.

Anh không muốn để Trình Yếu đỡ người đàn ông này, không muốn nhìn đáng vẻ thân mật của bọn họ, không muốn nghe anh ta gọi cô là "dear".

Cũng may quảng đường rất gần, bọn họ nhanh chóng về tới quán bar.

Trần Mịch Ngôn nhất quyết cồng Lâm Tụng Thanh lên tận phòng.

Lâm Tụng Thanh đã ngủ. Trình Yếu không nói gì, chỉ thờ dãi nhìn bộ dạng nằm thẳng cẳng của anh ta trên giường lớn. Có lẽ chỉ lúc say, kiểu đàn ông đom đóm này mới không để ý tới việc tắm rửa trước khi lên giường.

Cô giúp anh ta cởi giày, đắp chăn lên, điều chỉnh lại nhiệt độ trong phòng, sau đó mới tắt đèn đi ra ngoài.

Trần Mịch Ngôn đứng bên cạnh thu hết những hành động này vào mắt.

Anh ghen tới phát điên.

Ra khỏi cửa mấy bước chính là phòng của Trần Mịch Ngôn.

Trình Yếu đoán anh mới tới hôm nay, chắc chắn sẽ rất mệt. Cô muốn bảo Trần Mịch Ngôn về nghỉ nhưng trông đáng vẻ của anh như không muốn trở về phòng.

Cô nghĩ một chút rồi hỏi: "Trần Mịch Ngôn, cậu có mệt không?"

Trần Mịch Ngôn lắc đầu, con ngươi đen láy vẫn nhìn cô.

"Ừ." Trình Yếu gật đầu: "Vậy ra sân phơi ngồi một chút đi."

Vào khoảng thời gian này, sân phơi đã không còn người. Hai ngọn đèn trắng chiếu sáng nơi trống trải, sạch sẽ này.

Trình Yếu ngồi xuống ghế gỗ, Trần Mịch Ngôn cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

"Hôm nay đến?" Trình Yếu nhìn về phía bầu trời đen, nhẹ giọng hỏi.

"Ừ."

"Tới tìm tôi?"

"Ừ."

Trình Yếu hít một hơi, không lên tiếng.

Trần Mịch Ngôn nhìn chằm chằm gò má của cô tới xuất thần.

Trầm mặc chớp mắt một cái, Trình Yếu nghiêng đầu qua, nghiêm túc nhìn anh: "Trần Mịch Ngôn, cậu muốn gì?"

Con ngươi Trần Mịch Ngôn sâu lắng.

"Em từng nói rồi." Anh khàn giọng đáp.

"Tôi đã cho cậu."

"Không phải như vậy." Mắt Trần Mịch Ngôn có ánh lửa: "Ý em không phải như vậy. Chị biết, rõ ràng chị biết."

Trình Yếu không chịu nổi ánh mắt bị phẫn, khổ sở của anh, cô cúi đầu nói: "Trần Mịch Ngôn, tôi chỉ có thể cho cậu thứ đó, không còn gì khác."

"Vì sao?" Hô hấp của Trần Mịch Ngôn dồn dập. Anh bắt lấy cổ tay cô, nắm chặt trong lòng bàn tay như sợ cô chạy mất.

Cái chớp mắt thứ hai, anh lại như quả bóng xi hơi: "Vì người đàn ông kia?"

Anh cau mày, biểu cảm thống khổ: "Sur ty, chị coi em là gì? Nếu thích anh ta, vì sao đêm đó chị lại..."

"Không liên quan tới anh ấy." Trình Yếu không nói nhiều, chỉ phản bác lại điểm này.

Trần Mịch Ngôn không nghe vào lời giải thích của cô, ánh mắt anh ngày càng ảm ách hơn.

"Sur ty, chị thực sự không... thích em..." dù chỉ một chút sao?

Hết chương 23.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Có một giây, cô muốn chiếm giữ anh làm của riêng

Biên tập: Bột

Cô có thích anh dù chỉ một chút không sao?

Không thể phủ nhận, cô nghĩ cô không chỉ dừng lại ở mức thích một chút với Trần Mịch Ngôn.

Có một giây, cô muốn chiếm anh làm của riêng.

Ý nghĩ này khiến Trình Yếu kinh hoàng, vì vậy cô chạy trốn.

Trình Yếu chậm chạp không trả lời, lòng Trần Mịch Ngôn dần lạnh. Anh buông tay cô ra, Trình Yếu cho rằng anh sẽ đi.

Nhưng anh bỗng cúi người, bụng mặt Trình Yếu rồi dùng môi cắn lên. Môi lưỡi mềm mại mà ấm nóng của người đàn ông phủ lên, trần trọc và xâm lược. Trình Yếu mau chóng bị hơi thở của anh bao phủ.

Cả người cô cứng ngắc, sợ run một hồi mới đưa tay đẩy anh ra.

Hai tay Trần Mịch Ngôn rơi xuống, ôm chặt cô vào trong lồng ngực.

Trần Mịch Ngôn dán vào tai cô thở dốc: "Không thích em cũng được. Những chuyện khác, chị không thể nuốt lời."

Trình Yếu bối rối, trong chớp mắt đã hiểu ý anh. Cô hơi khiếp sợ nhìn Trần Mịch Ngôn: "Không phải đã..."

"Không đủ." Anh nói.

Trình Yếu nhìn anh một hồi, thờ dãi: "Trần Mịch Ngôn, cậu đừng như vậy."

"Chị không thể nuốt lời." Anh vẫn nhắc lại lời đó.

Trình Yếu phát hiện không tiếp tục nói chuyện với anh được nữa. Rõ ràng Trần Mịch Ngôn vừa tiêu tụy vừa mệt mỏi, nhưng trước sau vẫn cố chấp nhìn cô.

Trình Yếu luôn có chút không nở với anh.

Cô nói: "Trần Mịch Ngôn, chúng ta không nói nữa, cậu đi nghỉ đi."

"Chúng ta cùng nhau." Trần Mịch Ngôn kiên trì: "Em có thể không làm gì hết, nhưng phải ngủ chung."

Trình Yếu: "..."

Cứng đờ một hồi, Trình Yếu đứng lên: "Đi thôi."

Nét mặt căng chặt của Trần Mịch Ngôn hòa hoãn một chút, anh đứng dậy dắt tay cô.

Trình Yếu nhú mồm, cuối cùng vẫn đi theo anh.

Trở về phòng, Trình Yếu ngồi lên giường.

Trần Mịch Ngôn nói: "Em còn chưa tắm."

"Cậu đi tắm đi."

"Quần áo vẫn ở trên."

"Vậy cậu lên đó tắm đi."

Mặt Trần Mịch Ngôn đen lại.

Trình Yếu xoa trán: "Được rồi, đưa chìa khóa cho tôi, cậu vào tắm trước đi."

Nhìn qua có thể thấy Trần Mịch Ngôn hơi vui vẻ, anh mở chìa khóa trong túi quần đưa cho cô: "Đồ ở trong vali."

Sau khi tiếng nước trong nhà vệ sinh vang lên, Trình Yếu bò dậy từ giường, đi lên tầng để vào phòng Trần Mịch Ngôn.

Vừa vào phòng cô đã liếc mắt thấy vali màu đen đặt ở mép giường, không khóa. Cô mở vali ra một cách dễ dàng, đồ đạc bên trong thật hỗn loạn, không hề phù hợp với thói quen bình thường của Trần Mịch Ngôn.

Trình Yếu tìm hai lần nhưng không thấy quần áo ngủ. Cô không thể làm gì hơn là cầm một bộ áo dài tay và quần thường. Đang chuẩn bị đi, Trình Yếu lại nhớ ra chưa lấy quần lót cho anh. Cô quay lại tìm một lần, tìm được túi quần lót trong ngăn kéo của vali, Trình Yếu chọn bừa một chiếc màu đen.

Trở lại phòng, Trình Yếu đưa tay gõ hai cái lên ván cửa.

Tiếng nước bên trong dừng lại.

Trần Mịch Ngôn mở cửa rồi ngó đầu ra, tóc và mặt anh đều ướt tới nhỏ nước.

"Quần áo." Trình Yếu đưa vào.

"Cảm ơn." Trần Mịch Ngôn nhận lấy quần áo, cười với cô một chút, lộ ra hàm răng trắng.

Cổ họng Trình Yếu siết chặt.

Cô như không có chuyện gì đưa mặt đi chỗ khác: "Cậu tắm tiếp đi." Nói xong đi vào phòng ngủ.

Năm phút sau, Trần Mịch Ngôn mặc quần áo xong xuôi đi ra.

"Xong rồi." Anh nói.

"Ừm." Trình Yếu đang lật tạp chí, nghe được giọng anh thì ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Nhìn một cái, ánh mắt đã cố định.

Anh chỉ mặc độc chiếc quần lót.

Tầm mắt Trình Yếu dừng trên thân thể xích lữa của anh, những đường cong và bắp thịt vững chắc chân thực tới không thể bắt bẻ.

Đầu phải cô chưa từng thấy dáng vẻ không mặc quần áo của anh. Một đêm thân mật kia, cô cảm nhận được tất cả: từ bờ vai, ngực và cả cơ bụng của anh...

Cô đã chạm qua tất cả.

Nhưng đó là khi ý loạn tình mê trên giường, lúc đó cô không cố tình nhìn anh.

Không giống hiện tại.

Tầm mắt cô dò xuống dưới thấy đường nhân ngư, lại xuống dưới nữa...

Tim Trình Yếu dần gấp gáp, cổ họng cũng khô rang.

Cô không lừa được mình, cô có dục vọng với Trần Mịch Ngôn.

Trần Mịch Ngôn dùng khăn tắm lau tóc, thấy ánh mắt cô, mặt anh hơi ửng đỏ như không tự nhiên. Dù vậy, anh vẫn tiến về phía cô.

"Quần áo chị lấy không phải đồ ngủ."

Anh ngồi xuống giường, lồng ngực tinh trắng đối diện với cô, trên người mang hương sữa tắm nhàn nhạt.

Trình Yếu chuyển tầm mắt, nhìn chằm chằm một góc chần: "Ồ đó không có quần áo ngủ."

"Ừ, đi vội, không mang theo."

"Cậu dừng tạm một chút, mặc quần áo vào trước đi."

"Em không muốn mặc cái đó đi ngủ." Anh nói: "Không thoải mái."

Trình Yếu không nói.

"Sư tỷ, ngủ thôi, hơi mệt rồi." Trần Mịch Ngôn rút quyển tạp chí trong tay cô để sang một bên.

Trình Yếu "ừ" một tiếng, vén chăn nằm vào.

Trần Mịch Ngôn dựa gần vào cô rồi nằm xuống, Trình Yếu hơi rụt lại theo bản năng.

"Tắt đèn chứ?" Trần Mịch Ngôn nhẹ nhàng hỏi.

"Tắt đi."

"Chị quen rồi?"

"Ừ."

Trần Mịch Ngôn tắt đèn, cả phòng rơi vào bóng tối.

Trình Yếu nhắm mắt lại, lắng lắng nghe hô hấp của người đàn ông bên cạnh. Trong bóng tối, cô cảm nhận được anh lần sát tới, như cố ý lại như vô tình dựa vào cô.

Trên người anh luôn rất ấm áp, rõ ràng nhiệt độ cơ thể anh cao hơn cô một chút.

Cơ thể Trình Yếu khẽ run lên. Cô trở mình, cách xa anh.

Không ngờ Trần Mịch Ngôn lại chen qua, sát tới gần hơn. Anh nằm nghiêng, Trình Yếu đột nhiên cảm nhận được vật gì đó chống vào hông mình, cực kỳ cứng rắn.

Cô hiểu được, cổ như phát sốt.

"Trần Mịch Ngôn, cậu ngủ một chút đi." Cô nói.

Người đàn ông phía sau không có thêm động tác gì.

"Trần Mịch Ngôn?" Trình Yếu lại gọi một tiếng.

"Sư tỷ, em khó chịu." Trong bóng tối, âm thanh khàn khàn của Trần Mịch Ngôn càng được phóng đại.

Anh là đàn ông, không thể không nổi phản ứng khi ngủ bên người mình thích được.

Ngực Trình Yếu nóng lên, một hơi khí nóng lan tràn khắp cơ thể.

Không chỉ anh khó chịu, cô cũng khó chịu.

"Cậu nhịn một chút." Cô chỉ có thể nói như vậy.

Trần Mịch Ngôn đưa tay ôm lấy cô, vật kia ma sát ở phía sau.

Trình Yếu trở mình đối diện với anh: "Trần Mịch Ngôn, hôm nay không được. Tôi không tiện." Cô vẫn đang trong kì kinh nguyệt.

Tay Trần Mịch Ngôn cứng lại một chút.

"Không sao, vậy em ôm chị một chút." Trong không gian tối đen, anh sờ sờ mặt cô, giọng như cực lực kiềm chế.

Vật kia của anh dán vào bắp đùi cô, vừa cứng rắn vừa nóng rẫy, không có dấu hiệu mềm đi chút nào.

Trình Yếu có chút không đành lòng khi nghe hô hấp trầm đục của anh.

"Cậu... tự cậu giải quyết được không?" Cô thấp giọng hỏi.

"Không cần." Anh cúi đầu chôn ở cạp cổ Trình Yếu, có chút thống khổ, nói: "Sẽ làm bẩn giường chị."

Trình Yếu ngán người, trong lòng mềm nhũn.

Cô đưa tay xuống tìm kiếm.

Nơi đó đột nhiên bị Trình Yếu nắm trong tay, Trần Mịch Ngôn giật mình, cả người hơi run lên.

"Sur ty..." Anh thật không dám tin, lồng ngực căng tràn đủ mọi loại cảm xúc, không biết là vui mừng hay thống khổ.

Anh không nhận xuống được nữa, tay ôm chặt lấy Trình Yếu, môi hôn lung tung.

Từ đầu tới cuối Trình Yếu đều không nói gì. Mãi tới khi anh phát tiết, cô mới thu tay lại.

Trần Mịch Ngôn thở hổn hển, sau đó hô hấp dần bình ổn trở lại.

"Không đi rửa tay sao?" Anh hôn tóc cô.

"Không cần." Trình Yếu nói: "Cậu có muốn đi đổi..."

"Không cần." Anh ôm chặt cô: "Sur ty, chúng ta ngủ đi."

Hết chương 24.

Lời của editor: Đoạn trên Ngôn yêu quá, sao giờ huhu

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tôi chỉ ngủ với cậu

Biên tập: Bọt

Lâm Tụng Thanh ngủ một mạch tới giữa trưa hôm sau.

Anh ta không có chút ấn tượng nào về chuyện tối qua, chỉ thấy thông tin của Trình Yếu trên điện thoại di động.

Lâm Tụng Thanh nhìn thời gian một chút, nên đi ăn cơm trưa rồi. Vì vậy, anh ta vội vàng tắm rửa rồi xuống lầu.

Trong phòng ăn, Trình Yếu và Trần Mịch Ngôn đã dùng bữa cùng nhau từ lúc nãy.

Lâm Tụng Thanh liếc nhìn Trình Yếu, sau đó đi tới thấy có đàn ông bên cạnh cô, anh ta sững người một chút: "Đây không phải là..."

"Trần Mịch Ngôn, sư đệ của em." Trình Yếu giới thiệu.

Không đợi Lâm Tụng Thanh nói chuyện, cô chỉ Lâm Tụng Thanh nói: "Bạn tôi, Lâm Tụng Thanh."

Trần Mịch Ngôn đứng lên, mặt không đổi đưa tay tới: "Xin chào, Lâm tiên sinh."

Mày rậm của Lâm Tụng Thanh nhướn lên một cái, ý cười trong mắt tràn ra. Anh ta đưa tay bắt lấy tay Trần Mịch Ngôn: "Chào cậu."

Trình Yếu nhàn nhạt liếc anh ta một cái, trong mắt có ý cảnh cáo.

Lâm Tụng Thanh xem thường, chủ động nói chuyện với Trần Mịch Ngôn: "Trùng hợp thật, cậu cũng tới du lịch sao?"

"Không phải." Trần Mịch Ngôn nói: "Tôi đến tìm người."

"Ồ, tìm người sao..." Lâm Tụng Thanh như ngộ ra điều gì gật gật đầu, ý vị thâm trường liếc tới chỗ Trình Yếu.

Trình Yếu không để ý tới bọn họ, cúi đầu dùng bữa.

Lâm Tụng Thanh ngồi xuống bên cạnh cô, không có kị hời: "Này, tối qua đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì." Giọng Trình Yếu rất bình thản, không nghe ra bất mãn.

Lâm Tụng Thanh thấy cô không hăng hái lắm thì ngậm miệng, quay lại trò chuyện với Trần Mịch Ngôn, tất cả đều là những chuyện râu ria vô nghĩa.

Thái độ của Trần Mịch Ngôn không mặn không nhạt, Lâm Tụng Thanh hỏi một câu, anh đáp một câu, như đối với người xa lạ bình thường.

Ăn xong bữa cơm này, Trình Yếu hầu như không mở miệng.

"Dear (Em yêu), hôm nay có hoạt động gì không?" Lâm Tụng Thanh ôm lấy bả vai cô như thường lệ rồi hỏi.

Trình Yếu đột nhiên cảm nhận được hơi thở chột lạnh của người nào đó.

Cô đẩy Lâm Tụng Thanh ra: "Không có hoạt động gì, tự anh đi chơi đi."

Lâm Tụng Thanh rất thất vọng: "Nhưng mai anh phải đi rồi."

"Ngày mai?" Trình Yếu hơi bất ngờ: "Không phải nói đi tận một tháng sao?"

"Xảy ra chuyện, anh phải về xử lý." Lâm Tụng Thanh day day ấn đường.

"Ừm."

"Ừm?" Lâm Tụng Thanh muốn học máu: "Đây là phản ứng của em?"

"Không thì sao?"

Lâm Tụng Thanh thực sự không muốn để ý tới cô nữa.

"Có mới nói cũ!" Anh ta không vui nổi: "Dùng xong rồi đá, em đủ ác đấy."

Trình Yếu sắc mặt một cái, quay ra nhìn Trần Mịch Ngôn theo bản năng, quả nhiên thấy sắc mặt anh cực kém.

"Nói đủ rồi thì về thu dọn hành lý đi." Cô có chút phiền não, trừng mắt với Lâm Tụng Thanh.

Lâm Tụng Thanh báo thù xong thấy có chút thống khoái, đặc ý cong khóe miệng với cô rồi đứng lên.

Lúc gần đi, anh ta không quên chào Trần Mịch Ngôn: "Tiểu sư đệ, loại phụ nữ không tim không phổi, ăn ở hai lòng này để lại cho cậu vậy."

Lâm Tụng Thanh đi.

Trình Yếu thấy Trần Mịch Ngôn cúi đầu, sắc mặt trước đó vẫn không hòa hoãn lại.

"Đừng nghe anh ấy nói bậy." Cô không biết vì sao mình phải giải thích.

Trần Mịch Ngôn không lên tiếng.

Trình Yếu có chút bức mình: "Cậu không tin thì thôi." Cô đứng dậy muốn đi.

"Em có tin hay không, chị để ý sao?" Thanh âm chậm rãi của anh níu bước chân cô lại.

Cô đứng ở đó, trong lòng như có lửa đốt. Cảm giác này cực kỳ không thoải mái.

"Nếu tôi không quan tâm, thì sao phải giải thích với cậu?" Cô xoay người, ánh mắt lạnh lẽo, lời nói cũng nóng nảy.

Cô biết mình đang tức giận. Việc này quá không bình thường.

Cô xoay người rời đi.

Trần Mịch Ngôn ngăn người tại đó, bất tri bất giác mới phản ứng lại rồi vội vàng đuổi theo.

Trình Yếu trở về phòng, ngồi trên bệ cửa sổ bình phục tâm trạng rối loạn. Trần Mịch Ngôn đi theo vào phòng, nhưng anh chỉ đứng ở đó, chậm chạp không dám tiến lên.

Anh ngẫm lại câu nói cuối cùng của Trình Yếu, vẫn không thể xác định lời đó mang ý gì.

Sau một lúc lâu, anh đi đến bên cạnh Trình Yếu, nhẹ giọng gọi cô.

Trình Yếu không lên tiếng, vẫn luôn nhìn ra cửa sổ.

Trần Mịch Ngôn ngồi xuống bên cạnh rồi cầm lấy bàn tay cô.

Trình Yếu cho rằng anh muốn nói gì nhưng Trần Mịch Ngôn vẫn không phát ra tiếng, chỉ yên tĩnh ngồi cạnh cô.

Lại thật lâu sau, Trình Yếu muốn rút tay ra.

"Đều là mồ hôi." Cô nói.

Trần Mịch Ngôn ngăn người rồi buông tay cô ra. Từ đầu tới cuối ánh mắt anh vẫn luôn nhìn cô.

Trình Yếu nhìn ra bất an trong mắt anh.

"Trần Mịch Ngôn." Cô gọi anh.

"Ừ."

"Lâm Tụng Thanh không thích phụ nữ."

"... Gì cơ?"

Trình Yếu nhìn dáng vẻ lơ mơ của anh thì cười lên.

"Tôi chỉ ngủ với cậu." Cô sát lại gần, nhìn vào đôi mắt đen láy của anh rồi nói.

Trong phòng cực an tĩnh, mùi hương trên người Trình Yếu như có như không vẩn vít trong không gian. Trần Mịch Ngôn nhìn cô chăm chăm, mặt mũi ngơ ngẩn.

"Không hiểu sao?" Trình Yếu tới gần, ấn môi lên môi anh, nhẹ nhàng mút một hơi.

Trần Mịch Ngôn ngơ ngác nhìn cô.

Vài giây sau, Trình Yếu bị ôm chặt.

Kỹ thuật hôn của Trần Mịch Ngôn ngày càng tốt, Trình Yếu khó mà ngăn cản được. Anh quán lấy đầu lưỡi cô, ngang ngược nhưng không kém phần dịu dàng, đầu lưỡi anh như mồi lửa làm loạn giữa môi lưỡi Trình Yếu. Cô sắp không thở nổi.

Trần Mịch Ngôn kịp thời buông cô ra.

Hai người đối trán với nhau, trong mắt họ đều là đối phương.

Gò má Trình Yếu ửng đỏ, cô thở hồng hển, ngực phập phồng không thôi.

Trần Mịch Ngôn vẫn nhìn cô không chớp mắt.

Trình Yếu rũ mắt, lúc nhìn lên lần nữa, mặt cô càng đỏ hơn.

"Cậu lại có phản ứng." Cô nói.

"Ừm, không khống chế được." Chớp mắt Trần Mịch Ngôn rịn mồ hôi, giọng cũng khàn khàn.

Trình Yếu đưa tay tới, cách quần nắm lấy nơi đó.

Cổ họng Trần Mịch Ngôn tràn ra âm thanh thật thấp.

Trình Yếu không có kinh nghiệm gì, chẳng qua chỉ thuần thực hơn tối qua một chút.

Cô chậm rãi vuốt ve, Trần Mịch Ngôn ôm Trình Yếu, đầu gác trên vai cô, hô hấp hỗn loạn.

"Sur tỷ, thật thoải mái..." Âm thanh tràn ra từ cổ họng anh đầy dụ dỗ.

Trình Yếu càng muốn anh được thoải mái hơn.

Cô gia tăng động tác, lực độ cũng lớn hơn, đồng thời cảm nhận được Trần Mịch Ngôn nhăn nhó run lên một cái.

"Sur tỷ..." Hô hấp của anh không ổn định, hơi thở nóng bỏng khiến cổ họng Trình Yếu cũng rục lên từng cơn.

Tới lúc tay Trình Yếu mỏi nhừ, anh mới phóng thích.

Trình Yếu nhẹ nhàng thở ra.

"Thật lâu." Cô hơi lắc tay phải, giọng như oán trách nhưng thanh âm cực kỳ nhẹ nhàng, nghe kỹ sẽ cảm nhận được hương vị khác.

Trần Mịch Ngôn đỏ mặt cười một tiếng.

"Xin lỗi."

"Đây là chuyện tốt, có gì phải xin lỗi?"

Mặt Trần Mịch Ngôn lại càng đỏ hơn.

Anh ho khan một tiếng, cầm bàn tay phải của cô nhẹ nhàng xoa xoa.

Có một vài lời nói nổi lên trong lòng anh, Trần Mịch Ngôn muốn hỏi cô nhưng vẫn cố kìm.

Chần chừ một lúc, Trình Yếu hỏi: "Không thay quần sẽ không khó chịu chứ?" Cô luôn chú ý tới vấn đề thực tế.

Trần Mịch Ngôn nào có tâm tư đi thay quần.

"Đợi lát nữa." Anh nói: "Sur tỷ, em có lời này muốn nói với chị."

"Cậu nói đi."

Trần Mịch Ngôn nhìn cô, ánh mắt nghiêm túc chưa từng có.

"Sur tỷ, em rất thích chị." Anh chậm rãi mở miệng: "Thích vô cùng."

Tim Trình Yếu đập loạn nhịp, cô nói: "Tôi biết."

Ánh mắt Trần Mịch Ngôn sâu thẳm: "Lời lần trước nói muốn chị không phải ý đó, em..."

Anh nín thở, nhẹ giọng nói: "Sur tỷ, chúng ta bên nhau được không?"

Trình Yếu bình tĩnh nhìn anh, không hề nghi ngờ lời nói của Trần Mịch Ngôn. Mọi cảm tình của anh đều chất chứa trong đôi mắt và lồng ngực, cô thấy được rõ ràng, không hề không xác định, cũng không hề hoài nghi.

Anh đang đợi câu trả lời của cô.

Trình Yếu khẽ hít một hơi.

"Trần Mịch Ngôn." Biểu cảm của cô nghiêm túc, trầm mặc một giây, Trình Yếu chậm rãi nói: "Tôi cần nói cho cậu một số việc. Cậu nghe xong rồi hỏi lại tôi."

Hết chương 25.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Anh để tâm tới việc cô có thể bên anh bao lâu

Biên tập: Bọt

Đối với Trình Yếu, những chuyện kia là ác mộng suốt đời không muốn nhớ lại.

Nhưng bây giờ cô phải kể cho Trần Mịch Ngôn nghe.

"Nhớ tôi từng kể chuyện mất vị giác không?"

Trần Mịch Ngôn nhủ mi rồi gật đầu, anh đoán được cô muốn nhắc tới chuyện gì.

"Thật ra không phải vì bị bệnh, là trúng độc." Giọng cô rất bình tĩnh, như người tự thuật lại chuyện xưa: "Do mẹ tôi gây ra."

Trình Yếu nói tới đây thì cảm nhận được tay mình bị Trần Mịch Ngôn nắm chặt.

Cô liếc nhìn Trần Mịch Ngôn: "Tôi không sao."

Trần Mịch Ngôn không lên tiếng, đôi mắt đen trong suốt nhìn cô vô cùng phức tạp.

Trình Yếu suy nghĩ một chút rồi nói: "Bố tôi có phụ nữ khác. Năm tôi được khoảng 2 tuổi, mẹ tôi cũng biết. Năm tôi học lớp 10, bọn họ ly thân nhưng không ai nói với tôi, tôi vẫn nghĩ tình cảm của họ rất tốt. Khi tôi đi học bên ngoài, cuối tuần trở về thấy lần nào họ cũng rất vui vẻ và thân mật. Tôi không biết bọn họ chỉ làm vậy để lừa mình. Sau khi trao đổi xong điều kiện, chờ tôi ra nước ngoài học đại học xong, cả hai ly hôn ngay."

Nhớ tới chuyện cũ, Trình Yếu vẫn thấy mình có chút ngu muội. Rõ ràng có rất nhiều chi tiết, nhưng tới bây giờ cô vẫn không để trong lòng.

Cô hít một hơi, ngữ điệu càng chậm lại: "Sau đó tôi tốt nghiệp, giữa lúc đó có một lần được nghỉ, tôi len lén trở về định cho họ bất ngờ..."

Cô rũ mắt, hạ giọng xuống.

Trần Mịch Ngôn nghe tới khó chịu, nắm tay cô chặt hơn nữa.

Anh muốn bảo cô đừng nói, đừng suy nghĩ, nhưng cũng hy vọng Trình Yếu có thể rũ bỏ những chuyện thống khổ đã đè nặng lên vai cô, để chúng không hành hạ cô nữa.

Trình Yếu điều chỉnh tâm trạng: "Lần bị trúng độc đó là do thứ mẹ tôi điều chế trong phòng thí nghiệm. Bà ấy bỏ vào trong canh vốn muốn để bố tôi uống, cuối cùng tôi lại uống trước."

Nói tới đây, cô dừng một chút, sau đó mới tiếp tục: "Tôi trúng độc hôn mê, mẹ tôi suy sụp, chưa đợi tôi tỉnh lại đã tự sát."

Những chuyện này Trần Mịch Ngôn đã nghe Thiệu Nhạc nói qua một lần, nhưng giờ phút này khi Trình Yếu tự kể lại, sự đau lòng trong anh chỉ tăng chứ không giảm.

Anh trầm mặc ôm lấy cô.

"Trần Mịch Ngôn, tôi chưa nói xong." Trình Yếu vỗ vai anh, giọng rất bình tĩnh.

"Được, chị nói đi." Anh lui ra nhưng vẫn siết chặt tay cô.

Trình Yếu nói: "Đến nay tôi vẫn không biết mình trúng độc gì. Có lẽ bà ấy đã hết hy vọng với bố tôi nên làm ra chuyện như vậy. Trần Mịch Ngôn, tôi không muốn giấu cậu điều gì."

Cô nhìn anh: "Tôi không còn là Trình Yếu cậu quen trước kia nữa, tôi của bây giờ rất tồi tệ."

Trần Mịch Ngôn muốn nói gì, Trình Yếu đã cắt ngang anh.

"Trần Mịch Ngôn, tính cách tôi cũng hỏng bét, thường xuyên không khống chế được bản thân như lần tai nạn xe cộ đó... Bây giờ tôi 27 tuổi nhưng trí nhớ rất kém. Bác sĩ nói tới năm 30 tuổi, trí nhớ sẽ càng kém hơn, có lẽ sẽ không nhớ được gì, không thể sống như bình thường được. Đợi tôi già thêm nữa, dấu hiệu suy kiệt của mọi cơ quan trên cơ thể sẽ càng rõ rệt hơn. Tôi dễ bị bệnh hơn người khác, cũng sẽ chết sớm hơn người khác. Tôi không có vị giác, không nấu được cơm ngon... Còn nữa, Trần Mịch Ngôn, tôi không thể sinh con."

Thấy biểu cảm kinh hoàng trên mặt Trần Mịch Ngôn, cô đột nhiên không nói tiếp được nữa.

Mấy năm hỗn loạn đó, cô không hề để tâm tới việc thân thể mình tàn tạ tới đâu, không lo lắng sẽ chết lúc nào, càng không nghĩ tới chuyện sinh con. Nhưng lúc này...

"Bác sĩ nói tôi rất khó mang thai, cơ thể tôi không thể sinh ra đứa trẻ khỏe mạnh."

Cô cúi đầu, lần nữa ngược mắt lên phát hiện vành mắt Trần Mịch Ngôn đã đỏ lựng.

Giọng nói vẫn luôn bình thản của cô chợt xuất hiện kẽ hở, giọng Trình Yếu hơi run rẩy: "Trần Mịch Ngôn, đời này của tôi bị hủy rồi."

Dừng một chút, cô ổn định giọng mình: "Tôi nói xong rồi, Trần Mịch Ngôn."

"Nếu cậu thấy hối hận thì đi đi. Nếu lần này cậu không đi, vậy..."

Vậy thì thế nào chứ?

Trình Yếu hung hăng cắn môi, đôi môi màu phấn lập tức đỏ lên như máu.

Cô không tiếng động nói với anh câu tiếp theo ——

Vậy đời này tôi sẽ không buông tha cho cậu.

Hốc mắt Trần Mịch Ngôn đỏ bừng, ngàn vạn cảm xúc trong mắt và trong lòng đều như đang dâng lên.

Một lát sau, anh ôm lấy cô lần nữa.

"Chỉ nói phải giữ lời."

Em không rời đi, vì vậy chị cũng không thể đổi ý.

——

Sau khi Lâm Tụng Thanh đi, Trình Yếu và Trần Mịch Ngôn ở lại Santorini một tuần.

Đây là lần đầu Trần Mịch Ngôn tới thánh đảo, Trình Yếu đưa anh đi quanh toàn bộ đảo một lần. Thứ Sáu, bọn họ trở lại Oia.

Sau bữa cơm chiều, bọn họ hóng gió ở sân phơi, cùng trò chuyện về chuyện trở về.

Trần Mịch Ngôn nói với Trình Yếu rằng anh đã đặt xong vé máy bay rồi.

"Ừ." Trình Yếu đáp.

Trần Mịch Ngôn chú ý tới việc cô có chút không yên lòng.

"Không muốn về sao?" Anh hỏi.

Trình Yếu lắc đầu: "Không phải."

"Thích nơi này?"

"Không hẳn là thích." Trình Yếu cười một chút: "Nếu nói tôi thích, em thích Edinburgh nhất."

"Phải không?" Trần Mịch Ngôn nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng: "Anh cũng tới Edinburgh rồi."

Trình Yếu kinh ngạc: "Khi nào?"

"Khi còn học ở Mỹ, từng có kỳ nghỉ khá dài nên đã tới đó với một vị sư huynh. Đúng rồi, vị sư huynh đó chính là chủ của Robby."

"Đi làm gì?"

"Không làm gì, hình như sư huynh muốn gặp người nào đó, nhưng không gặp được."

Anh đương nhiên sẽ không nói, khi đó anh vẫn luôn ôm ấp vọng tưởng không thể bộc lộ, chỉ muốn tới xem nơi cô từng dừng chân một chút.

Trình Yếu nhướn mày cười: "Thế nên anh chỉ chạy đi cùng thôi?"

Trần Mịch Ngôn cong môi: "Ừ."

Lúc anh nhìn cô, mặt mày luôn không tự chủ mà mềm mại.

Trình Yếu nhìn anh một hồi, đột nhiên sát tới hôn lên mặt anh. Đầu tiên Trần Mịch Ngôn hơi kinh ngạc, sau đó hôn đáp trả cô ngay.

Dường như mấy ngày nay đều là như vậy.

Trình Yêu có vẻ rất đắm mình trong việc hôn môi này, khiến Trần Mịch Ngôn được ưu ái mà có chút lo sợ.

Lần này cũng giống như vậy.

Bọn họ hôn tới khó tách rời. Không bao lâu sau, thân thể cả hai người đều nóng lên.

Trần Mịch Ngôn dán vào rái tai Trình Yêu, nói: "Về phòng?"

"Ừ."

Vào phòng được hai phút, bọn họ đã cởi hết quần áo của đối phương.

Trình Yêu nằm trên giường, Trần Mịch Ngôn áp trên người cô.

Như mộng như thực, Trình Yêu mở lớn mắt nhìn gương mặt trong tầm mắt. Trần Mịch Ngôn nhắm hai mắt, trên trán lấm tấm mồ hôi. Anh hơi cau mày, môi mỏng cong nhẹ, mỗi chuyển động đều khiến Trình Yêu run lên.

"Trần Mịch Ngôn..." Trình Yêu nâng cánh tay trần trụ lên, nhẹ nhàng sờ mặt anh.

"Sur tý..." Trần Mịch Ngôn hạ người xuống, dán vào bờ vai tuyết trắng của cô.

"Gọi tên em." Cô nói.

Trần Mịch Ngôn mở mắt ra, ánh mắt anh chưa từng nóng bỏng như vậy.

"Trình Yêu." Anh gọi một tiếng, như tiếng cảm dỗ khàn đục trí mạng.

Trình Yêu ôm lấy bả vai đẫm mồ hôi của anh.

"Trần Mịch Ngôn, nhanh một chút."

"Ừm." Động tác của anh nhanh hơn, lại dùng sức. Đầu Trình Yêu tì vào lồng ngực ấm áp của anh, phát ra từng âm thanh ần ỉn mềm nhũn.

"Đừng chịu đựng." Trần Mịch Ngôn hôn lên vành tai cô: "Kêu ra đi."

Trình Yêu không kêu được, thân thể run lên từng hồi, miệng hàm hồ gọi tên anh.

Cả người Trình Yêu đầy mồ hôi, nhưng hơn một nửa đều là của Trần Mịch Ngôn. Có chút dính dấp, nhưng cô cũng không thấy khó chịu.

Cô vui trong ngực Trần Mịch Ngôn, nhẹ nhàng đưa tay sờ cằm anh.

"Hơi gai tay rồi." Cô nói.

"Ừ, mai anh cạo."

"Không cần." Cô ngẩng đầu mổ một cái, nói: "Em thích."

"Sẽ chọc vào em." Trần Mịch Ngôn vừa nói, ngón tay cũng chậm rãi vuốt ve hai cánh môi mềm mại của cô.

Trình Yêu cười nhẹ: "Không sao."

"Được rồi, vậy hai ngày nữa cạo."

"Ừ."

Trong phòng bỗng yên tĩnh.

Trời bên ngoài đã tối, trong phòng cũng đen nhánh một mảnh.

Mấy phút trôi qua, Trình Yêu nhẹ giọng hỏi: "Trần Mịch Ngôn, anh thực sự... không thích trẻ con sao?"

"Ừ, không thích." Anh trả lời như vậy.

Trình Yêu hơi trầm mặc, nói: "Hôm nay lúc ở quảng trường nhỏ, em thấy anh chơi với cậu bé Jason kia rất vui mà."

Ngón tay Trần Mịch Ngôn hơi cứng lại.

"Cả đời không có đứa con của mình, liệu anh có tiếc nuôi không?"

Trần Mịch Ngôn dò tới, nắm lấy tay cô.

"Không được nghĩ như vậy. Việc đó không đáng gì."

Ngón tay anh siết chặt, hơi dùng sức: "Ngoài em ra, anh không muốn ôm ai khác vào trong ngực. Không có gì khác biệt hết."

Trình Yếu không lên tiếng, đầu vùi vào khuỷu tay anh.

Trần Mịch Ngôn cũng trầm mặc. Câu hỏi bất chợt của Trình Yếu như đâm vào tảng đá trong lòng anh.

Anh lo cho thân thể của Trình Yếu.

Anh không quan tâm tới việc không có con, nhưng anh để tâm tới việc cô có thể bên anh bao lâu.

Hết chương 26.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Sur ty, có nhớ anh không?

Biên tập: Bột

Cùng ngày đó họ trở về thành phố C, trời mưa lất phất, Du Mỹ Anh lái xe tới đón bọn họ.

Sau khi đưa Trần Mịch Ngôn về, Du Mỹ Anh đưa Trình Yếu về thẳng nhà mình.

Lúc gặp Du Mỹ Anh ở sân bay, Trình Yếu đã cảm nhận được thái độ không thiện cảm của cô ấy, thế nên cả đường cô cực kỳ cẩn thận, chuẩn bị tinh thần bị phê bình.

Đúng như dự đoán, vừa vào nhà, cô đã bị Du Mỹ Anh mắng tới đầu rơi máu chảy. Trình Yếu ngoan ngoan nghe hết, không cãi lại một câu. Thấy Du Mỹ Anh mắng mệt rồi, cô còn chăm sóc rót cốc nước cho cô ấy.

Du Mỹ Anh nhận lấy nhấp một ngụm, nói: "Lại nói, chị cũng mừng vì đầu óc em vẫn chưa hỏng hẳn. Cuối cùng cũng biết tiếp nhận tiểu sư đệ!"

Khóe miệng Trình Yếu giật giật, từ chối cho ý kiến.

Du Mỹ Anh nhìn đức hạnh này của cô, không nhìn được gở đầu Trình Yếu: "Trình Yếu em cũng đủ ác đây, ngủ với người ta xong chạy mất. Em nói xem sao em có thể làm ra loại chuyện thất đức, vong tình bội nghĩa như thế hả?"

Trình Yếu tròn to hai mắt: "Sao chuyện này chị cũng biết?"

"Ha, em còn không biết xấu hổ mà hỏi chị? Sao chị biết à? Em không thấy đáng về hôn vĩa lên mây của tiểu sư đệ nhà em đó thôi! Chị hỏi cái gì mà cậu ấy không nói?"

Trình Yếu run nhẹ, không còn lời nào để chống chế.

Du Mỹ Anh lại trách cô mấy câu, cuối cùng cũng hết tức giận.

Sau bữa cơm chiều, Du Mỹ Anh trở về quán bar. Trình Yếu đi tắm, sau đó nằm ỏ trên salon xem TV. Tối 9 giờ, cô leo lên giường.

Lúc đó lại nhận được điện thoại của Trần Mịch Ngôn.

"A lô?"

"Sur ty, anh đây."

"Ừ, sao vậy?"

Đầu bên kia trầm mặc một hồi.

"Định đi ngủ?" Anh hỏi.

"Ừ, đang trên giường, anh thì sao?"

"Anh cũng vậy." Giọng anh hơi thấp.

Trình Yếu "ồ" một tiếng, nói: "Vậy anh gọi điện có chuyện gì?"

"Không có gì, gọi bữa một chút thôi."

Qua một giây, anh hỏi: "Su tý, có nhớ anh không?"

Trình Yếu kinh ngạc tới ngẩn người sau đó cười rộ lên.

Thì ra anh muốn hỏi chuyện này.

"Cái này... Hình như không nhớ." Cô hướng về ống nghe, nhàn nhạt nói một câu.

Trần Mịch Ngôn không thấy được sự dịu dàng trong ánh mắt cô lúc này.

Điện thoại im lặng một hồi.

Qua mấy giây, đầu bên kia truyền tới giọng nói buồn rầu: "Ừm."

Trình Yếu cười ra tiếng: "Đồ ngốc."

"Lừa anh đấy." Cô nói.

Đầu bên kia cũng truyền tới tiếng cười trầm thấp của Trần Mịch Ngôn.

Một lát sau, anh nhẹ nhàng nói: "Su tý, ngày mai anh tới tìm em."

Trình Yếu đáp lời: "Được."

Ngày tiếp theo, Trần Mịch Ngôn đi làm lại. Lúc nghỉ trưa anh gọi điện cho Trình Yếu, hẹn thời gian để chiều gặp mặt.

Gần 6 giờ, Trần Mịch Ngôn chạy tới quán SEA.

Trình Yếu đang ngồi ở quầy bar uống nước hoa quả, Trần Mịch Ngôn liếc mắt đã thấy cô.

Anh đi tới bên cạnh cô, Trình Yếu thấy anh thì mắt sáng lên.

"Anh tới rồi?" Cô cười.

Trần Mịch Ngôn đột nhiên cúi người sát xuống rồi hôn lên gò má cô, sau đó ngồi xuống như chưa có chuyện gì xảy ra: "Đi ăn tối chứ?"

Sau cái chớp mắt kinh ngạc này, biểu cảm của Trình Yếu khôi phục lại như bình thường.

Chẳng qua chỉ là cái hôn giữa người yêu mà thôi, thái độ của anh đã cho cô biết điều đó.

Bọn họ ăn tối ở quán đối diện xong lại trở về quầy bar, tìm một nơi an tĩnh để nói chuyện.

Lúc này, Trần Mịch Ngôn mấy lần muốn nói lại thôi.

Trình Yếu thấy kì lạ: "Anh có chuyện muốn nói?"

Trần Mịch Ngôn nhìn cô một chút, chần chừ hai giây rồi nói: "Chuyển tới ở cùng anh đi."

Trình Yếu thoáng tròn tròn hai mắt, rõ ràng cô rất giật mình.

"...Không được sao?" Trần Mịch Ngôn thấp giọng hỏi.

Trình Yếu rất bất ngờ, không biết phải trả lời ra sao. Dừng một lát, cô chần chừ rồi hỏi: "Trần Mịch Ngôn, anh đang... mời em ở chung sao?"

Mặt Trần Mịch Ngôn đỏ lên.

"Ừ." Anh dùng sức gật đầu.

"Ồ." Trình Yếu cũng gật đầu, dáng vẻ như ngộ ra. Nhưng cô vẫn không cho Trần Mịch Ngôn câu trả lời.

Cô chậm chạp không lên tiếng, Trần Mịch Ngôn có chút nóng nảy: "... Thế nên?"

"Thế nên cái gì?" Trình Yếu ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Trần Mịch Ngôn mím môi, sắc mặt không vui.

Trình Yếu đột nhiên nhận ra: "Anh nói chuyện ở chung hả..."

Trần Mịch Ngôn: "..."

Anh yên lặng nhìn cô, ánh mắt mang theo tia oán niệm.

"Em sợ không quyết định được." Trình Yếu nói: "Phải hỏi Du Mỹ Anh đã, hôm qua em vừa hứa với chị ấy sau này chuyện lớn nhỏ gì cũng sẽ không tự quyết định."

Trần Mịch Ngôn bắt đầu nhìn cô, lấy điện thoại ra gọi cho Du Mỹ Anh.

Điện thoại vừa được kết nối, anh đã mở miệng gọi "chị Mỹ Anh" khiến Trình Yếu nghe mà sững sờ ——

Từ lúc nào anh đã quen thân với Du Mỹ Anh như thế rồi?

Trình Yếu còn chưa nghĩ ra, Trần Mịch Ngôn đã cúp điện thoại, mặt đầy ý cười, nói: "Đi thôi, đi thu dọn đồ đạc."

Khóe mắt Trình Yếu giật giật. Đây là chị họ thân thiết đó sao? Vậy mà có thể dễ dàng quét cô ra cửa như vậy...

Dọc đường Trần Mịch Ngôn cực kỳ vui vẻ.

Trình Yếu không để ý tới anh, cô vẫn luôn chú ý tới chiếc xe.

Lúc đến dưới lầu nhà Du Mỹ Anh, Trình Yếu mới hỏi: "Xe em mua cho anh đâu rồi? Sao không lái?"

Trần Mịch Ngôn nói: "Anh nói rồi, không cần bồi thường."

Trình Yếu ngẩn người: "Xe đó đâu?"

"Chị Mỹ Anh bán rồi."

Cái gì?!

Trình Yếu nổi giận: "Đó là cho anh."

"Anh không cần." Trần Mịch Ngôn nói: "Chị Mỹ Anh cắt tiền giúp em rồi."

Trình Yếu không vui: "Ai cho hai người tự quyết định?"

Trần Mịch Ngôn hơi trầm mặc, ôn tồn nói: "Em cũng tự ý mua xe cho anh, sau đó tự ý rời khỏi anh đấy thôi?"

"..."

Trình Yếu há miệng nhưng phát hiện ra mình không thể phản bác.

Cô nhớ tới lời giáo huấn của Du Mỹ Anh.

Chuyện đó, rốt cuộc cô vẫn sai nhiều hơn.

Ban đầu không từ mà biệt, sau cùng lại làm anh tổn thương. Đầu thế vì anh không nói mà vờ như không phát sinh chuyện gì được.

Cô cần môi nhìn anh, không biết nên nói gì.

Trần Mịch Ngôn hơi hối hận vì lời bật thốt vừa rồi của mình. Những chuyện kia đã qua rồi, vì sao anh lại nhắc tới khiến cô không vui đây?

Rõ ràng muốn thấy dáng vẻ vui cười của cô mà? Chớp mắt một cái, anh chủ động nhận sai: "Xin lỗi."

Chớp mũi Trình Yếu cay cay: "Sao lại xin lỗi? Anh nói không sai."

"Sự tỷ, chúng ta đừng nhắc lại chuyện trước kia."

Trình Yêu gật đầu: "Được."

Lúc sắp xuống xe, cô kéo anh, trịnh trọng nói: "Trần Mịch Ngôn, sau này em sẽ không bội tình bạc nghĩa với anh."

Đồ đạc của Trình Yêu không có mấy, nhiều thứ đã được trợ lý xử lý lúc giúp cô dọn nhà. Hiện tại bên người cô chỉ còn lại quần áo, rất nhanh đã thu dọn xong.

Tối hôm đó, cô chính thức chuyển vào căn hộ của Trần Mịch Ngôn.

Không ngờ Trần Mịch Ngôn đã sớm chuẩn bị đồ dùng hàng ngày cho cô. Trong tủ giày còn đặc biệt để sẵn dép đi trong nhà màu kem, phòng tắm để bàn chải và cốc súc miệng mới, là kiểu tinh nhân với anh. Ngay cả tủ quần áo cũng để trống ba ô để cô treo quần áo vào.

"Anh chuẩn bị lúc nào?" Cô kinh ngạc hỏi.

Trần Mịch Ngôn rũ mắt, nhẹ giọng nói: "... Ngày em đi."

Hết chương 27.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Vậy em định khi nào đi gặp người nhà anh?

Biên tập: Bột

Lâm Tung Thanh biết Trình Yêu trở về thành phố C nên tiếp tục để cô làm việc ở Bắc Mỹ. Trình Yêu đồng ý nhưng đòi anh ta cho nghỉ 10 ngày.

Cô muốn nghỉ ngơi chân chính một đợt.

Nhưng 10 ngày này chính là đắm chìm trong sa đọa.

Ngày thứ hai cô chuyển tới nhà Trần Mịch Ngôn, Nhạc Lăng đã tới. Biết bọn họ trở về, Nhạc Lăng rất vui mừng. Hôm nay thấy Trình Yêu chính thức nâng cấp thành chị dâu của mình, cô ấy lại càng vui hơn.

Tối hôm đó, Nhạc Lăng đề nghị ra ngoài ăn một bữa để chúc mừng. Trình Yêu không dị nghị, Trần Mịch Ngôn tự nhiên cũng rất vui lòng. Vì thế bọn họ ra ngoài ăn cơm chiều.

Mấy ngày sau, Nhạc Lăng không ở đó, hai người đều ăn cơm ở nhà. Cơm đương nhiên do Trần Mịch Ngôn làm. Có lúc Trình Yêu cũng hỗ trợ làm món ăn, nhưng nhớ tới trình độ của mình nên tự thấy xấu hổ.

Ở cùng một chỗ với Trần Mịch Ngôn, dường như cô chỉ cần duỗi tay đã được mặc áo, há miệng là có cơm. Cô không có việc gì đánh phải trêu chọc Robby một chút. Một tuần trôi qua, cả người Trình Yêu lười nhác, cơ thể cũng mập lên một chút. Trình Yêu khá lo lắng với tình trạng hiện tại, nhưng Trần Mịch Ngôn lại rất vui vẻ.

Sau khi Trình Yêu chuyển tới, anh an tâm hơn rất nhiều.

Kết cấu gia đình hai người một mèo khiến anh rất hài lòng.

"Có thêm chút thịt thì tốt, em còn không béo bằng Robby." Anh luôn ở bên nói như vậy, sau đó muốn nuôi cô tới phát phì.

Trình Yêu ăn không cảm nhận được vị, anh sẽ dùng màu sắc và mùi hương để bù lại, phí hết tâm tư chỉ muốn cô hoan nghênh một chút. Mỗi lần Trình Yêu thấy bóng lưng người đàn ông trong nhà bếp, trong lòng vừa ấm áp vừa cảm động.

Cô nghĩ trừ Du Mỹ Anh ra, trên đời chỉ có người đàn ông này đối đãi thật tình với mình.

Ngày 16 tháng 5, Trình Yêu trở về Bắc Mỹ và lại bắt đầu cuộc sống đi làm.

Bây giờ mỗi ngày cô đều ở chung với Trần Mịch Ngôn nên đi làm cũng dễ dàng hơn. Mỗi ngày đều cùng đi, trừ lúc làm việc, khoảng thời gian khác họ đều ở cùng nhau.

Họ cũng không cố tránh nghi ngờ, vì vậy chưa quá mấy ngày, hai bên đường Bác Mỹ đã bắt đầu đầy chuyện bát quái.

Nhất là vào buổi chiều khi Trần Mịch Ngôn lên đón Trình Yếu, mấy cô gái ở bộ phận Sáng Tạo đều nhìn anh chăm chăm. Sau đó bọn họ sẽ âm thầm suy đoán hai người đã tiến triển tới đâu, đang còn mập mờ hay đã là quan hệ chắc chắn? Mấy cô ấy không thể đưa ra suy đoán chắc chắn được.

Đối với lần này, Trình Yếu chỉ coi như không thấy.

Ai ngờ, không quá hai ngày sau, bát quái ngày càng nghiêm trọng.

Buổi sáng thứ Năm, Trình Yếu vừa vào công ty đã thấy mấy người đồng nghiệp tụ lại một chỗ thấp giọng tán chuyện. Vừa thấy cô, bọn họ tản ra ngay, biểu cảm tránh né.

Ngay cả người từ trước tới nay không bát quái là trợ lý Trương Nguyệt cũng mang biểu cảm khó nói.

Tình hình cứ kéo dài như vậy cả ngày. Trước khi tan làm, Trình Yếu tìm Trương Nguyệt vào hỏi chuyện hồi lâu. Sau đó Trình Yếu mới biết được chuyện của cô và Trần Mịch Ngôn đã bị bàn tán không ra gì khắp cao ốc Thập Mộng.

Phiên bản kì lạ nhất là có người nói từng thấy cô và Trần Mịch Ngôn làm xe "rung lắc" trong bãi đỗ xe. Họ còn nói cô ăn cây táo rào cây sung, cảm tiền của ông chủ lớn đi nuôi tiểu thịt tươi!

Đầu Trình Yếu đầy hắc tuyến. Có trời đất chứng giám, cô và Trần Mịch Ngôn chỉ hôn nhau trong xe thôi mà.

Còn nữa... Cô và Lâm Tụng Thanh cũng không có chút quan hệ nào về mặt tiền bạc!

Cứ tiếp tục như vậy cũng không hay.

Trình Yếu không hy vọng mỗi lần Trần Mịch Ngôn tới đều bị đám người kia chỉ chỉ trỏ trỏ.

Cô đưa ra một quyết định.

Buổi chiều, Trần Mịch Ngôn vẫn đi đón cô như thường lệ. Tới tầng 12, anh còn chưa vào tới bộ phận Sáng Tạo đã cảm nhận được điều gì đó không đúng.

Nếu là giờ này hôm qua, người của Bác Mỹ đã về hơn một nửa, chỉ còn ít người ở lại làm thêm giờ thôi. Nhưng hôm nay toàn bộ khu làm việc đều kín người.

Trương Nguyệt ở bên trong vừa thấy anh đã lập tức chạy vào gõ cửa văn phòng tổng giám.

Trình Yếu đi ra, cười từ xa với anh, sau đó nhanh chóng đi tới.

"Hôm nay làm thêm giờ tập thể sao?" Trần Mịch Ngôn chỉ bên trong.

"Ừ." Trình Yếu gật đầu: "Em có chuyện muốn nói với bọn họ."

Nói xong cô đã kéo tay anh: "Vào đây."

Trần Mịch Ngôn nói: "Anh ở bên ngoài chờ em."

"Vào đi." Cô kéo anh đi vào.

Ánh mắt tất cả mọi người đều dồn tới, thấy Trình Yếu công khai nắm tay Trần Mịch Ngôn, mắt bọn họ đều mở thật lớn.

Trình Yếu cũng không kéo dài, cô dùng âm thanh mọi người đều nghe được để tuyên bố thân phận của Trần Mịch Ngôn ——

"Giới thiệu với mọi người một chút, vị này là bạn trai tôi."

Cả khu làm việc đều xôn xao.

Trần Mịch Ngôn ngạc nhiên nhìn cô.

Trình Yếu nắm chặt tay anh, giọng nói bình tĩnh và tự nhiên: "Ngoài ra, tiện đây tôi muốn nói rõ một chút: ngoài quan hệ cấp trên cấp dưới ra, tôi và ông chủ lớn trong miệng mọi người chỉ có quan hệ bạn bè bình thường."

Nói xong, cô nhướn mày, khóe mắt ngầm ý cười: "Tôi thích người đàn ông này, anh ấy là Trần Mịch Ngôn." Dứt lời, cô kéo Trần Mịch Ngôn vẫn còn

ngây ngẩn đi thẳng ra ngoài.

Sau lưng, khu làm việc của bộ phận Sáng Tạo đã bùng nổ thành một nôi cháo.

Vào thang máy, Trần Mịch Ngôn mới bắt tri bắt giác lộ ra biểu cảm được quan tâm mà lo sợ. Khóe miệng anh không giấu được ý cười: "Sao đột nhiên em lại nói chuyện này?"

"Anh không vui sao? Em thấy anh rất vui đấy chứ." Trình Yếu dựa vào người anh, như cười như không.

Trần Mịch Ngôn thành thật: "... Đương nhiên là anh rất vui."

"Vậy còn chưa đủ sao?" Cô nói: "Em chính là muốn làm anh vui đấy."

Em chính là muốn làm anh vui đấy.

Những lời này khiến lòng Trần Mịch nóng lên, ánh mắt anh sâu hút.

Trình Yếu ngẩng lên còn muốn nói gì đó, anh đã cúi đầu hôn xuống.

"Ừm..." Lời nói của Trình Yếu bị chặn lại.

Cũng may đã qua thời gian tan tằm, không phải lúc thang máy đông nhất, vì vậy bọn họ đi một đường này không gặp ai khác. Nếu bị bắt gặp một màn này, có lẽ ngày mai tòa nhà Thập Mộng sẽ lan truyền phiên bản tổng giám của Bác Mỹ cùng giám đốc công ty Lữ Hành khiến thang máy "rung lắc" kịch liệt...

Một buổi chiều tháng Năm, Trần Mịch Ngôn nhận được email. Lúc đó Trình Yếu đang chơi với Robby vô cùng vui vẻ. Sau đó cô thấy Trần Mịch Ngôn đi tới với sắc mặt phức tạp, anh đưa tay sờ cái đầu xù xù của Robby.

Trình Yếu chú ý tới sắc mặt không đúng của anh.

"Sao vậy?"

Trần Mịch Ngôn có chút mất mát, nói: "Chỉ sợ Robby phải rời khỏi chúng ta."

Trình Yếu cả kinh: "Vì sao?"

"Sư huynh về nước, anh ấy nói mấy ngày nữa sẽ tới thành phố C một chuyến để tụ họp với mọi người, thuận tiện... đón Robby về."

Trình Yếu im lặng.

"Sao anh ta nhớ thương cả mèo như vậy, tặng cho anh không được sao? Anh đã nuôi lâu như thế rồi!"

Môi Trần Mịch Ngôn giật nhẹ, anh cười bất đắc dĩ: "Sư huynh nhớ tình bạn cũ, dù sao cũng là mèo của anh ấy. Anh ấy cũng từng nuôi mấy năm, lúc đầu nếu không phải bất đắc dĩ, chắc chắn sẽ không gửi Robby cho anh."

Trình Yếu nhún mày: "Anh chịu trả lại Robby cho anh ta à?"

Cô sờ tai Robby, có chút không vui: "Em mới thân với Robby được một chút, anh phải trả nó về sao?"

Trần Mịch Ngôn nhìn bộ dạng này của cô, cũng biết Trình Yếu rất thích Robby. Dù sao Robby cũng là một chú mèo có mị lực, không thể phủ nhận rằng nó khiến người khác yêu thích không thôi.

Trần Mịch Ngôn suy nghĩ một chút, nói: "Nếu không... Đến lúc đó gặp mặt, chúng ta thương lượng cùng sư huynh một chút nhé?"

Mắt Trình Yếu sáng lên: "Vị sư huynh kia của anh có dễ thuyết phục không? Sẽ không khó đối phó chứ?"

"Cũng được." Trần Mịch Ngôn cười: "Anh ấy khá hiền hòa."

"Ừ." Trình Yếu gật đầu: "Vậy thì được, tới lúc đó anh mời người đó ăn cơm đi."

Nụ cười của Trần Mịch Ngôn càng sâu: "Nói như vậy, em đồng ý đi gặp sư huynh cùng anh?"

"Đúng vậy."

Trần Mịch Ngôn ngồi sát lại, đôi mắt đen nhánh nhìn cô: "Vậy em định khi nào đi gặp người nhà anh?"

Hết chương 28.

Lời của editor: Hnay còn 2 chương

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Trần Mịch Ngôn, em có nhũ danh

Biên tập: Bọt

Trình Yếu ngẩn ngơ: "Gặp người nhà anh?"

"... Em chưa từng nghĩ tới sao?" Trần Mịch Ngôn có chút thất vọng.

"À..." Trình Yếu không biết đáp lại thế nào, đúng là cô chưa từng nghĩ tới.

Mây rậm của Trần Mịch Ngôn hơi nhú lại. Dừng một chút, anh nhẹ giọng hỏi: "Vậy em có từng nghĩ tới... chuyện kết hôn không?"

"Kết... Kết hôn?" Trình Yếu thoáng mở to hai mắt.

Xem ra cô thực sự chưa từng nghĩ tới, Trần Mịch Ngôn càng mất mát.

"... Không phải nói đời này sẽ không buông tha cho anh sao?" Giọng anh mang theo tia tủi thân.

Trình Yếu sinh ra lòng áy náy khó hiểu, úp mở: "... Em đang suy nghĩ mà."

"Phải không?" Máu quang Trần Mịch Ngôn lấp lánh: "Cần bao lâu?"

Trình Yếu trầm mặc một hồi, sau đó nói: "Anh muốn kết hôn?"

Trần Mịch Ngôn gật đầu, đương nhiên là anh muốn.

Trình Yếu nghiêm túc nhìn anh trong chốc lát rồi rũ mắt.

Trần Mịch Ngôn nói: "Em không cần nghĩ quá nhiều, chỉ cần em đồng ý là được, những chuyện khác anh sẽ xử lý êm đẹp."

Trình Yếu không lên tiếng đáp lại, sau mấy giây cô ngẩng đầu lên như bùng tỉnh: "Không đúng, Trần Mịch Ngôn, bây giờ nói chuyện cưới gả có phải hơi sớm không? Chúng ta mới bên nhau mà."

Trần Mịch Ngôn bùng mặt cô, sát lại thật gần: "Nhưng anh đã lãng phí nhiều năm rồi, đáng ra lúc trước nên..."

"Nên... cái gì?" Trình Yếu không rõ sự tình.

Trần Mịch Ngôn dừng lại, ánh mắt mờ mịt, nói: "Không có gì."

Trình Yếu nhìn anh với ánh mắt hoài nghi.

Trần Mịch Ngôn lại quay về đề tài trước đó: "Sur ty, bây giờ bắt đầu suy nghĩ thật kỹ, được không?"

Trình Yếu tới gần, dựa đầu vào ngực anh.

"Được." Cô đáp lại.

Sau khi an tĩnh hai giây, cô đột nhiên ngẩng mặt lên: "Trần Mịch Ngôn, đã nói tới chuyện cưới gả rồi, sao anh vẫn gọi sur ty?"

Trần Mịch Ngôn ngẩn người.

"... Thói quen." Anh nói: "Bây giờ anh đổi nhé?"

"Ừ." Trình Yếu gật đầu. Cô suy nghĩ một chút rồi nói: "Trần Mịch Ngôn, em có nhũ danh."

Trần Mịch Ngôn rất kinh ngạc: "Là gì?"

"CiCi." Giọng Trình Yếu hạ xuống: "Mẹ em đặt."

Trần Mịch Ngôn run khẽ, sau đó cầm lấy tay cô.

"Rất êm tai." Anh nhẹ giọng nói.

"Ừ, em cũng thấy rất dễ nghe."

Thấy biểu cảm thận trọng của anh, Trình Yếu cười một tiếng: "Trước kia Du Mỹ Anh đều nói nghe tên này quá ngây thơ, không chất nên em không nói cho người khác, chỉ người nhà gọi như vậy thôi. Ngay cả Du Mỹ Anh cũng gọi tên thật của em. Sau khi mẹ qua đời, em cũng sắp quên nhũ danh này rồi."

Trần Mịch Ngôn hơi đau lòng, sờ khuôn mặt trắng nõn của cô: "Vậy sau này anh gọi em như vậy."

"Ừ, chỉ cho một mình anh gọi thôi."

Cô ôm cổ anh, anh cũng ôm chặt cô.

"CiCi."

"Ừ."

Ngày 1 tháng 6, bên ngoài nhà hàng Lực Quả.

Khó khăn lắm Trần Mịch Ngôn mới tìm được chỗ đỗ xe, lúc này đã gần tới 6 giờ.

"Chắc sư huynh đến rồi."

Trình Yếu nói: "Vậy chúng ta đi nhanh một chút. Đừng tới muộn, còn phải thương lượng chuyện của Robby nữa."

Trần Mịch Ngôn cười: "Cứ thoải mái, tính khí hai vị sư huynh này của anh đều khá tốt. Họ không để ý việc này đâu."

"Hai vị?" Trình Yếu sừng sốt.

"Ừ, một người trước đây thuê chung phòng với anh, gần đây cũng ở thành phố C nên tới cùng."

Trình Yếu "ồ" một tiếng.

Bọn họ mau chóng tiến vào nhà hàng, sau đó được nhân viên phục vụ dẫn tới phòng 206.

Trần Mịch Ngôn dắt tay Trình Yếu, đẩy cửa đi vào.

Có hai người ngồi bên bàn ăn. Thấy bọn họ tiến vào, người đàn ông ngồi bên ngoài đứng lên, mặt mày tươi tắn: "Mịch Ngôn tới rồi!"

Liếc mắt sang phía Trình Yếu, anh ta sững người một chút mới phản ứng lại được, cười tới ý vị thâm trường: "Ai da, mang người nhà tới sao?"

"Lư sư huynh, Lộ sư huynh!" Trần Mịch Ngôn kéo Trình Yếu đi tới.

Lư Minh Sâm nhích sang một bên, bóng dáng một người đàn ông khác tiến vào tầm mắt Trình Yếu.

Cô nhìn một cái, huyết dịch cả người cũng lạnh đi.

Trần Mịch Ngôn hồn nhiên chưa phát hiện ra, anh bận bịu giới thiệu với cô: "Đây là Lư sư huynh, đó là Lộ sư huynh."

"Đây là bạn gái em, Trình Yếu." Giọng anh nhanh nhẹn, nụ cười từ đáy mắt đen láy lan ra cả khuôn mặt anh tuấn.

Lư Minh Sâm cũng cười, chào hỏi với Trình Yếu: "Chào em dâu, anh là Lư Minh Sâm."

Trình Yếu siết chặt tay phải, ép mình đứng yên.

Cô cười với Lư Minh Sâm một chút: "Chào anh."

Lúc này, bàn tay của người đàn ông khác đưa tới trước mặt cô: "Chào em, anh là Lộ Hứa." Giọng nói trầm thấp mà có từ tính.

Thân thể Trình Yếu run nhẹ tới khó phát hiện. Cô nhìn chằm chằm bàn tay kia hai giây, sau đó nâng tay phải lên với khuôn mặt không biểu cảm.

"Chào anh." Cô hừ hừ thực thực nắm tay anh ta một chút, sau đó nhanh chóng thu lại, tầm mắt cũng nhìn rõ khuôn mặt kia.

Không phải ảo giác.

Chính là anh ta.

Lộ Hứa...

Lộ Hứa.

6 năm trước, cô cho là mình đã quên sạch, không ngờ dù trí nhớ có tệ tới đâu, bây giờ liếc mắt một cái cô vẫn nhận ra anh ta. Vẫn là khuôn mặt tuấn tú đó nhưng đã thành thực hơn, mọi thứ đều trùng khớp với người năm xưa trong trí nhớ của Trình Yếu.

Trình Yếu đột nhiên hơi hoảng hốt.

Người đàn ông đối diện cũng nhìn cô, khuôn mặt trầm ổn không nhìn ra chút biến hóa, chỉ có đôi mắt thâm thúy như gió cuộn sóng trào.

Trần Mịch Ngôn thấy tay Trình Yếu hơi lạnh, anh kinh ngạc nhìn cô một cái. Lúc này Trình Yếu quay đi, Lộ Hứa cũng thu hồi ánh mắt của mình.

"Nào, đừng đứng thế, ngồi đi chứ." Lưu Minh Sâm đi gọi phục vụ đưa thức ăn lên.

Trần Mịch Ngôn kéo ghế giúp Trình Yếu.

Sau khi bọn họ ngồi xuống, thức ăn dần được đưa lên.

Lưu Minh Sâm rất có khả năng khuấy động không khí, anh ta thao thao bất tuyệt nói chuyện cũ với Trần Mịch Ngôn, thỉnh thoảng còn bắt quái chuyện giữa Trình Yếu và Trần Mịch Ngôn.

Lộ Hứa không nói lời nào.

Trình Yếu cũng rất trầm mặc, Lưu Minh Sâm hỏi cô, cô mới tiếp lời.

Trần Mịch Ngôn để ý thấy Trình Yếu không ổn lắm, thấp giọng hỏi cô có thoải mái hay không. Sau khi nhận được câu trả lời về sau, anh mới yên lòng, chỉ nghĩ cô không thích gặp người lạ.

Anh thấy Trình Yếu chỉ ăn thức ăn chay, vì thế đưa đĩa gắp miếng cá lóc cho cô.

"Cái này nhiều dinh dưỡng." Anh dịu dàng nói.

Lộ Hứa vẫn luôn cúi đầu đột nhiên ngẩng lên: "Cô ấy không ăn cá lóc."

Trước khi anh ta ý thức được mình nói gì, những lời này đã bật ra khỏi miệng.

Ba người đồng thời ngẩn ra tại chỗ.

Mặt Lưu Minh Sâm đầy kinh ngạc, anh ta nhìn Trình Yếu, sau đó lại nhìn Lộ Hứa, nói lắp: "Hai... Hai người..."

Nhận thấy ánh mắt khó tránh bên cạnh, Trình Yếu cố gắng bình ổn tâm trạng. Cổ họng hơi động, cô quay sang nhìn Trần Mịch Ngôn: "Thật trùng hợp, Lộ sư huynh của anh lại là bạn trung học của em."

Cô bình tĩnh nhìn Lộ Hứa, tránh ánh mắt thâm trầm của anh ta rồi nhàn nhạt nói: "Anh nhớ nhầm rồi, tôi rất thích cá lóc."

Nói xong, cô cúi đầu cắn miếng cá lóc trong bát, không nói thêm lời nào.

Ai cũng cảm nhận được không khí trên bàn cơm thay đổi rõ rệt.

Lưu Minh Sâm nhìn ba người trước mặt một chút, biết rõ chuyện phía sau không đơn giản như Trình Yếu nói. Nào có ai gặp lại bạn cũ mà như người dưng nước lã vậy chứ? Nhưng dù Lưu Minh Sâm có tò mò muốn biết đi nữa, lúc này anh ta cũng không dám hỏi thêm lời nào.

Suy nghĩ một chút, anh ta vội vàng cười ha hả làm dịu bầu không khí: "Ồ, thì ra là bạn học, đúng là trùng hợp mà! Mọi người uống một ly nào!" Vừa nói vừa rót rượu cho mấy người họ.

Trình Yếu vừa muốn nhận ly rượu đó, Trần Mịch Ngôn đã đưa tay cầm lấy trước.

"Cô ấy không uống rượu." Giọng anh hơi trầm xuống, nói xong lời này cũng không nhìn Trình Yếu, chỉ yên lặng đổi thành nước hoa quả giúp cô.

Trình Yếu nhận lấy, yên lặng uống cạn.

Bữa cơm khiến người ta đề nén này cuối cùng cũng kết thúc. Trình Yếu vào nhà vệ sinh, còn Trần Mịch Ngôn đi thanh toán.

Lưu Minh Sâm vừa ra khỏi phòng bao đã vỗ bả vai Lộ Hứa, tiếp tục kìm hãm kinh hoàng trong giọng nói: "Này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Tôi sắp chết ngạt rồi, cậu và em dâu là bạn học cũ thật sao?!"

Sắc mặt Lộ Hứa âm trầm, mi tâm nhú chặt, không tiếp lời.

"Tôi vào nhà vệ sinh." Anh ta xoay người đi tới chỗ rửa tay.

Hết chương 29.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Vì anh ta sao?

Biên tập: Bột

Trình Yếu đi từ nhà vệ sinh nữ ra, đứng ở bồn rửa tay dùng chung cho cả nam và nữ. Cô nhìn mình trong gương rồi ngẩn người tới mấy giây, sau đó mới nhìn chăm chăm vào nước chảy ào ào, nghiêm túc rửa sạch bọt trên tay.

Lần nữa ngẩng lên, cô nhìn thấy bóng dáng đàn ông đứng sau mình trong gương. Lúc tầm mắt họ giao nhau, cô thấy tất cả những chuyện này như một giấc mộng.

Ác mộng.

Trình Yếu rửa sạch tay, xoay người nhìn thẳng rồi đi lướt qua Lộ Hứa.

Đi được mấy bước, cổ tay trái của cô bị giữ lại. Tay cô rất lạnh, tay anh ta lại cực nóng.

Ngực Trình Yếu mất kiên nhẫn tới phát đau. Cô ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh mắt lạnh băng: "Buông tay." Hai chữ nhẹ như than thở.

Lộ Hứa cau mày, ánh mắt động trên khuôn mặt cô hồi lâu. Anh ta nắm cổ tay cô, vẫn đứng yên không nhúc nhích.

"Buông tôi ra." Trình Yếu dùng tay phải đẩy anh ta, nhưng lại bị Lộ Hứa bắt được.

"Để anh nhìn em một chút." Anh ta nói.

Trình Yếu sợ run một giây, sau đó đột nhiên nhếch miệng cười. Cô ngửa đầu nhìn mặt anh ta, đôi môi màu hồng khê mờ: "Anh nhìn cái gì?"

Ánh mắt Lộ Hứa thâm sâu, cau mày im lặng không nói.

Trình Yếu dùng sức một chút, hai cùi chỏ hung hăng huych tới. Cô tránh thoát khỏi anh ta, cơ thể hơi ngã ra phía sau. Lộ Hứa muốn kéo cô lại nhưng đã muộn một bước. Trình Yếu ngã nhào trên lối đi, túi đeo trên vai rơi xuống đất khiến đồ đạc bên trong tán loạn. Nhìn qua sẽ thấy cô rất chật vật.

Xung quanh có không ít người, họ đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Trình Yếu.

Lộ Hứa vội tới đỡ cô, Trình Yếu nói: "Xin anh đừng động vào tôi."

Lộ Hứa cứng đờ. Anh ta chỉ biết đứng ngẩn người, nhìn cô nhặt đồ đạc cho vào túi xách, cầm túi khoác lên vai.

"CiCi..." Lúc Trình Yếu xoay người, Lộ Hứa đã gọi ra tiếng.

Hai chân Trình Yếu chững lại, tầm mắt nhìn thẳng phía trước.

Cách mấy mét, Trần Mịch Ngôn đang hồn bay phách lạc đứng đó. Bóng người cao ngất của anh cô đơn tới dị thường.

Rõ ràng anh đã nghe được một tiếng CiCi kia.

"Em có nhũ danh..."

"CiCi... chỉ người nhà mới gọi như vậy..."

"Ừ, chỉ cho anh gọi thôi."

Lời nói còn văng vẳng bên tai.

"Trình Yếu sư tỷ có bạn trai yêu đã 7, 8 năm. Hiện giờ đang yêu xa..."

"Hình như đang đi học ở Đế Đô, trước kia đã tới 2 lần, bây giờ tôi chưa từng gặp lại. Có người thấy anh ta và Trình Yếu sư tỷ hôn nhau ở cửa phía Tây, nghe nói rất tuần tú đấy..."

"Đây là sự thật được mọi người công nhận rồi, phái nam trong giới biện luận luôn ao ước Trình Yếu sư tỷ có thể tụ thành một đoàn. Có điều chưa có cơ hội bày tỏ đã thất tình hết rồi..."

"Nghe người của khoa văn nói, Trình Yếu sư tỷ tốt nghiệp xong sẽ chuẩn bị kết hôn. À đúng rồi, bọn họ còn định cùng sang Anh nữa..."

"Sư tỷ sang Anh phải không?"

"Ừ, đúng vậy."

"Đi... cùng bạn trai?"

"Ừ, có điều sẽ kết hôn trước."

"Ồ... Là vậy sao..."

Giờ khắc này, tất cả những mảnh ghép trong kí ức tụ lại khiến đầu Trần Mịch Ngôn ầm ầm vang dội. Cảm giác lòng như tro tàn nằm đó lại ập về trong nháy mắt.

Người bạn trai 7, 8 năm của cô trong tin đồn kia...

Tình địch anh chưa từng gặp mặt kia...

Người đàn ông anh vừa hâm mộ vừa ghen tị nhiều năm kia...

Là Lộ Hứa.

Vậy mà lại là... Lộ Hứa.

Giờ đây Trần Mịch Ngôn đã thông suốt mọi mơ hồ trong lòng. Chuyến đi tới Edinburgh anh đi cùng Lộ Hứa năm đó lại hướng tới cùng một mục tiêu, cùng một người.

Mà mối tình đầu ghi tạc trong lòng Lộ Hứa không nói rõ kia lại chính là Trình Yếu.

Nếu như lúc ngồi trên bàn cơm Trần Mịch Ngôn còn không xác định, vậy thì lúc này anh không còn lí do nào để không tin nữa.

Đây gọi là gì?

Đây gọi là gì?

—— Duyên phận chó má.

Trình Yếu nghiêng đầu nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, cả quảng đường đều yên lặng. Trần Mịch Ngôn cũng không nói một lời, an an tĩnh tĩnh lái xe.

Đến nhà, Trình Yếu tự ý vào phòng vệ sinh đi tắm. Trần Mịch Ngôn đứng trước cửa nhà vệ sinh một lúc, sau đó tới ngồi xuống ghế salon. Robby nghe được động tĩnh thì chạy vào từ sân thượng, nó nhiệt tình cọ cọ bên chân anh, như khẩn cầu thương xót cho kẻ hèn mọn này.

Đáng tiếc thay, lúc này Trần Mịch Ngôn không có tâm tư chơi đùa với mèo.

Anh nhìn Robby sẽ nhớ tới Lộ Hứa, nhớ tới việc trước khi ra cửa, anh và Trình Yếu đã bàn bạc sẽ thương lượng quyền sở hữu Robby với Lộ Hứa.

Nhưng chỉ trong khoảng thời gian một bữa cơm, mọi thứ đều không còn như cũ.

Lòng Trần Mịch Ngôn cực kỳ phiền não, anh quay mặt đi không muốn nhìn Robby nữa.

Trình Yếu ở trong nhà vệ sinh lâu hơn bình thường. Lúc đi ra, cô thấy Trần Mịch Ngôn nhắm hai mắt dựa vào ghế salon, mi tâm nhíu chặt.

Robby ở bên chân anh.

Thấy Robby, Trình Yếu cũng phì cười.

Lúc này Trần Mịch Ngôn mở mắt ra.

Trình Yếu chỉ vào Robby rồi nói: "Mai đưa nó đi đi."

Trần Mịch Ngôn lẳng lặng nhìn cô, một lúc lâu sau mới "ừ" như đáp lại.

Robby như nghe hiểu điều bọn họ nói, nó ai oán "meo" hai tiếng rồi mở đôi mắt to lấp lánh nhìn Trình Yếu.

Trình Yếu hơi mềm lòng nhưng vẫn không thay đổi chủ ý. Cô không nói nữa, xoay người vào phòng ngủ sấy tóc.

Điện thoại của Trần Mịch Ngôn reo lên. Anh lấy ra xem thì thấy Lộ Hứa gửi tin nhắn tới: Chúng ta nói chuyện một chút đi. Ba giờ ngày mai, Moon Bar - quảng trường Thăng Nguyên."

Tới khi màn hình tối đi, Trần Mịch Ngôn mới bắt đầu gõ bàn phím.

Anh nhắn lại một chữ: Được.

Lúc Trần Mịch Ngôn vào phòng ngủ, Trình Yếu đã nằm trong chăn. Cô nhắm hai mắt, mái tóc đen nhánh, mềm mại xõa ra trên gối.

Trần Mịch Ngôn yên lặng nhìn cô một lúc, sau đó vén một bên chăn lên nằm xuống cạnh cô.

Đèn ở đầu giường chưa tắt, ánh sáng màu vàng nhạt khiến con người ta thấy an tâm.

Trong chăn, Trần Mịch Ngôn dò tới chỗ tay Trình Yếu. Anh đan vào những ngón tay nhỏ nhắn của cô rồi nắm thật chặt. Anh biết cô không ngủ. Lúc anh chạm vào đã cảm nhận được tay cô hơi cứng lại.

"CiCi..." Anh vừa gọi xong đã hối hận. Anh nhớ Lộ Hứa cũng gọi cô như vậy.

Vì thế anh đột ngột đổi thành: "Sur ty."

Trình Yếu mở mắt ra, quay mặt sang nhìn anh.

Tầm mắt hai người ngưng lại một chỗ.

Trình Yếu liếm cánh môi khô khốc, đầu lưỡi màu hồng lướt từ bên mép rồi thu lại trong miệng.

Cổ họng Trần Mịch Ngôn hơi động.

"Trần Mịch Ngôn." Cô âm giọng gọi một tiếng. Vừa định lên tiếng, anh đã áp tới hôn mà không nói một lời.

Trình Yếu ngăn ra nhưng không cự tuyệt, đáp lại rất tự nhiên.

Tay Trần Mịch Ngôn thăm dò vào quần áo ngủ của cô, nhưng bị Trình Yếu ngăn lại.

"... Trần Mịch Ngôn..." Cô thở hổn hển, con ngươi như có tia nước.

"Hôm nay em không muốn." Cô mím môi: "Rất mệt."

Khuôn mặt anh tuấn của Trần Mịch Ngôn ửng đỏ, con ngươi đen thẳm nhìn cô. Một lát sau, anh thu tay về, nhích người ra rồi quay lưng đi.

Trình Yếu ngây ngốc nhìn bóng lưng anh.

Anh không sai gì cả.

Anh vốn không biết quan hệ của cô và Lộ Hứa.

Thậm chí... cô còn nhìn ra hoảng hốt và bất an trong anh.

Trình Yếu có chút đau lòng. Cô chậm rãi đến gần, đưa tay cầm lấy tay Trần Mịch Ngôn, sau đó cảm giác được anh hơi run lên.

Anh không động đậy, để mặc cho cô nắm.

"Trần Mịch Ngôn." Đầu cô để sau lưng Trần Mịch Ngôn, thấp giọng gọi tên anh.

Trần Mịch Ngôn không đáp lại.

Trình Yếu hỏi: "Anh không vui?"

"... Không." Giọng anh rất rầu rĩ.

Đầu Trình Yếu cọ cọ vào lưng anh, giọng ngân ngát: "Trần Mịch Ngôn, hôm nay tâm tình của em rất tệ."

Trần Mịch Ngôn yên lặng trong chốc lát, sau đó trở mình: "... Vì anh ta sao?"

Hết chương 30.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31: Lộ sư huynh, cô ấy đã là của tôi

Biên tập: Bột

... Vì anh ta sao?

Trình Yếu không phủ nhận.

Trần Mịch Ngôn ôm cô vào lòng: "Muốn nói gì không?" Giọng anh truyền xuống từ đỉnh đầu cô.

Trình Yếu trầm mặc một hồi, nói: "Cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua chỉ là một đoạn tình cảm thất bại thôi."

Trần Mịch Ngôn suy nghĩ một chút, do dự hỏi: "... Khi đó không phải rất tốt sao?"

Khi đó...

Trình Yếu đương nhiên biết anh nói "khi đó" là lúc nào. Khi đó dĩ nhiên rất tốt, vì cô như kẻ ngu muội không biết gì cả. Đã lâu rồi Trình Yếu không nghĩ về khoảng thời gian bên Lộ Hứa. Có điều, những kí ức ngoan cố cắm rễ trong cô không phải cứ muốn xóa sạch là xóa được.

Dù sao, bọn họ cũng đã bên nhau gần 10 năm.

Từ cấp hai tới năm 4 đại học, anh ta độc chiếm toàn bộ thanh xuân của cô. Bọn họ chia tay vào tháng Tám năm ấy, sau khi tốt nghiệp đại học. Ngày thứ ba sau khi chia tay, Trình Yếu một mình lên máy bay sang Anh. Du Mỹ Anh đón cô ở sân bay Edinburgh.

Cô còn nhớ câu đầu tiên Du Mỹ Anh nói khi thấy mình là: "Đàn ông của em đâu?"

"Không có." Cô chỉ đáp lại một câu như vậy.

Trước khi khai giảng năm đó, cô luôn bị ốm. Mà cô, chưa từng nhắc lại về người đàn ông tên Lộ Hứa kia.

Khi nhớ lại vẫn còn cảm giác hết sức hoang đường.

"Khi đó em đã suy nghĩ vô số lần, nhưng vẫn không rõ hai năm cuối đó anh ta có cảm thấy gì với em không?"

Trình Yếu gổi lên tay Trần Mịch Ngôn, nhỏ giọng: "Ước hẹn kết hôn với em, còn định xin học cùng trường, cuối cùng mọi thứ đều thay đổi. Rõ ràng đã nói sẽ đi Anh, anh ta lại đăng kí vào đại học Tân... Không cần em nhưng cũng không nói chia tay. Vừa ở bên người khác vừa phí hết tâm tư lừa gạt em, rõ ràng... Rõ ràng năm 3 đại học anh ta đã đính hôn với người khác..."

Cô không nói được nữa.

Cô ôm cổ Trần Mịch Ngôn, đưa trán cọ cọ: "Xin lỗi, Trần Mịch Ngôn, em không muốn nói."

"Được, vậy không nói nữa." Anh vỗ nhẹ lưng Trình Yếu, chậm rãi ôm chặt cô.

Trình Yếu ngủ trong ngực anh lúc nào không hay.

Sáng hôm sau tỉnh lại, bên giường đã trống không, Trần Mịch Ngôn không còn ở đó.

Trình Yếu tìm thấy anh trong bếp. Anh như ốc đồng cô nướng, lúc nào cũng cần mẫn làm bữa sáng. Tia nắng chiếu vào từ cửa sổ khiến cả người anh

chìm trong vàng sáng nhu hòa.

Trình Yếu đi tới, ôm lấy eo anh.

Trần Mịch Ngôn hơi cứng lại.

"Chào buổi sáng." Cô nói.

"Chào buổi sáng." Trần Mịch Ngôn xoay người, nhìn cô rồi nói: "Chờ một lát sẽ có đồ ăn."

Trình Yếu giờ tay sờ quảng thâm dưới mắt anh, nhịu mảy: "Tối qua ngủ không ngon sao?"

"Cũng được." Biểu cảm của Trần Mịch Ngôn hơi mất tự nhiên: "Đi rửa mặt trước đi."

Trình Yếu không động đậy: "Anh sao vậy?"

"Không sao." Biểu cảm của anh lại như thường, còn giúp cô sửa tóc một chút rồi nói: "Anh làm nốt bữa sáng đã."

Sau khi ăn sáng, Trình Yếu làm ỏ trên salon xử lý công việc. Trần Mịch Ngôn ở trong phòng sách kiểm tra email.

Khoảng 12 giờ, Trình Yếu nhận được điện thoại của Du Mỹ Anh. Cô ấy hẹn cô đi ăn trưa, Trình Yếu đồng ý.

Trình Yếu vào phòng sách tìm Trần Mịch Ngôn thì phát hiện anh ngồi ngẩn người bên bàn đọc sách, vẻ mặt ngưng trọng, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Trình Yếu gõ vào ván cửa hai cái, Trần Mịch Ngôn mới lấy lại tinh thần.

"Du Mỹ Anh hẹn em ra ngoài ăn cơm, anh đi không?"

Trần Mịch Ngôn dừng một chút rồi lắc đầu: "Chiều anh còn có việc."

"Việc gì?"

Mâu quang của Trần Mịch Ngôn khẽ nhúc nhích: "Đi trà Robby." Anh nói.

"Ừm." Trình Yếu cúi đầu, nhìn chăm chăm mặt đất.

"Vậy em đi đây." Cô vào phòng ngủ thay quần áo rồi xách túi ra cửa.

Ba giờ, Trần Mịch Ngôn mang theo Robby tiến vào Moon Bar. Lộ Hứa đã có mặt ở đó. Thấy Robby ở trong túi chuyên dụng cho chó mèo, anh ta hơi giật mình.

Sững sốt một chút, anh ta hỏi: "Lớn như vậy sao?"

Trần Mịch Ngôn "ừm" một tiếng, để túi xuống cạnh chân anh ta.

Lộ Hứa đưa tay sờ đầu Robby một chút, Robby sợ hãi "meo" một tiếng, nghiêng đầu cầu cứu Trần Mịch Ngôn.

Rõ ràng, nó không nhận ra Lộ Hứa nữa rồi.

Trần Mịch Ngôn nhìn Robby một cái, sau đó dời tầm mắt.

Lộ Hứa kéo khóe miệng: "Tên nhóc này quên tôi rồi."

Trần Mịch Ngôn thu hồi tầm mắt, mặt không đổi nói: "Ban đầu anh đã bỏ nó lại."

Lộ Hứa sững sốt, mơ hồ cảm thấy lời này có ý ám chỉ. Anh ta không nói gì, vẫy tay gọi người đưa rượu Jack Daniels tới.

"Uống một chút." Anh ta nói với Trần Mịch Ngôn.

Trần Mịch Ngôn không nhận: "Không cần, tôi chỉ đưa Robby tới thôi."

Lộ Hứa cũng không miễn cưỡng anh, buông ly rượu xuống: "Nói chuyện một chút đi."

Trần Mịch Ngôn không nhận lời, Lộ Hứa cười nhạt: "Sao nào? Vì tôi là bạn trai cũ của bạn gái cậu, nên cậu coi tôi là kẻ thù?"

"Không." Mặt Trần Mịch Ngôn căng thẳng, sắc mặt có chút trầm xuống.

Lộ Hứa tự mình uống một ngụm rượu.

"Tôi cũng không ngờ cô ấy lại... trở thành bạn gái cậu."

Anh ta cười nhếch miệng như tự giễu: "Đáng ra tôi nên hỏi nhiều thêm một câu. Cậu học ở đại học C, cô ấy cũng vậy, chỉ cách nhau hai khóa mà thôi. Chẳng qua không ngờ lại trùng hợp đến thế, đúng là làm người ta thấy khó tin."

"Phải, bây giờ cô ấy là bạn gái tôi." Cuối cùng Trần Mịch Ngôn cũng lên tiếng đáp lại.

Lộ Hứa chậm chạp hỏi: "Cậu biết hết chuyện của tôi và cô ấy rồi chứ?"

"Phải." Trần Mịch Ngôn nhìn chăm thẳng vào mắt anh ta rồi nói: "Anh có lỗi với cô ấy."

"Phải, tôi rất có lỗi với cô ấy." Lộ Hứa thẳng tắp nhìn anh, cũng không có ý phủ nhận.

Môi Trần Mịch Ngôn mím chặt, im lặng mấy giây, anh tiếp: "Nếu sớm biết anh là người đàn ông kia, tôi đã không kết giao với anh."

"Phải không?" Lộ Hứa như không để tâm, cong môi: "Vậy bây giờ thì sao? Cậu muốn... tuyệt giao?"

Trần Mịch Ngôn không lên tiếng.

Một lát sau anh đứng lên, chỉ vào Robby: "Mèo trả lại cho anh, những chuyện khác anh nghĩ cũng đừng nghĩ."

Lộ Hứa nhấp một ngụm rượu, ngẩng đầu nhìn anh: "Nếu tôi nghĩ thì sao?"

"Anh không có tư cách." Mâu quang của Trần Mịch Ngôn lạnh dần.

Lộ Hứa im lặng, không lên tiếng. Qua hai giây, anh ta thấp giọng nói: "Mười hai tuổi tôi đã quen biết Trình Yếu, mười ba tuổi thích cô ấy. Tôi sống tới bây giờ, một phần ba cuộc đời đều là cô ấy, cô ấy cũng vậy. Trần Mịch Ngôn, cậu thì sao?"

Tay Trần Mịch Ngôn siết chặt, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

"Anh không có cơ hội." Ánh mắt anh đỏ lựng, gần từng chữ với Lộ Hứa: "Chính anh không bảo vệ được cô ấy. Sáu năm trước tôi không có lập trường, nhưng bây giờ không như vậy nữa. Cô ấy là của tôi."

Anh nhìn Lộ Hứa chăm chú: "Lộ sư huynh, cô ấy đã là của tôi."

Lúc Trình Yếu trở về, trời đã về khuya.

Du Mỹ Anh lái xe đưa cô tới dưới lầu.

Trình Yếu lên gác mở cửa, trong nhà vẫn tối đen. Trần Mịch Ngôn chưa trở về.

Trình Yếu bật đèn rồi đứng ở huyền quan một hồi, cô lấy điện thoại ra gọi cho Trần Mịch Ngôn. Âm thanh chờ vang lên nhiều lần vẫn không có người bắt máy. Trình Yếu kinh ngạc nhìn điện thoại di động.

Một lát sau, cô lại đổi giày rồi ra cửa lần nữa.

Thang máy chưa lên tới nơi, cô không đợi kịp nên đi xuống bằng cầu thang bộ.

Mới ra đến cửa Vân Thủy Loan, điện thoại của cô vang lên. Tên hiển thị là Trần Mịch Ngôn.

Cô vội vàng ấn nghe, nhưng trong đó không phải giọng của Trần Mịch Ngôn.

Đầu bên kia là giọng nóng nảy của đàn ông: "Em dâu à? Anh là Lưu Minh Sâm đây. Mịch Ngôn xảy ra chuyện, em mau tới bệnh viện đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Lộ Hứa, 6 năm trước tôi thiếu anh một câu tạm biệt

Biên tập: Bọt

Từ lúc nhận được điện thoại tới lúc chạy đến bệnh viện, Trình Yếu chỉ tốn 15 phút. Lúc cô xuất hiện bên ngoài phòng cấp cứu, Lưu Minh Sâm cũng phải giật mình.

"Sao nhanh vậy?"

Đầu Trình Yếu đầy mồ hôi, gương mặt đỏ bừng: "Trần Mịch Ngôn đâu?"

Lưu Minh Sâm chưa kịp trả lời, y tá đã đỡ Trần Mịch Ngôn đi ra. Đầu anh cuốn băng gạc, trên áo sơ mi có vết máu loang lổ.

Trình Yếu cả kinh.

Trần Mịch Ngôn cũng sững người khi thấy cô.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Cô chạy tới gần, đỡ cánh tay Trần Mịch Ngôn thì ngửi được mùi rượu trên người anh.

"Sao em tới được đây?" Sắc mặt Trần Mịch Ngôn hơi tái, biểu cảm có chút bất đắc dĩ.

Lưu Minh Sâm đi tới, đưa điện thoại trong tay cho anh: "Đây, tôi gọi điện cho em dâu đây. Cậu biến thành như vậy, tôi có thể không báo cho người nhà sao?"

"Anh không sao." Trần Mịch Ngôn thấp giọng nói khi thấy biểu cảm lo lắng của Trình Yếu.

Trình Yếu nhìn chăm chăm vết thương trên đầu anh: "Sao lại bị thế này? Bác sĩ nói thế nào?"

"Bác sĩ nói ở lại viện theo dõi thêm, nhưng anh thấy không cần. Về nhà thôi."

Trình Yếu không để ý tới anh, nói với Lưu Minh Sâm: "Lưu sư huynh, phiền anh trông anh ấy một chút. Em đi làm thủ tục nhập viện."

"Không cần..." Trần Mịch Ngôn muốn kéo cô lại nhưng không được.

Lưu Minh Sâm đỡ anh ngồi xuống ghế, khuyên nhủ: "Hay là ở lại theo dõi thêm đi, dù sao cũng là vết thương trên đầu, không phải chuyện nhỏ đâu. Em dâu lo lắng như thế cũng dễ hiểu thôi, nằm viện theo dõi thêm cũng tốt."

Trong lòng Trần Mịch Ngôn hơi oán trách Lưu Minh Sâm tự tiện thông báo cho Trình Yếu, nhưng anh biết Lưu Minh Sâm là có lòng tốt. Nghĩ một chút, anh không nói gì nữa mà bảo Lưu Minh Sâm về nhà, dù sao cũng đã muộn lắm rồi.

Nhưng Lưu Minh Sâm vẫn chờ tới khi Trình Yếu làm thủ tục xong mới rời đi.

Trình Yếu đỡ Trần Mịch Ngôn vào phòng bệnh.

Cô nới quần áo anh để nhìn kĩ vết máu: "Cởi ra đi, thay quần áo bệnh nhân trước."

Trần Mịch Ngôn cởi áo sơ mi ra, Trình Yếu để sang một bên.

"Anh nằm lên đó."

Trần Mịch Ngôn nghe lời nằm xuống, con mắt vẫn theo dõi cô, không dám nói gì. Vì trông cô có vẻ không được vui cho lắm.

Trình Yếu ngồi ở mép giường, nhìn chăm chăm đầu anh một lúc lâu mới hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Trần Mịch Ngôn nhìn cô, không biết phải mở miệng thế nào.

Mâu quang Trình Yếu giật giật, cứng rắn hỏi: "... Không phải Lộ Hứa gây ra chứ?"

Trần Mịch Ngôn cũng sững sốt, sau đó lắc đầu: "Không liên quan tới anh ta."

"Vậy anh là có chuyện gì?"

"Có mâu thuẫn với người ta." Biểu cảm của Trần Mịch Ngôn hơi mất tự nhiên, anh mím môi nói: "Người kia uống say, sau đó có xích mích."

"Thế nên... anh đánh nhau với người ta?"

Trần Mịch Ngôn "ừ" một tiếng, đôi mắt đen thẫm vẫn nhìn cô, vừa cẩn trọng lại vừa có chút chột dạ.

Trình Yếu nhìn anh, có chút không nổi nóng được. Cô xoa mặt Trần Mịch Ngôn, hỏi: "Không phải đi gặp Lộ Hứa sao?"

Nghe cô hỏi chuyện này, biểu cảm của Trần Mịch Ngôn khẽ thay đổi.

"Gặp rồi." Anh nói: "Robby cũng trả cho anh ta."

"Vậy vì sao anh không về nhà?"

Trần Mịch Ngôn không trả lời ngay.

Anh trầm mặc một chút rồi nói: "Muốn uống chút rượu nên đi uống."

Trình Yếu ngăn người, im lặng nhìn anh không chớp mắt, sau đó chậm rãi hỏi: "Trần Mịch Ngôn, anh không vui sao?"

Trần Mịch Ngôn mím môi, không lên tiếng.

"Vì Lộ Hứa?" Trình Yếu đưa tay sờ khuôn mặt tái nhợt của anh, lau đi vết máu còn lưu lại ở khóe mắt.

Bị nói trúng điều trong lòng, Trần Mịch Ngôn mất tự nhiên, đành phải đánh mặt đi nơi khác.

Trình Yếu cau mày rồi thở dài.

"Anh đang nghĩ gì vậy, Trần Mịch Ngôn?"

Cô nói: "Nếu đã trả Robby cho anh ta, sau này chúng ta và anh ta không còn quan hệ gì nữa. Sao anh lại thế này?"

Tầm mắt của Trần Mịch Ngôn quay trở lại, lẳng lặng nhìn cô một hồi: "Hai người bên nhau rất lâu."

"Anh ta nói vậy?" Trình Yếu cong môi: "Vậy thì thế nào, không phải đã kết thúc rồi sao?"

"Nếu như... anh ta quay lại thì sao?" Trần Mịch Ngôn chăm chú nhìn vào mắt cô.

Trình Yếu sùng sốt, sau đó cúi đầu cười hai tiếng, tay cũng tuột xuống nắm lấy cằm anh.

Cô nói: "Trần Mịch Ngôn, anh không tự tin đến thế sao?"

Trần Mịch Ngôn không lên tiếng, trở tay nắm lấy tay cô.

Trình Yếu cúi người hôn lên môi anh: "Em nói không buông tha cho anh, anh lo cái gì?" Âm thanh mềm mại của cô như đang chế giễu anh.

Cổ họng Trần Mịch Ngôn nóng lên, hai tay kéo cô sát lại gần, hôn mãnh liệt một hồi.

Vẫn là Trình Yếu đẩy anh ra.

"Cả người đầy mùi rượu." Cô oán thán: "Rất khó ngủ."

Trần Mịch Ngôn toét miệng cười trong im lặng.

Bây giờ Trình Yếu mới phát hiện người đàn ông này hơi ngốc một chút.

Dưới sự kiên trì của Trình Yếu, hôm sau Trần Mịch Ngôn không đi làm mà ở lại bệnh viện theo dõi một ngày. Chạng vạng tối hôm đó bọn họ mới về nhà.

Hai ngày sau, Trình Yếu khăng khăng bắt anh xin nghỉ ở nhà tĩnh dưỡng.

Trần Mịch Ngôn không cưỡng lại được cô, chỉ có thể nghe theo. Cứ như vậy, ngược lại anh còn có thêm thời gian mỗi ngày làm hai bữa cơm cho cô.

Trình Yếu cho là ngày đó gặp lại Lộ Hứa chỉ là việc xen ngang ngăn ngủ, không ngờ chuyện vẫn chưa kết thúc ở đó.

Lúc tan sở vào ngày thứ Ba, cô gặp Lộ Hứa một thân âu phục đen ở bên ngoài tòa nhà Thập Mộng. Trình Yếu dừng lại một chút, sau đó coi như không thấy Lộ Hứa rồi đi thẳng về phía trước.

Lộ Hứa nhìn ra ý định của cô, không do dự mà tiến lên chặn đường Trình Yếu.

"CiCi."

"Đừng gọi tôi như vậy." Trình Yếu nghiêng đầu, lên tiếng với khuôn mặt không biểu cảm.

Mi tâm Lộ Hứa hơi nhăn, anh ta trầm giọng nói: "Tìm một chỗ nói chuyện đi."

"Tôi không muốn nói chuyện." Trình Yếu nói: "Tránh ra."

Sắc mặt Lộ Hứa khá khó coi: "10 phút cũng không được?"

Trình Yếu nhìn chăm chăm anh ta một hồi, sau đó nói: "Được."

Bọn họ vào một quán cà phê gần đó.

"Sau những năm đó, em sống tốt chứ? Thân thể có khỏe không?"

Ánh mắt Lộ Hứa nhìn cô rất dịu dàng: "Lúc về Sùng An anh đã nghe tin, nhưng lúc ấy... không tìm được em nữa. Sau đó anh tới Anh rất nhiều lần cũng không có tin tức của em."

Trình Yếu nhàn nhạt đáp lại: "Tốt vô cùng."

Lộ Hứa có chút không biết phải làm sao: "CiCi, em thực sự không thể nói chuyện tử tế với anh được sao?"

"Tôi không có gì để nói, anh muốn nói gì thì nhanh một chút. Trần Mịch Ngôn đang ở nhà chờ tôi."

Lông mày Lộ Hứa nhíu chặt, hơi trừng mắt: "Chuyện năm đó, ngay cả nghe giải thích em cũng không muốn nghe. Em còn đòi tất cả phương thức liên lạc, anh gửi rất nhiều bưu phẩm tới hòm thư của em, em cũng chưa xem phải không?"

"Tôi đã sớm không nhớ tới hòm thư kia rồi."

Anh ta nói: "Vậy anh nói cho em nghe."

Trình Yếu hơi nhếch miệng: "Anh nói đi."

Lộ Hứa thấp giọng: "CiCi, năm đó không phải anh cố ý lừa em, khi đó anh không có lựa chọn nào khác. Là cháu đích tôn, anh không thể không làm theo ý nguyện trước khi mất của ông nội được. Anh đã đưa ra thỏa thuận với Đỗ Thi, tất cả những chuyện đó chỉ là một màn kịch với kỳ hạn 3 năm thôi. Cô ấy đồng ý, điều kiện duy nhất là sau khi tốt nghiệp anh phải cùng cô ấy tới đại học Tân. Anh vất óc lừa em gạt em, chỉ sợ em không tin anh. Anh muốn chờ tới kỳ hạn, sau khi giải quyết xong chuyện sẽ thẳng thắn với em. Chỉ không ngờ em lại biết từ trước..."

Trình Yếu cúi đầu không nói chuyện.

Hai người yên lặng nửa phút, Trình Yếu xách túi đứng lên: "Được, hết thời gian rồi."

Lộ Hứa hơi giật mình, trong mắt toát ra tia thất vọng: "Em vốn không có hứng nghe." Anh ta nói.

"Phải." Trình Yếu bình tĩnh đáp: "Tôi chỉ muốn mau chóng thấy Trần Mịch Ngôn. Lộ Hứa, 6 năm trước tôi thiếu anh một câu tạm biệt, hôm nay sẽ bù lại."

"Tạm biệt." Cô nói xong thì xoay người ra cửa.

Hết chương 32.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Cháu là bạn gái Mịch Ngôn sao?

Biên tập: Bọt

Trình Yếu đứng ngoài nhón chuông vài tiếng, cửa đã mở ra.

"Về rồi à?" Khuôn mặt mang ý cười của Trần Mịch Ngôn xuất hiện trước mắt cô.

Trình Yếu "ừ" một tiếng.

Trần Mịch Ngôn cầm lấy túi trên tay cô, khom người lấy dép ra rồi nhìn Trình Yếu thay giày.

"Com chín rồi." Anh nói.

"Ừ."

"Em ngồi một chút đi." Trần Mịch Ngôn xoay người vào phòng bếp. Nhưng vừa đi được hai bước, Trình Yếu đã ôm lấy eo anh từ phía sau.

Cô dán mặt vào tấm lưng rộng rãi của anh.

"Trần Mịch Ngôn."

Trần Mịch Ngôn bị giọng điệu ừ rử của cô làm giật mình. Anh không dám động đậy, âm giọng hỏi: "Sao vậy?"

Trình Yếu không nói chuyện mà chỉ lắc đầu, có điều Trần Mịch Ngôn không nhìn thấy, anh chỉ cảm nhận được mặt cô hơi xê dịch trên lưng mình.

"Đi làm mệt quá sao?"

Trình Yếu hàm hồ "ừ" một tiếng.

"Vậy đừng làm nữa." Anh tách tay cô ra, xoay người lại ôm Trình Yếu vào lòng.

"Anh nuôi em."

Trình Yếu hơi sững sốt, sau đó cười khẽ: "Nuôi em tốn tiền lắm."

"Anh có tiền." Anh nói rất nghiêm túc: "Nuôi em không thành vấn đề."

"Phải không?" Trình Yếu kiễng chân, hai tay ôm lấy cổ Trần Mịch Ngôn, môi dán vào cằm anh.

Cô chế giễu anh: "Anh mới đi làm có mấy năm mà lớn lối vậy..."

Trần Mịch Ngôn dừng một chút, mím môi: "Tóm lại sẽ cho em sống thoải mái, không cần lo."

Trình Yếu không đáp lại, ánh mắt sâu kín nhìn anh.

Trần Mịch Ngôn cho là cô không tin, lại nói: "Tin anh."

Miệng Trình Yếu cong lên.

Cô cười: "Em đâu có không tin anh."

Nói xong lại hôn khoe miệng anh: "Có điều bây giờ em vẫn chưa chán đi làm đâu."

Cô chủ động thân mật, đương nhiên Trần Mịch Ngôn sẽ không cự tuyệt.

Hai người đẩy dũa không ngừng, hồi lâu mới tách ra. Trình Yếu liếm liếm đôi môi đỏ duyên, lại tiếp tục khiến lòng Trần Mịch Ngôn nóng lên.

Anh ôm chặt cô: "Chúng ta kết hôn được không?"

Mặt Trình Yếu cứng lại, nói: "Bây giờ cũng không khác gì kết hôn mà." Ở chung một chỗ, mỗi ngày đều thấy đối phương, đúng là không khác gì một cặp vợ chồng.

"Không giống." Giọng Trần Mịch Ngôn rất cố chấp.

Trình Yếu trầm mặc một hồi, sau đó than thở: "Trần Mịch Ngôn, em hơi sợ gặp người nhà anh."

Trần Mịch Ngôn sững sốt, rõ ràng anh chưa từng nghĩ tới việc này.

Trình Yếu cúi đầu, lộ ra chút rồi rầm khó thấy: "Anh cũng biết bây giờ em tệ thế nào rồi đấy, không phải tất cả mọi người đều tình nguyện tiếp nhận em như anh đâu."

Nói xong lời cuối cùng, giọng cô hạ xuống, tỏ ý không biết phải làm sao. Trần Mịch Ngôn nghe lời này mà đau lòng.

Anh nắm chặt tay cô: "Bố mẹ anh rất tốt, dù bọn họ quan tâm nhưng sẽ không can thiệp tới quyết định của anh. Hơn nữa, em rất giỏi, không tệ hại chút nào, đừng nghĩ như thế."

"Đó là trong mắt anh thôi." Trình Yếu ngửa đầu nhìn anh, trong mắt mang ý cười: "Anh phải khách quan một chút chứ. Trong mắt người khác, đáng vè

bây giờ của em rất tệ hại, là gánh nặng lớn đấy."

"Không phải." Trần Mịch Ngôn vẫn kiên trì và cố chấp.

Trình Yếu không đã thông tư tưởng cho anh được, không thể làm gì khác đành phải gật đầu nhận thua: "Được, anh nói không phải thì không phải. Đi ăn cơm thôi."

Trình Yếu vốn tưởng cô đánh trống lảng thì Trần Mịch Ngôn sẽ tạm thời không nhắc lại. Không ngờ ăn cơm xong, Trần Mịch Ngôn bắt đầu nghiêm túc nói chuyện kết hôn với cô.

Thấy không thể tránh khỏi, Trình Yếu chỉ có thể đối mặt, sau đó đồng ý một tháng nữa về nhà cùng Trần Mịch Ngôn.

Kết quả sau khi gặp người nhà thế nào, Trình Yếu cũng lười nghĩ.

Không phải còn một tháng sao?

Hơn nữa, dù cho kết quả có tệ nhất đi nữa, cô nghĩ cô cũng có thể đón nhận được. Dù sao cô đã trải qua rất nhiều chuyện tồi tệ rồi.

Nhưng Trình Yếu không ngờ, luôn có rất nhiều chuyện đột nhiên phát sinh nằm ngoài dự đoán của con người.

Ví dụ như cô chưa từng nghĩ cách ngày khởi hành khoảng 5, 6 hôm, cô lại gặp được mẹ của Trần Mịch Ngôn.

Nhắc lại thì, tình cảnh lúc đó thật lúng túng.

Vì là thứ Bảy nên cả cô và Trần Mịch Ngôn đều không phải đi làm. Buổi sáng hai người làm ỏ trong chăn tới 9 giờ mới dậy. Sau đó Trần Mịch Ngôn tới phòng bếp làm đồ ăn sáng, Trình Yếu thì loanh quanh trong phòng khách mấy vòng, sau đó cô nghe thấy tiếng gõ cửa.

Trình Yếu cho là Nhạc Lăng nên chạy ra mở cửa ngay.

Tới khi thấy rõ người phụ nữ xinh đẹp, đoan trang đứng bên ngoài, cô mới ngây người.

"Bác... tìm ai?"

Lương Du An cũng sững sờ, quan sát cô một lượt trên dưới, trong mắt dần có ý cười ôn hòa: "Tôi tìm Trần Mịch Ngôn, tôi là mẹ nó."

Trình Yếu ngây dại, chớp mắt một cái mới phản ứng lại được, cô há miệng nói: "... Mời bác vào."

Lương Du An gật đầu, nhìn Trình Yếu với ánh mắt dịu dàng: "Cháu là bạn gái Mịch Ngôn sao?"

"Vâng." Gò má Trình Yếu ửng đỏ, tầm mắt hơi rũ xuống. Vừa nhìn xuống đầu cô đã "ầm" một tiếng, mảng đồ ửng lan tới tận mang tai.

Cô đang mặc sơ mi của Trần Mịch Ngôn!

Trình Yếu không biết mình vào phòng thay quần áo như thế nào. Từ lúc Lương Du An vào nhà, mặt cô vẫn luôn đỏ lựng.

Rõ ràng Trần Mịch Ngôn cũng không ngờ Lương Du An tới đột ngột như vậy, tới khi ba người ngồi xuống dùng bữa, anh vẫn còn hỏi: "Mẹ, triển lãm tranh xảy ra chuyện gì sao? Sao mẹ lại đích thân tới đây?"

Ngược lại, Lương Du An có biểu cảm tự nhiên nhất trong ba người.

Bà cười nhẹ rồi nói: "Không có việc gì lớn, mẹ muốn tới đây một chút, tiện đường thăm con."

Vừa nói bà vừa chuyển tầm mắt sang chỗ Trình Yếu, bên miệng vẫn là nụ cười đẹp mắt: "Lại nhắc tới chuyện đó, nếu mẹ không tới đây, e rằng không biết lúc nào mới được gặp CiCi."

Trình Yếu luôn nỗ lực giảm bớt sự tồn tại của mình lúc này càng không được tự nhiên, miếng cháo vừa nuốt vẫn tắc lại ở cổ họng. Cô ho hai tiếng, tầm mắt Trần Mịch Ngôn đã chuyển tới ngay.

"Sao vậy?" Về mặt anh rất quan tâm.

"Không sao." Trình Yếu nhẹ giọng đáp lại.

Lương Du An ở đối diện nhìn hai bọn họ, cười đến ý vị thâm trường.

Mục đích chính của Lương Du An khi tới thành phố C là vì chuyện của triển lãm tranh. Buổi tối bà còn phải về thành phố C để tham gia dạ tiệc, vì vậy chiều sẽ rời khỏi nơi này.

Trước khi đi, bọn họ cùng ra ngoài ăn cơm. Sau đó Lương Du An kéo Trình Yếu đi dạo phố, còn chọn vòng tay cho cô. Trình Yếu không thể từ chối,

chỉ có thể nhận món quà này.

Ba giờ hơn, Trần Mịch Ngôn lái xe đưa Lương Du An ra sân bay. Trình Yếu cũng đi cùng.

Vừa về đến nhà, Trình Yếu cho Trần Mịch Ngôn xem vòng tay Lương Du An tặng.

"Mẹ anh tặng em cái này."

Trần Mịch Ngôn hỏi: "Em không thích?"

"Không phải." Trình Yếu lắc đầu: "Nhưng em không có gì để tặng lại bà."

Trần Mịch Ngôn cười: "Không cần đáp lễ như vậy. Mẹ anh thích em nên tặng thôi, không cần để ý quá."

"Mẹ anh thích em?"

Trần Mịch Ngôn nhìn dáng vẻ lơ mơ của cô thì càng cười vui vẻ hơn. Anh đưa tay sờ đầu cô: "Sáng nay sợ hả?"

"Ừ." Trình Yếu thành thật gật đầu.

Cô có chút ảo não: "Em còn chưa thay quần áo."

"Không sao." Trần Mịch Ngôn dịu dàng trấn an cô: "Mẹ anh không phải người quá truyền thống, bà có cách nhìn khác người bình thường, sẽ không để ý chuyện đó đâu."

Dù Trần Mịch Ngôn nói vậy nhưng lòng Trình Yếu vẫn khó sở vì lần chạm mặt này với Lương Du An. Đương nhiên vấn đề là ở cô, Lương Du An rất tốt. Có thể thấy Lương Du An là người ôn hòa, ưu nhã, không hề khó ở chung.

"Sau đó chúng ta còn tới nhà anh không?" Trình Yếu hỏi.

"Đương nhiên phải đi, không phải hôm nay em đồng ý với mẹ anh à?"

Trình Yếu nghĩ một chút rồi gật đầu: "Ừ, vậy thì đi."

Nghe nói Trình Yếu và Trần Mịch Ngôn trở về thành phố C, người hưng phấn nhất lại là Nhạc Lăng. Cách ngày lên đường ba hôm, Nhạc Lăng thu dọn xong đồ đạc liền chạy tới nhà Trần Mịch Ngôn.

"Chị Trình, tối nay em ngủ với chị. Em sẽ phổ cập thông tin về họ hàng nhà anh họ cho chị. Chị nắm rõ như lòng bàn tay rồi thì lúc đó sẽ không khăn trương nữa!"

Cô ấy vừa dứt lời đã bị Trần Mịch Ngôn gỡ đầu một cái.

Nhạc Lăng kêu đau, bắt mắt tròn mắt nhìn Trần Mịch Ngôn: "Anh làm gì vậy? Em đang giúp anh đấy nhé."

"Làm xong chuyện của em đi, đừng hỗ trợ vớ vẩn." Trần Mịch Ngôn vừa nói vừa múc canh cho bọn họ.

Trình Yếu nhận lấy bát canh rồi để trước mặt Nhạc Lăng, nói: "Chị không khăn trương quá đâu, em ăn canh trước đi."

Nhạc Lăng nhấp một ngụm canh, sau đó lại kéo tay cô: "Tối nay ngủ cùng em đi mà, em thực sự muốn tâm sự với chị."

Trình Yếu không biết phải làm sao, đành phải cười nói: "Được được được, ngủ với em."

Trần Mịch Ngôn ở bên cạnh đen mặt: "Còn anh thì sao?"

Hết chương 33.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Cũng gọi ông nội như Mịch Ngôn đi

Biên tập: Bột

Tuy Trần Mịch Ngôn rất oán hận, nhưng tối hôm đó anh vẫn không tranh được với Nhạc Lăng.

Trình Yếu ôm gối sang ngủ cùng Nhạc Lăng. Vừa nằm xuống, Nhạc Lăng đã sát lại gần cô.

"Chị Trình, em thực sự có lời muốn nói với chị." Mặt Nhạc Lăng mang ý cười, nhưng ánh mắt nghiêm túc hơn bình thường rất nhiều.

Trình Yếu hơi kinh ngạc: "Em nói đi."

Nhạc Lăng suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Chị Trình, anh họ em rất thích chị, chị biết chứ?"

"Đương nhiên." Trình Yếu gật đầu, thấy hơi kì lạ: "Đây là chuyện em phải nói à?"

Nhạc Lăng lắc đầu: "Còn nữa, em chính là muốn nói cho chị chuyện này. Dù sao chị nhất định phải nhớ, trái tim anh họ em đều đặt trên người chị. Theo em biết, anh ấy lớn như vậy nhưng chưa từng thích cô gái nào khác, thực sự không có đâu!"

Trình Yếu bị biểu cảm ngưng trọng của cô ấy chọc cười: "Em nói cái này làm gì? Dù cho anh ấy có mấy người bạn gái cũ, bây giờ chị cũng sẽ không tính sổ đời nợ cũ."

"Không phải vấn đề người yêu cũ." Nhạc Lăng thần bí nói: "Là có người mơ ước anh họ em!"

"... Ai?" Trình Yếu hơi kinh ngạc.

Nhạc Lăng cũng không giấu cô: "Cô gái đó tên là Nguyễn Hi Hi, lần này chị đến thành phố G nhất định sẽ gặp cô ấy. Khi còn bé cô ấy thích quần lấy anh họ em, có điều anh họ em không thích cô ấy chút nào. Chỉ vì ông nội cô ấy và ông ngoại em thân nhau như anh em, nên anh họ em mới chịu đựng cô ấy thôi. Tối lúc đó chị đừng hiểu lầm anh họ em, phải đề phòng cô gái kia nữa, Nguyễn Hi Hi rất thích mưu mô toan tính."

Trình Yếu nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm, thì ra là một tiểu thanh mai.

Nhạc Lăng thấy cô không phản ứng thái quá thì rất kinh ngạc: "Chị Trình, vì sao chị không để ý chút nào vậy? Đó là tình địch đấy!"

"Nếu cô gái đó có sức uy hiếp, Trần Mịch Ngôn đã là của cô ấy rồi, sao tôi lướt chị?" Trình Yếu vỗ tay trấn an Nhạc Lăng: "Em yên tâm đi."

Nhạc Lăng nghĩ một chút thấy cũng đúng, có điều vẫn hơi lo lắng: "Dù thế nào chị cũng phải chiếm giữ anh họ em đó. Em chỉ muốn chị làm chị dâu em thôi."

Lời này khiến Trình Yếu hơi cảm động. Cô trịnh trọng nói "được".

Trước khi lên đường một ngày, Trình Yếu đi gặp Du Mỹ Anh.

Nghe nói cô muốn đi gặp người nhà Trần Mịch Ngôn, Du Mỹ Anh rất kích động: "Như vậy là sắp kết hôn rồi sao?"

Trình Yếu liếc cô ấy một cái: "Chị hưng phấn thế làm gì?"

"Chị có thể không hưng phấn sao? Cuối cùng cũng gả được em đi rồi!" Du Mỹ Anh như tắm gió xuân, nói như ngày mai Trình Yếu thực sự sẽ kết hôn.

"Đừng ôm hy vọng nhiều quá." Trình Yếu rủ rỉ: "Đâu phải chị không biết tình trạng của em."

Du Mỹ Anh bất mãn: "Tình trạng của em thế nào? Có thể có chút tiền đồ không hả? Chính em không giãy vò qua lại thì sẽ không sao hết! Không phải đợt trước chị nói với em rồi sao, không tệ như chúng ta nghĩ đâu. Phong Hành vẫn đang thảo luận tình trạng của em với bác sĩ bên Mi. Bây giờ khoa học phát triển như thế, em đừng bi quan như vậy, dù sao chị sẽ không bỏ cuộc!"

"Chị..." Trong lòng Trình Yếu dâng lên đủ loại tư vị. Cô rất ít khi gọi Du Mỹ Anh như vậy, bình thường cũng chỉ gọi tên.

Du Mỹ Anh mang vẻ đứng đắn hiếm hoi, vỗ vỗ đầu cô: "Được rồi, về nhà cùng đàn ông nhà em thật tốt đi. Lời không nên nói thì đừng nói, ít suy nghĩ vớ vẩn đi."

Trình Yếu "ừ" một tiếng, ngẩng đầu nói: "Vậy chị thì sao? Lâu như vậy rồi, sao chuyện của chị và Trọng Nhất Lâm vẫn chưa được giải quyết?"

Mặt Du Mỹ Anh tối sầm trong nháy mắt: "Em đừng can dự vào chuyện này."

Trình Yếu hơi tức giận: "Nhiều năm như thế đều là chị quản em, em lại không được quản chị. Không công bằng!"

"Chị quản em là đạo lý chính đáng." Du Mỹ Anh không thấy chuyện này có gì sai.

"Vậy dù thế nào chị cũng phải nghĩ cho mình, hai người định kéo dài như thế cả đời sao?"

"Cái gì mà cả đời?" Sắc mặt Du Mỹ Anh hơi khó coi: "Em đừng nói bừa."

Trình Yếu tức giận nói: "Chị đừng coi em là kẻ ngu. Lần trước em nghe Leo nói Trọng Nhất Lâm tới tìm chị, nhưng chị lại khiến người ta tức giận bỏ đi, rốt cuộc chị nghĩ thế nào? Rõ ràng cũng không bỏ được anh ấy, không phải sao?"

"Em thì biết cái gì?" Du Mỹ Anh liếc mắt: "Chị không bỏ được anh ta?"

"Chị đừng mạnh miệng." Trình Yếu nói: "Hai ngày trước em gửi email cho Trọng Nhất Lâm, em biết hết chuyện cắt đứt quan hệ năm đó của hai người rồi. Bình đầm lâu năm ăn đến bây giờ cũng quá lâu đó, bỏ đi."

Du Mỹ Anh đỏ mặt.

Có điều không phải vì ghen thùng, mà là tức giận.

"Ghen? Lời này là tên khốn kia nói với em?"

"Chẳng lẽ không phải?" Trình Yếu nhún vai: "Chị vẫn luôn canh cánh trong lòng vì anh ấy bảo vệ người phụ nữ khác."

Du Mỹ Anh giận không có chỗ xả: "Trình Yếu em bị anh ta tẩy não đấy à? Rõ ràng đây không phải là ghen, anh ta biết tác phẩm đó quan trọng với chị đến thế nào! Rõ ràng người phụ nữ kia ăn cắp bản quyền ý tưởng của chị! Chị từng nghĩ anh ta nhất định sẽ đề cao chính nghĩa, nhưng anh ta lại chọn bao che cho cô ta! Chính anh ta phá hoại tình anh em nhiều năm giữa chị và chị! Chị quá thất vọng với anh ta, không cắt đứt quan hệ không lẽ giữ lại ăn Tết?"

Trình Yếu im lặng nghe cô ấy dùng từ tố cáo, sau đó cong khóe miệng: "Chẳng lẽ chị không rõ tình hình lúc đó của anh ấy sao? Đưa ra lựa chọn đó, anh ấy còn bị giầy vò nhiều hơn chị. Việc nhỏ không nhin sẽ hỏng chuyện lớn, làm như vậy vì muốn giành được sự tín nhiệm của đối phương thôi. Nói trắng ra, tất cả chỉ là một màn diễn. Hơn nữa, sau đó không phải anh ấy cũng thật tình nhận sai với chị đấy à?"

"Nhận sai là có thể xóa sạch tất cả?" Du Mỹ Anh cười lạnh lùng: "Đừng nói với chị nếu Lộ Hứa quay về quỳ gối trước mặt em nhận sai, em cũng mẹ nó cần anh ta?"

Đương nhiên sẽ không.

Trình Yếu nhíu mày: "Đây là hai chuyện khác nhau, tính chất hoàn toàn không tương đồng."

"Không có gì khác nhau." Du Mỹ Anh hừ một tiếng: "Đều là tội chết, giết không tha."

Trình Yếu: "..."

Không nói được, chỉ có thể im lặng.

Xế chiều ngày hôm sau, nhóm ba người Trần Mịch Ngôn ngồi máy bay tới thành phố G. Lúc ra khỏi sân bay đã là 4 giờ.

Lương Du An cử lái xe tới trước giờ để đón bọn họ, họ ngồi xe nửa tiếng đã đến nhà Trần Mịch Ngôn.

Lương Du An ra mở cửa.

Trần Mịch Ngôn gọi một tiếng "mẹ", Trình Yếu đi theo sau gọi "dì". Nhạc Lăng thì cực kì thân mật tiến tới ôm Lương Du An.

"Mợ, cháu nhớ mợ muốn chết!"

"Chỉ được cái ngọt miệng!" Lương Du An cười vỗ vỗ vai cô: "Bỏ ra nào, để mợ nhìn CiCi một chút."

Nhạc Lăng cực kỳ phối hợp lùi ra sau: "Được được được, cháu biết ngay mợ muốn nhìn chị Trình mà."

Mắt Lương Du An cong lên, nhiệt tình kéo Trình Yếu vào cửa: "Vào nhà trước đi."

Sau khi vào nhà, Trần Mịch Ngôn lên lầu cất hành lý, Nhạc Lăng và Trình Yếu một trái một phải ngồi bên cạnh Lương Du An.

"O, cậu cháu đâu?" Nhạc Lăng nhìn khắp nơi mà không tìm thấy người.

Lương Du An nói: "Hôm nay trong sở có mấy món di vật văn hóa, ông ấy bị gọi tới."

Nhạc Lăng "à" một tiếng, oán thán: "Cậu đúng là chiến sĩ thi đua, 10 lần tới thì 9 lần cháu không thấy bóng cậu đâu."

"Ông ấy thích mà." Lương Du An quay đầu nói với Trình Yếu: "Dì nói với ông ấy Mịch Ngôn dẫn cháu tới, ông ấy bảo tới sẽ trở về."

Đến tối, Trần Trữ quả nhiên đã trở lại. Thái độ của ông ấy với Trình Yếu cũng hiền hòa như Lương Du An vậy.

Ăn xong bữa tối, Trình Yếu thấy cảm giác khẩn trương giảm đi rất nhiều.

Trần Mịch Ngôn nói không sai, bố mẹ anh cũng là người tốt, từ đầu tới cuối họ đều ôn hòa với cô, không hề hời lung tung này kia như những vị phụ huynh khác.

Ăn cơm tối xong, Nhạc Lăng được tài xế đưa về nhà.

Trần Mịch Ngôn kéo Trình Yếu đi lên phòng.

Lương Du An đã sớm chuẩn bị phòng cho Trình Yếu, còn cố ý trang trí phòng khách bên cạnh phòng Trần Mịch Ngôn theo phong cách mấy cô gái thường thích. Tường giấy cũng bảo người đổi lại, ga trải giường và màn che đều là bà tự chọn.

Trình Yếu bước vào thấy căn phòng màu hồng nhạt thì có chút kinh ngạc. Trong nháy mắt, cô như trở lại ngôi nhà trước đây.

Cô đứng ngơ ngác hồi lâu.

Trần Mịch Ngôn dắt cô tới ngồi xuống ghế salon màu phấn, nói với giọng bất đắc dĩ: "Mẹ anh làm vậy, lúc chiều đi vào anh cũng giật mình. Hơi ngây thơ quá, đúng không?"

Trình Yếu chớp mắt, lúng túng lắc đầu: "Rất đẹp mà..."

Trần Mịch Ngôn bắt lấy tay cô xoa xoa: "Mẹ anh không có ở đây, không cần nói như vậy." Anh nhìn quanh bốn phía rồi cau mày: "Đúng là quá trẻ con, nếu em không quen thì tới phòng anh, ở cùng nhau cũng không sao."

Trình Yếu lắc đầu liên tục: "Không phải em không thích." Mặt cô hơi nóng lên, nhẹ giọng nói: "Trần Mịch Ngôn, mẹ anh rất tốt."

Trần Mịch Ngôn hơi kinh ngạc: "Em nói thật?"

Trình Yếu gật đầu: "Ừ, em ở đây."

"Vậy cũng tốt." Anh cười khê: "Dù sao anh vẫn ở phòng bên, lúc nào cũng hoan nghênh em ôm gối cuộn chán sang ở nhờ."

Trình Yếu bị anh chọc cười: "Được."

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau Trần Trữ lại tới sở nghiên cứu, lúc ăn bữa sáng trong nhà chỉ có ba người.

Bữa sáng là sandwich do Lương Du An tự làm, rất thơm ngon.

Dù Trình Yếu ăn không cảm nhận được mùi vị nhưng cũng biết tài nấu nướng của Trần Mịch Ngôn là kế thừa từ Lương Du An.

Sau khi ăn xong, Lương Du An ra ngoài nhận phong vấn, Trần Mịch Ngôn đưa Trình Yếu tới ngôi nhà cũ ở ngoại ô để hỏi thăm sức khỏe ông nội.

Ngôi nhà cũ của họ Trần xây theo kiến trúc Châu Âu, có thể nhìn ra được dấu tích năm tháng tại đó.

Ông Trần đã qua tuổi 70, tóc ông bạc trắng, tuy nhiên thân thể vẫn được coi là khỏe mạnh. Lúc còn trẻ ông tay trắng dựng nghiệp, một mình thâm tóm nửa ngành công nghiệp sản xuất thuốc ở thành phố G. Dù hôm nay ông đã lui xuống, không quản chuyện trên thương trường nhưng vẫn có rất nhiều người tới thăm. Vì vậy ngôi nhà cũ này cũng không trống trải chút nào.

Hôm qua Lương Du An đã gọi điện qua.

Bọn họ vừa tiến vào đã thấy một ông lão tóc bạc đứng trong vườn.

Trần Mịch Ngôn sai bước đi tới: "Ông nội, sao ông lại đứng ở đây?"

Ông Trần thấy anh, trong mắt đã sớm mang ý cười. Sau đó ông thấy người phía sau Trần Mịch Ngôn thì càng vui vẻ không thôi: "Mịch Ngôn, cô gái nhỏ này là vợ cháu sao?"

Trình Yếu đang đi thì đỏ mặt, bước nhanh tới.

"Ông Trần." Cô cung kính gọi một tiếng.

Ông Trần cười vui vẻ không thôi: "CiCi đúng không? Cũng gọi ông nội như Mịch Ngôn đi."

Trình Yếu nghe lời sửa miệng.

Trần Mịch Ngôn nghe cô gọi "ông nội" xong, nhìn qua thấy ông Trần càng vui vẻ.

"CiCi, chúng ta đỡ ông vào nhà đi." Mặt anh đang đầy ý cười, dịu dàng nhìn cô.

"Ừ." Trình Yếu cũng không rảnh nhìn anh, cô tiến đến đỡ ông Trần.

Lúc này, ngoài vườn truyền tới âm thanh đỗ xe. Rất nhanh sau đó, một cô gái mặc quần áo trắng đỡ một ông lão từ vườn đi vào.

Ông lão kia đeo kính lão, vừa thấy người trong vườn thì kinh ngạc: "Hi Hi, cháu nhìn người kia xem có phải Mịch Ngôn không?"

Nguyễn Hi Hi ngẩng đầu, mắt đột nhiên sáng lên: "Là anh ấy!"

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Trần Mịch Ngôn, em đang nghĩ sao không gặp anh sớm hơn

Biên tập: Bọt

Trên salon, ông Nguyễn nói chuyện với ông Trần cực kỳ vui vẻ.

Trần Mịch Ngôn vào phòng bếp giúp di Trương gọt hoa quả, Nguyễn Hi Hi ngồi ở phòng khách nhỏ nói chuyện với Trình Yếu.

Đó là một cô gái rất xinh đẹp, da thịt trắng nõn, dáng vẻ khôn khéo, hoàn toàn khác với miêu tả của Nhạc Lăng.

Trình Yếu bình tĩnh đánh giá Nguyễn Hi Hi.

Nguyễn Hi Hi cũng đang nhìn cô, ngược lại đó không phải ánh mắt của tình địch, Trình Yếu cảm nhận được thái độ hữu hảo của cô ấy.

Nguyễn Hi Hi hỏi: "Chị CiCi, chị và anh Mịch Ngôn quen nhau thế nào? Đồng nghiệp sao?"

Trình Yếu lắc đầu: "Không phải, bọn chị học cùng trường."

Nguyễn Hi Hi như suy nghĩ gì đó rồi gật đầu: "Cùng học đại học Tân?"

"Đại học C."

Nguyễn Hi Hi "ồ" một tiếng, cười nói: "Anh Mịch Ngôn thật không nghĩa khí, đã sớm có bạn gái còn giấu lâu như vậy. Mọi người bọn em chẳng biết gì cả."

Thấy cô ấy hiểu lầm, Trình Yếu giải thích: "Bọn chị mới bên nhau chưa bao lâu."

"Ồ?" Nguyễn Hi Hi rất kinh ngạc: "Không phải biết nhau khi còn đi học sao?"

"Phải, nhưng khi đó chưa quen thân, năm trước tình cờ gặp lại mới liên lạc." Trình Yếu khó có được nhiều kiên nhẫn như vậy. Nguyễn Hi Hi lại như không thỏa mãn, muốn biết nhiều hơn nữa.

"Anh Mịch Ngôn theo đuổi chị sao?"

Trình Yếu dừng lại một lát.

Trần Mịch Ngôn theo đuổi cô sao? Hình như... cũng không hẳn là theo đuổi. Sau lần anh gặp tai nạn xe cộ đó, quan hệ của họ bỗng thay đổi, ở giữa dường như không có quá trình chuyển tiếp.

Trình Yếu đang suy nghĩ phải diễn tả với cô ấy thế nào, đã nghe thấy giọng của Trần Mịch Ngôn từ phía sau truyền tới.

"Phải, anh theo đuổi CiCi."

"Anh Mịch Ngôn." Nguyễn Hi Hi nghiêng đầu nhìn anh rồi cười thật xinh đẹp.

Trần Mịch Ngôn để đĩa hoa quả trên tay lên bàn, cầm một miếng thanh long đưa tới bên miệng Trình Yếu: "Ăn một miếng đi."

Trình Yếu liếc mắt nhìn Nguyễn Hi Hi, cầm lấy trong tay mới ăn.

"Anh Mịch Ngôn, anh đối tốt với chị CiCi quá." Nguyễn Hi Hi cảm thán.

Trần Mịch Ngôn không tiếp lời, cười dịu dàng nhìn Trình Yếu.

Trình Yếu không được tự nhiên đẩy đĩa hoa quả tới trước mặt Nguyễn Hi Hi: "Em cũng ăn đi."

Giữa trưa, tất cả bọn họ cùng nhau ăn cơm trưa ở ngôi nhà cũ.

Sau khi ăn xong, ông Nguyễn và Nguyễn Hi Hi đi trước.

Trước khi đi, Nguyễn Hi Hi nhìn rồi nói: "Anh Mịch Ngôn, anh sẽ đưa chị CiCi tới hôn lễ của anh Thừa Yên à?"

Trần Mịch Ngôn gật đầu: "Ừ."

Nguyễn Hi Hi "ồ" một tiếng, sau đó cười rộ lên: "Em tưởng năm nay anh vẫn không có bạn đi cùng, còn đang định đi với anh. Nếu như vậy, em phải đi một mình rồi. Tới lúc đó gặp lại."

"Được."

Buổi chiều lại có người tới ngôi nhà cũ, đó là chú nhỏ Trần Nhượng của Trần Mịch Ngôn.

Năm nay Trần Nhượng 38 tuổi nhưng trông rất trẻ, nom đáng vẻ chỉ như 30. Khi còn bé Trần Mịch Ngôn đều ở nhà cũ, lúc nào cũng chạy theo Trần Nhượng để chơi. Quan hệ của hai chú cháu rất tốt.

Trước khi trở về, Trần Mịch Ngôn đã liên hệ với Trần Nhượng. Biết Trần Mịch Ngôn muốn mang bạn gái trở về, Trần Nhượng cũng nể mặt, đang lúc bận rộn cũng quay lại căn nhà cũ một chuyến.

Việc làm ăn trước nay của nhà họ Trần đều do Trần Nhượng xử lý. Từ lúc hơn 20 tuổi tới nay, Trần Nhượng luôn lăn lộn trên thương trường. Thế nhưng Trình Yếu không hề cảm nhận được hơi thở thương nghiệp trên người anh ta. Ngược lại, nhìn anh ta tùy tính phóng khoáng, thấy Trần Mịch Ngôn như gặp anh em tri cốt. Anh ta hiền lành chào hỏi với Trình Yếu, sau đó không lưu tình đánh một quyền vào bả vai Trần Mịch Ngôn, khiến Trình Yếu sợ hết hồn.

Mặt Trần Mịch Ngôn không đổi sắc: "Chú nhỏ, xuống tay cũng ác quá đó."

"Là ai ác? Cho cháu ra ngoài nhiều năm, bây giờ còn mang bạn gái về. Cháu cũng không thương chú mà tiếp nhận gánh nặng này đi?"

Trần Mịch Ngôn vỗ vỗ vai anh ta: "Việc này không thể trách cháu được, chính chú nhận mà."

"Mẹ nó." Trần Nhượng rất tức giận: "Đây còn không phải chuyện tốt của bố mẹ cháu sao? Đáng lẽ con trưởng phải gánh vác gia nghiệp, bố mẹ cháu cáo già xảo quyệt nói chờ sinh con trai xong sẽ giải thoát cho chú, ai biết bọn họ vốn không định sinh cháu, bây giờ cháu lại tiếp tục lừa chú! Đừng bảo cháu cũng định để chú chờ con cháu ra đời đấy!"

Trần Mịch Ngôn không giải thích nhiều, chỉ bình tĩnh trấn an anh ta: "Đã là mệnh rồi, chú có thể chờ Ngạn Ngạn lớn lên rồi lại lừa nó."

Ngạn Ngạn là con trai Trần Nhượng, năm nay mới 6 tuổi.

Trần Nhượng thấy Trần Mịch Ngôn cũng ác độc như bố mẹ anh vậy.

Anh ta rất bất mãn: "Được, đừng nói lung tung, chú cho cháu thêm một năm. Ngày này sang năm cháu không trở lại, chú cũng bỏ gánh không làm!"

Trình Yếu nghe đến đó cuối cùng cũng rõ ràng mọi chuyện.

Trần Mịch Ngôn cũng không nói với cô những chuyện này. Đương nhiên, cô không thấy Trần Mịch Ngôn có nghĩa vụ khai báo mấy việc này. Nhưng cuộc đối thoại của Trần Nhượng và Trần Mịch Ngôn vẫn khiến cô hơi nhúu mày.

Trần Mịch Ngôn là cháu đích tôn, anh có trách nhiệm thừa kế gia sản, đương nhiên mang cả trách nhiệm nối dõi tông đường.

Trần Mịch Ngôn không quan tâm cô có thể sinh con hay không, không lẽ cả nhà họ Trần đều không quan tâm hay sao?

Cô cho rằng bản thân có thể bình tĩnh tiếp nhận kết quả cuối cùng này, nhưng hiện giờ vẫn thấy hơi khó chịu.

Trên đường về, Trần Mịch Ngôn cảm nhận được cảm xúc của Trình Yếu lắng xuống.

"Anh sẽ không về tiếp quản chuyện trong nhà." Anh vừa lái xe vừa nói: "Chú nhỏ không giữ được anh đâu. Em thích thành phố C thì chúng ta sẽ ở đó."

Trình Yếu sững sốt một chút, sau đó mới biết anh hiểu lầm.

"Không phải em không muốn anh trở lại." Cô nói: "Nếu anh muốn trở lại, em cũng không có ý kiến. Nơi này rất tốt."

Trần Mịch Ngôn quay đầu nhìn cô một cái: "Vậy sao em lại một mặt tâm sự nặng nề như thế?"

Trình Yếu áp a ập ứng, không biết nói thế nào cho phải.

"CiCi, anh muốn biết em đang nghĩ gì." Trần Mịch Ngôn nói rất nghiêm túc.

Trình Yếu suy nghĩ một chút rồi nói: "Anh nghĩ người nhà anh có thể tiếp nhận việc chúng ta không có con không?"

Mâu quang Trần Mịch Ngôn hơi động, anh có chút kinh ngạc. Thì ra cô đang lo lắng chuyện này.

Anh tắt xe vào ven đường, quay sang nói với Trình Yếu: "Đó không phải vấn đề. Hôm nay chú nhỏ còn nói một câu, có lẽ em không chú ý. Chú ấy nói năm đó bố mẹ vốn không định sinh anh."

Trình Yếu kinh ngạc tròn tròn mắt, không thực sự hiểu ý nghĩa của lời này.

Trần Mịch Ngôn cười nhẹ: "Chú ấy cũng không nói bừa, đó là sự thật. Bố mẹ anh đều không phải người truyền thống, trước khi kết hôn bọn họ quyết định không sinh con, anh ra đời là do ngoài ý muốn. Vì thế bọn họ cũng hiểu lựa chọn không sinh con này, họ nhất định sẽ tôn trọng chúng ta, kể cả ông nội... Năm đó bố mẹ anh đã đấu tranh cho chuyện này, bây giờ lại làm công tác tư tưởng cho ông sẽ dễ dàng hơn nhiều. Anh nắm chắc rồi, em yên tâm."

Trần Mịch Ngôn nói xong, một lát sau Trình Yếu vẫn không lấy lại được tinh thần.

Vấn đề mà cô không thể giải quyết lại bị hai ba câu của anh khai thông.

Tối sau khi về, điện thoại trong nhà vang lên. Lương Du An gọi tới nói tạm thời Trần Trữ đi vùng khác, ngày kia mới trở về, hai ngày này bọn họ tự thu xếp.

Trần Mịch Ngôn cúp điện thoại xong thì cười với Trình Yếu: "Hiếm khi có thể giới hai người, em muốn làm gì?"

Trình Yếu cũng cười rộ lên: "Bây giờ tối rồi còn có thể làm gì, ngủ thôi."

Trần Mịch Ngôn đến gần, nắm bả vai cô sát lại, thấp giọng nói: "Đây là em nói đó."

Trình Yếu sùng sốt, ngẩng đầu nhìn ánh mắt nóng rực của anh, sau mới hiểu câu nói của mình bị hiểu theo hướng khác.

Nhiệt độ má cô nhanh chóng tăng cao: "Anh nghĩ gì vậy?"

Trần Mịch Ngôn cười, cúi đầu dán vào trán cô, thấp giọng không cho từ chối: "Tối nay ngủ phòng anh."

Trình Yếu không lên tiếng, há miệng cắn môi anh. Trần Mịch Ngôn cũng hung hăng đáp trả. Không bao lâu sau, Trình Yếu bắt đầu thờ dốc.

Tay Trần Mịch Ngôn rất không đứng đắn, Trình Yếu dựa vào ngực anh, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo lại: "Còn chưa tẩm."

"... Cùng nhau."

Quần áo bị ném vung vãi một đường từ phòng khách tới nhà vệ sinh.

Nước ảm xối từ trên xuống, bọn họ hôn môi nồng nhiệt trong lớp hơi mờ mê mang, hai thân thể xích lõa dây dưa lẫn nhau.

Trình Yếu đứng không vững, Trần Mịch Ngôn ôm cô thật chặt, môi lưỡi không ngừng thảo phạt.

Trong tiếng nước chảy ào ào, Trình Yếu muốn gọi tên anh nhưng vừa lên tiếng, lưỡi anh đã vọt vào, không cho cô thời gian thờ dốc.

Anh ôm cô sát tới vách tường bóng loáng.

Trong lúc ý thức của Trình Yếu vẫn còn mơ hồ, anh tiến vào.

Trong chuyện này, Trình Yếu không phải đối thủ của anh. Thê lực của cô rất nhanh đã cạn kiệt, thân thể nhũn ra như nước, đầu tựa trên vai anh.

Hôm nay anh đặc biệt dùng sức, cô nhắm hai mắt, lông mày hơi nhíu, cầu anh chậm một chút.

Lúc kết thúc cũng là Trần Mịch Ngôn tẩm giúp cô.

Anh ôm cô vào phòng mình, từ từ sấy tóc cho Trình Yếu.

Cả người Trình Yếu rệu rã, không có chút khí lực, mọi việc đều phải nhờ anh hỗ trợ.

Sấy tóc xong, bọn họ cùng vào nằm trong chăn.

Trình Yêu dán mặt lên ngực trần của Trần Mịch Ngôn, xúc cảm ấm nóng này khiến người ta an tâm.

Có lẽ hạnh phúc chính là như vậy.

"Trần Mịch Ngôn." Trình Yêu kêu một tiếng.

"Ừ."

Trình Yêu nói: "Em đang nghĩ, vì sao không gặp anh sớm hơn một chút..."

Hết chương 35.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chị, em mang thai rồi

Biên tập: Bọt

Hai ngày sau là hôn lễ của Lục Thừa Yên.

Lục Thừa Yên là bạn cũ của Trần Mịch Ngôn. Khi còn bé, Nguyễn Hi Hi và Nhạc Lăng đều theo đuôi bọn họ đi chơi, mấy người đều rất quen thuộc. Lục Thừa Yên kết hôn, bọn họ nhất định phải tới.

Buổi sáng cùng ngày, Nhạc Lăng tới nhà Trần Mịch Ngôn trước. 11 giờ hơn bọn họ cùng tới nhà hàng.

Cô dâu chú rể đã sớm đứng ở cửa đón khách.

Nhà họ Lục có quan hệ rộng, quan khách tới đám cưới rất đông, tiệc rượu ở đại sảnh cực kỳ náo nhiệt.

Bọn họ vừa vào, Nguyễn Hi Hi đã chạy tới dẫn họ tới bàn tiệc trước.

"Anh Thừa Yên sắp xếp cho chúng ta ngồi chung một bàn. Đúng rồi, anh Thiệu Nhạc cũng tới!" Giọng Nguyễn Hi Hi lanh lảnh khéo léo, cực kỳ êm tai giữa những âm thanh huyền ảo này.

Bàn này đã sớm đầy người, tất cả đều là người quen cũ của Trần Mịch Ngôn. Anh vừa đi tới đã có người đứng lên chào hỏi và bắt chuyện.

Thấy Trình Yêu đứng bên cạnh anh, ánh mắt bọn họ vừa kinh ngạc vừa tò mò.

Trần Mịch Ngôn giới thiệu rõ ràng: "Bạn gái tôi, Trình Yêu."

Mọi người lập tức "ồ" một tiếng đầy mập mờ, âm thanh kéo rất dài. Mấy người có quan hệ gần gũi còn oán hận vỗ vỗ vai anh, rõ ràng đang trách anh không báo trước.

Chỉ có Thiệu Nhạc lấy làm kinh hãi khi nghe được lời giới thiệu của Trần Mịch Ngôn.

Dù đã một năm trôi qua nhưng cái tên Trình Yêu này vẫn để lại ấn tượng sâu sắc với Thiệu Nhạc.

Với tình hình trước mắt, đương nhiên anh ta không thể nói gì với Trần Mịch Ngôn, chỉ nhìn Trình Yêu nhiều thêm một chút.

Đúng là một cô gái xinh đẹp. Nhưng hoàn cảnh như vậy cũng thật là...

Suy nghĩ một chút, anh ta quyết định chờ tiệc cưới này kết thúc rồi trò chuyện đôi câu với Trần Mịch Ngôn.

Mười hai giờ mới bắt đầu nghi thức hôn lễ. Một loạt nghi thức kết thúc, sau đó tiệc cưới mới chính thức bắt đầu. Loại chuyện này căn bản chỉ là ăn ăn uống uống, cười cười nói nói mà thôi.

Trình Yêu ngồi bên trái Trần Mịch Ngôn, Nhạc Lăng ngồi bên phải, dường như cả buổi cô đều chỉ nói chuyện với hai người bọn họ. Nguyễn Hi Hi ngồi cách họ mấy chỗ, ngược lại không thể nói chuyện được.

Bữa tiệc trưa kết thúc, một tốp lớn quan khách trở về, vài người quen và bạn bè cũ nán lại tới tiệc tối. Như vậy cũng tương đương với buổi tụ họp nhỏ, không phải là nói chuyện cũ thì cũng là nói chuyện phiếm, chơi trò chơi một chút.

Trần Mịch Ngôn và Thiệu Nhạc cũng ở trong đó.

Chỗ ngồi của tiệc tối được sắp xếp lại lần nữa: đàn ông ngồi cùng nhau, mấy cô gái cũng vậy.

Từ đầu tới cuối Trình Yếu đều ngồi chung với Nhạc Lăng, nghe mấy cô ấy nói chuyện, sau đó có người còn gợi ý chơi mạt chược.

Nguyễn Hi Hi vốn đang ngồi ở bàn khác, giữa chừng có người rời đi nên chỗ bên cạnh Trình Yếu còn trống. Cô ấy liền ngồi vào bên cạnh Trình Yếu.

Trò chuyện mấy câu, Trình Yếu nói phải đi vệ sinh, vừa dịp Nguyễn Hi Hi cũng muốn đi theo.

Hai người cùng tới nhà vệ sinh.

Lúc trở về đi qua cửa thoát hiểm, hai người nghe được tiếng trò chuyện bên ngoài cầu thang.

Là Thiệu Nhạc nói chuyện với Trần Mịch Ngôn.

Nguyễn Hi Hi dừng lại theo bản năng, cô ấy quay đầu lại nhìn Trình Yếu một chút, thấy cô cũng không di chuyển.

Họ không nghe được giọng của Trần Mịch Ngôn, nhưng tiếng nói của Thiệu Nhạc cũng không nhỏ.

"Còn lừa tôi? Không phải nói là bạn sao? Cậu nghĩ thế nào vậy? Cậu cũng biết tình cảnh nhà cô ấy mà? Không phải tôi nói cậu đâu, nhưng chúng ta là đàn ông, thương hoa tiếc ngọc là bản năng rồi. Có điều cậu cũng phải xem cho rõ bây giờ là thời đại nào. Cậu cũng phải tự suy nghĩ một chút, tôi chưa nói tới gia cảnh của cô ấy phức tạp, bố mẹ bất hòa, riêng chuyện mẹ cô ấy đầu độc cũng đủ tồi tệ rồi. Cậu tưởng cô ấy trải qua những chuyện lung tung rối loạn như thế mà tâm lý có thể bình thường giống các cô gái khác sao? Chưa nói tới chuyện đó, năm ấy cô ấy trúng độc nặng như vậy, cơ thể cũng không còn tốt nữa đúng không? Cậu như vậy không phải tự tìm gánh nặng sao? Bác trai bác gái có biết những chuyện này không?"

"Bọn họ không biết." Trần Mịch Ngôn nhàn nhạt nói: "Nhưng đó không phải vấn đề. Cô ấy đã chịu khổ nhiều như vậy, tôi rất hối hận vì lúc đó không thể ở bên cô ấy, bây giờ càng không thể rời bỏ cô ấy. Bọn tôi đang nghĩ tới chuyện kết hôn, cậu đừng để tâm."

Thiệu Nhạc ngăn ra: "Cái gì? Đã nghĩ tới chuyện kết hôn rồi? Nhanh như vậy?"

"Nhanh chỗ nào?" Trần Mịch Ngôn nói: "Tôi đã quen cô ấy 8 năm rồi."

"Tám năm?" Mặt Thiệu Nhạc đầy vẻ không tin: "Đừng nói với tôi 8 năm trước cậu đã có ý như vậy."

Trần Mịch Ngôn cười không nói, đưa tay vỗ vỗ vai anh ta: "Tóm lại, cảm ơn lúc đó cậu đã hỗ trợ. Tôi đã trả tiền, chuyện này coi như kết thúc. Cậu cũng phải tuân thủ nguyên tắc giữ bí mật, đừng nói bậy bạ. Đi thôi!"

Lúc Trần Mịch Ngôn và Thiệu Nhạc trở lại phòng, Trình Yếu đã ngồi vào chỗ. Nguyễn Hi Hi mang về mặt phức tạp ngồi bên cạnh cô.

Tới khi tàn cuộc, Nguyễn Hi Hi không dám nói chuyện với Trình Yếu. Lúc rời đi, Nguyễn Hi Hi cũng ra về một mình.

Trần Mịch Ngôn lái xe đưa Nhạc Lăng về nhà, sau đó trong xe chỉ còn lại anh và Trình Yếu.

Nhìn Trình Yếu có vẻ ủ rũ.

"Một thì ngủ trước một chút đi." Trần Mịch Ngôn nói.

Trình Yếu "ừ" một tiếng, nhắm mắt không nói nửa lời.

Sau khi trở về, Trình Yếu tắm rửa qua rồi vào phòng ngủ.

Trần Mịch Ngôn tắm xong đi sang gõ cửa phòng cô. Đợi nửa ngày không thấy ai đáp lại, anh cho là cô đã ngủ nên trở về phòng.

Tiếng bước chân ngoài cửa xa dần, Trình Yếu mới chui từ trong chăn ra ngoài. Cô mờ mắt thật lớn, ngăn người hỏi lâu. Sau đó rất khuya cô mới đi ngủ.

Mấy ngày sau, Nhạc Lăng hẹn Trình Yếu đi dạo phố, không ngờ vô tình gặp Nguyễn Hi Hi ở trung tâm thương mại.

Dù Nhạc Lăng không thích Nguyễn Hi Hi lắm, nhưng đưa tay không đánh kẻ tươi cười. Vì Nguyễn Hi Hi chủ động tới gần chào hỏi hai cô, lại ân cần nói chuyện với Trình Yếu nên Nhạc Lăng không thể gây khó dễ cho cô ấy được. Cuối cùng biến thành ba người đi dạo phố.

Bọn họ vào một cửa hàng thời trang, Nhạc Lăng hợp ý hai bộ quần áo. Lúc cô ấy đi mặc thử, Trình Yếu và Nguyễn Hi Hi chờ bên ngoài phòng thử đồ.

Mấy lần Nguyễn Hi Hi muốn nói lại thôi.

Trình Yếu cũng không có tâm trạng trò chuyện với Nguyễn Hi Hi. Không biết có phải vì trời quá nóng hay không, cô thấy đầu óc hơi choáng váng, dạ dày càng không thoải mái.

Có lẽ do buổi sáng không ăn no.

Vừa nghĩ như vậy trước mắt Trình Yếu bỗng hơi tối lại, sau đó cô nghe thấy tiếng Nguyễn Hi Hi gọi mình.

"Chị CiCi!" Nguyễn Hi Hi vội vàng đỡ lấy cô.

Nhạc Lăng vội vàng vọt ra từ phòng thử đồ: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Thấy Nguyễn Hi Hi đỡ Trình Yếu với khuôn mặt tái nhợt, Nhạc Lăng cực hoảng hốt: "Chị Trình, chị thế nào rồi?"

Trình Yếu lấy lại bình tĩnh, vẫn cảm thấy choáng váng không thôi.

"Không sao, hơi choáng."

Nhạc Lăng nhanh chóng bỏ quần áo trong tay xuống: "Đi thôi, chúng ta mau tới bệnh viện!"

Trình Yếu nói không cần, nhưng Nhạc Lăng và Nguyễn Hi Hi một trái một phải đỡ cô ra ngoài gọi xe. Lên xe, Nhạc Lăng cấp tốc lấy điện thoại định gọi cho Trần Mịch Ngôn thì bị Trình Yếu ngăn lại.

Chỉ không thoải mái một chút thôi, nếu để Trần Mịch Ngôn biết, anh lại lo lắng rồi chạy tới.

Trình Yếu biết anh nhất định sẽ làm vậy.

Mà cô không muốn để anh phải lo lắng.

Có điều, Trình Yếu không ngờ cơ thể mình không chỉ là "có chút không thoải mái".

Cô mang thai.

Sau khi xét nghiệm máu, bác sĩ báo cho cô kết quả này, hơn nữa còn bảo cô tới khoa sản.

Trình Yếu ngăn người tại chỗ.

Mặt Nguyễn Hi Hi đầy kinh ngạc, Nhạc Lăng cũng sững sốt, nhưng sau đó cô ấy nhanh chóng phản ứng lại được, hơn nữa còn cực kỳ hưng phấn.

"Chị Trình, chị mang thai, có em bé rồi!" Cô ấy kích động nắm tay Trình Yếu: "Trời ơi, em sắp được làm cô!"

Trình Yếu ngẩng đầu nhìn cô ấy với ánh mắt vắng vẻ, hoàn toàn không có phản ứng.

Lúc này, Nguyễn Hi Hi cũng điều chỉnh xong tâm trạng, sau đó tươi cười nói: "Chị CiCi, chúc mừng chị. Anh Mịch Ngôn sẽ vui lắm đây!"

Nghe lời này, Nhạc Lăng đột nhiên nhớ ra, sau đó vội vàng muốn báo tin vui cho Trần Mịch Ngôn.

Trình Yếu lấy lại tinh thần, sau đó cầm tay Nhạc Lăng: "Đừng nói cho anh ấy!"

"Tại sao?" Nhạc Lăng không không chế được tâm trạng vui vẻ: "Đương nhiên phải báo cho anh ấy biết, anh ấy nhất định sẽ vui mừng chạy ngay tới đây!"

Lúc này, Nguyễn Hi Hi cũng cười nói: "Có phải chị CiCi muốn cho anh Mịch Ngôn niềm vui bất ngờ không?"

"À!" Nhạc Lăng tỉnh ngộ: "Đúng rồi, chúng ta giữ bí mật trước, sau đó đột nhiên cho anh họ niềm vui bất ngờ, dọa chết anh ấy!"

Sắc mặt Trình Yếu càng trắng hơn.

Cô mím môi, sau đó nặn ra nụ cười rồi gật đầu: "Ừ, chị sẽ nói cho anh ấy sau."

Trình Yếu không tới khoa sản, cô nghỉ ngơi ở bệnh viện một chút rồi nhét kết quả xét nghiệm vào trong túi. Nguyễn Hi Hi tạm biệt hai người ở cửa bệnh viện, Nhạc Lăng đưa Trình Yếu về nhà.

Trần Mịch Ngôn ra mở cửa.

Nhạc Lăng thấy anh thì cười tới sáng lạn: "Anh, anh rất lợi hại đó."

Trần Mịch Ngôn lơ mờ.

Nhạc Lăng cũng không giải thích mà chớp mắt với Trình Yếu: "Em về nhà đây!" Vừa nói vừa vẫy tay rồi xoay người đi.

"Con bé có chuyện gì vậy?" Trần Mịch Ngôn kéo Trình Yếu vào nhà.

Trình Yếu lắc đầu: "Không biết, con bé nói linh tinh thôi. Di đã về chưa?"

"Vẫn chưa." Trần Mịch Ngôn cúi đầu nhìn cô một chút: "Sao sắc mặt lại không tốt lắm? Đi dạo phố một sao?"

"Ừ, hơi hơi." Cô xoa xoa trán: "Em muốn lên nằm một lát."

"Có khó chịu ở đâu không?" Trần Mịch Ngôn vẫn còn bận tâm.

"Không, chỉ mệt thôi."

Anh nắm lấy tay cô: "Vậy anh đưa em lên nghỉ ngơi."

Trình Yếu nói: "Không cần, em tự đi lên. Em muốn ăn cháo nấm hương, anh có thể nấu một chút không?"

Trần Mịch Ngôn đương nhiên sẽ không từ chối cô: "Được, bây giờ anh nấu luôn."

Trình Yếu tự lên gác.

Vừa vào phòng, cô đã khóa trái cửa. Trong phòng Trình Yếu ở có một phòng vệ sinh nhỏ. Cô đi vào trong, mở vòi hoa sen rồi gọi điện cho Du Mỹ Anh.

Đầu bên kia vừa nhận điện thoại, tay Trình Yếu đã bắt đầu run rẩy: "Chị, em mang thai rồi."

"... Trình Yếu?" Tiếng nước chảy ào ào, Trình Yếu lại dè giọng nên Du Mỹ Anh không nghe rõ.

Trình Yếu hít vào một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Cô nhắc lại lần nữa vào ống nghe: "Em mang thai rồi."

Lần này Du Mỹ Anh đã nghe rõ.

Đầu điện thoại bên kia yên tĩnh không một tiếng động. Mấy giây sau, cô nghe Du Mỹ Anh mắng một tiếng "shit", sau đó giọng điệu nóng nảy của cô ấy lại truyền tới: "Trình Yếu, đừng bảo với chị trước nay em không dùng biện pháp!"

Trình Yếu có chút mệt mỏi: "Không phải nói em sẽ không mang thai sao?" Cô cũng không hề nghĩ sẽ có khả năng này.

"Ai bảo em sẽ không? Ai nói sẽ không? Là rất khó, em có hiểu rất khó là gì không? Dù là xác suất một phần vạn thì vẫn có thể xảy ra! Đầu óc em đúng là có lỗ rồi! Đầu là người trưởng thành, sao chơi bời không dùng áo mưa hả? Mẹ nó, sao Trần Mịch Ngôn cũng khôn kiếp như vậy!"

Du Mỹ Anh giận tới mức mắng không ra lời. Cô ấy phớt lờ một hồi, sau đó mới bình tĩnh lại một chút: "Bây giờ em muốn làm thế nào?"

Trình Yếu cúi đầu, nhìn chăm chăm dòng nước cuộn cuộn: "Còn có thể làm gì, em có lựa chọn khác sao?"

Lòng Du Mỹ Anh đầy lửa giận: "Trần Mịch Ngôn cũng biết?"

Trình Yếu dừng một lát: "Em chưa nói cho anh ấy."

Du Mỹ Anh hít sâu, dùng mấy giây lại nói: "Em đừng quyết định tùy tiện, trở về trước đi, chúng ta tìm Phong Hành kiểm tra lại một chút. Sau đó lại tìm bác sĩ Tổng xem, không chừng đứa trẻ sẽ không có vấn đề gì lớn."

Trình Yếu nghe có chút muốn cười.

Cô thực sự cười ra: "Chị lừa ai đây, lời này đến chính chị còn không tin."

Hết chương 36.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Cho tới bây giờ, Trần Mịch Ngôn chưa từng thấy mình vô lực đến thế

Biên tập: Bọt

Trong chớp mắt đó, Du Mỹ Anh không tiếp lời. Một lát sau, Trình Yếu nghe được cô ấy hỏi: "Bao lâu rồi."

"Em không biết, em không tới khoa sản, kinh nguyệt cũng không chuẩn." Đúng là Trình Yếu thực sự không biết, tuy rằng ba tháng rồi chưa bị nhưng trước nay kinh nguyệt của cô đều không chuẩn. Trước kia có lần còn nửa năm không bị, vì thế không thể lấy chuyện đó ra làm tiêu chuẩn suy đoán được.

Nếu Trình Yếu đang ở trước mặt, Du Mỹ Anh sẽ gõ cho cô mấy cái.

"Rốt cuộc em có trách nhiệm với cơ thể mình hay không?"

Trình Yếu không còn lời gì để nói.

Cô không tự tin, hỏi: "Bây giờ phải làm sao? Em phải bỏ đứa bé này."

Du Mỹ Anh thở dài: "Em phải nói chuyện này cho Trần Mịch Ngôn."

Trình Yếu nói: "Chị cũng biết đây không phải tin tức gì tốt."

"Vây cũng phải nói." Âm lượng của Du Mỹ Anh tăng cao: "Bây giờ quan hệ của bọn em là thế nào? Cũng sắp kết hôn rồi, em gạt ai chứ đừng gạt cậu ấy. Chị nói rồi, em đừng tự tiện quyết định. Phá thai không phải chuyện nhỏ, nhất là với thân thể em lúc này. Hai người trở về đi, chúng ta đi tìm bác sĩ trước."

Trình Yếu trầm mặc.

Du Mỹ Anh cho là cô không nghe lời, lại dùng dùng quở trách một trận nữa.

Trình Yếu nói: "Biết rồi, ngày mai em nói với anh ấy, qua mấy ngày sẽ trở lại."

"Được, chị liên lạc với bác sĩ Tổng trước." Du Mỹ Anh nói xong thì cúp điện thoại.

Trình Yếu dựa vào vách tường một hồi, sau đó tắt vòi sen, đi ra ngoài nằm trên giường.

Không bao lâu sau, Trần Mịch Ngôn lên lầu thì phát hiện Trình Yếu khóa trái cửa. Trần Mịch Ngôn mơ hồ nhận ra điều gì đó không đúng, anh đứng ở cửa mấy giây, sau đó xuống lầu tìm điện thoại di động gọi cho Nhạc Lăng.

Nhạc Lăng nhận điện thoại rất nhanh nhưng không tiết lộ điều gì, chỉ nói hôm nay lúc đi dạo phố Trình Yếu hơi không thoải mái, choáng váng các loại.

Trần Mịch Ngôn tin, nhưng cảm giác lo âu trong lòng anh từng có lần xuống lại nổi lên.

Nghe được tiếng gõ cửa, Trình Yếu bò dậy mở cửa.

Trần Mịch Ngôn đứng ở cửa, cẩn thận nhìn cô một chút.

"Không thoải mái sao?" Anh hỏi.

Trình Yếu lắc đầu, cười với anh một chút: "Không, vừa rồi hơi mệt thôi."

Trần Mịch Ngôn gật đầu, nói: "Cháo đang nấu rồi, chờ thêm chút nữa." Nói xong anh kéo tay Trình Yếu, tự nhiên ôm cô vào lòng. Lúc muốn buông tay lại phát hiện Trình Yếu tựa đầu trong ngực anh, không động đậy.

"CiCi?" Trần Mịch Ngôn càng bắt an.

Trình Yếu "ừ" một tiếng, nói: "Lại ôm thêm chút nữa."

Qua một phút, Trình Yếu lui ra khỏi ngực anh. Cô túm tóc lại, ngẩng đầu lên thì nghe được Trần Mịch Ngôn nói: "Mai đi kiểm tra được không?"

Trình Yếu sùng sốt: "... Kiểm tra cái gì?"

Mặt mày Trần Mịch Ngôn hơi trầm xuống: "Trước đó em nói thân thể..."

"Em không sao." Trình Yếu gần như cắt ngang lời nói của anh.

"Em không sao." Cô lặp lại một lần nữa: "Bây giờ không sao nữa rồi."

Nói xong, cô lại nhớ tới lời Du Mỹ Anh.

Lúc này, cô vốn có thể nói chuyện có thai với Trần Mịch Ngôn. Nhưng nhìn ánh mắt lo lắng của anh, cô không sao nói được.

Cũng như bao người khác, đứa trẻ cô mang trong bụng đúng là kết tinh yêu của bọn họ, chắc hẳn người đàn ông sẽ rất vui mừng khi biết tin này, nhưng tiền đề là đứa trẻ phải khỏe mạnh...

Con của bọn họ thì không.

Dường như Trình Yếu có thể khẳng định cái thai trong bụng cô sẽ bị quái thai.

Cô thấy sợ hãi khi tưởng tượng đến việc đó.

Đương nhiên, cũng rất thông khổ.

Cô nghĩ một mình cô chịu đựng cảm giác này là đủ, có cần thiết phải khiến Trần Mịch Ngôn cũng đau khổ theo không? Nếu cuối cùng đứa bé này cũng không còn, vậy Trần Mịch Ngôn có hay không biết sự hiện diện liệu có còn ý nghĩa?

Trong lúc nhất thời, Trình Yếu không đưa ra quyết định được.

Trình Yếu vẫn kiên trì không đi kiểm tra, Trần Mịch Ngôn cũng không dám ép cô. Nhưng mấy ngày sau, anh cực kỳ chú ý tới thân thể Trình Yếu. Trình Yếu không có những phản ứng mang thai rõ rệt, trừ việc hơi choáng đầu, cô không có cảm giác gì khác. Vì thế, Trần Mịch Ngôn cũng không phát giác được điều gì.

Trình Yếu nói với Trần Mịch Ngôn về chuyện trở về thành phố C, Trần Mịch Ngôn cũng không nghi ngờ. Anh thu xếp xong xuôi hết thấy, hai ngày sau sẽ cùng Trình Yếu trở về.

Trước khi đi một ngày, Trần Mịch Ngôn tham gia cuộc tụ họp nhỏ với những người bạn chơi từ tấm bé. Trình Yếu ở nhà với Lương Du An.

Vì hôm sau Trình Yếu phải đi, Lương Du An muốn chọn vài món đồ để họ mang theo. Ăn cơm trưa xong, hai người cùng lên phố, tới quảng trường mua sắm Long Anh.

Trước đó, Lương Du An đã hẹn uống trà cùng mẹ Nguyễn Hi Hi là Hứa Tuệ. Mối giao tình giữa nhà họ Lương và nhà họ Nguyễn không tồi, Lương Du An và Hứa Tuệ cũng là bạn.

Trước đó Trình Yếu chưa từng gặp mẹ của Nguyễn Hi Hi, lúc này là lần đầu tiên.

Không ngờ, Nguyễn Hi Hi cũng tới.

Từ lần tách ra ở bệnh viện, đã mấy ngày Trình Yếu không gặp Nguyễn Hi Hi.

Đi dạo phố và mua đủ đồ xong, Lương Du An ngồi nói chuyện phiếm với Hứa Tuệ trong tiệm cà phê. Nguyễn Hi Hi lôi Trình Yếu lên tầng 4 xem đồ trang điểm.

Lúc này, Nguyễn Hi Hi rất quan tâm hỏi: "Chị CiCi, chị có thoải mái hay không? Bụng vẫn ổn chứ?"

Trình Yếu nói không sao.

Nguyễn Hi Hi do dự một chút, lại hỏi: "Hình như dì Lương vẫn chưa biết, không phải chị CiCi vẫn chưa nói cho bọn họ đấy chứ?"

"Trình Yếu dừng một chút, sau đó gật đầu: "Vẫn chưa kịp nói."

Nguyễn Hi Hi "ồ" một tiếng nhưng không hỏi lại, kéo tay cô đi về phía trước.

Bên cạnh thang cuốn phía trước có cửa hàng cho mẹ và trẻ sơ sinh, đối diện là sân chơi cho trẻ, ở đó có rất nhiều bạn nhỏ chạy tới chạy lui. Trình Yếu đứng bên cạnh nhìn một hồi, biểu cảm càng lúc càng ngưng trọng.

Nguyễn Hi Hi liếc mắt nhìn cô, trong lòng có chút bức bối. Cô ta nói: "Chị CiCi, chúng ta xuống lầu đi."

Trình Yếu lấy lại tinh thần, không tập trung bước xuống thang cuốn.

Lúc này, phía sau cô là một bà mẹ trẻ dẫn theo hai đứa con nhỏ đi thang cuốn. Đứa bé nam trong đó có vẻ rất hưng phấn, thấy bậc thang phía trước trống không, lại chỉ có hai người, cậu bé thừa dịp mẹ không chú ý, nâng chân chạy xuống bậc thang. Trình Yếu không để ý nên bị cậu bé va vào, cả người nghiêng đi.

Nguyễn Hi Hi đứng bám vào tay vịn cầu thang bị dọa sợ, cô ta đưa tay kéo cô theo bản năng.

Trình Yếu mượn lực trên tay cô ta nên nhanh chóng đứng vững lại. Sau đó, Nguyễn Hi Hi đột nhiên buông lỏng tay.

Trong tiếng kêu sợ hãi của người mẹ phía sau, cô ta nhìn Trình Yếu ngã xuống.

Lúc Trình Yếu tỉnh lại lần nữa là ở trong phòng bệnh, cô cũng không biết đó là lúc nào.

Dường như nơi nào cũng đau đớn, chỉ động dậy một chút đều khó chịu.

Sau khi đầu óc thanh tỉnh lại, cô ngẩn người khi thấy người bên giường bệnh.

"CiCi? Giọng Trần Mịch Ngôn hơi khàn, vì thấy cô tỉnh lại nên có chút kích động.

Trông anh rất tiêu tụy, trong mắt có tia máu, râu cũng nhú lên như già đi vài tuổi.

Trình Yếu nhớ lại, cô bị ngã ở thang máy.

Giây kể tiếp, cô hoảng hốt đưa tay sờ bụng mình.

Lòng Trần Mịch Ngôn đau xót, anh bắt lấy tay cô, bao thật chặt trong lòng bàn tay mình: "CiCi, đừng động."

Trình Yếu cứng đờ nhìn anh: "Không còn?"

Trần Mịch Ngôn gạt đầu, ánh mắt càng đỏ hơn.

Lòng Trình Yếu bỗng trống rỗng.

Cô mím môi, thân thể cứng ngắc bỗng thả lỏng, như tuyệt vọng, lại như giải thoát.

Lúc này đã thật sự sạch sẽ rồi.

Trình Yếu cho là mình sẽ thờ phào, nhưng lúc này lại thực sự muốn khóc.

Trần Mịch Ngôn cho là cô sẽ hỏi thêm gì đó, ví dụ như đứa trẻ đã thành hình chưa, có phải thực sự bị dị dạng hay không... Nhưng Trình Yếu không hỏi gì cả.

Cô đang khóc.

Trong ấn tượng của anh, Trình Yếu không thể khóc. Bởi khi những chuyện làm con người tuyệt vọng kia xảy ra, cô cũng không khóc như vậy. Trần Mịch Ngôn chỉ thấy cô rơi nước mắt vào lần tai nạn xe cộ đó. Nhưng lần đó cũng không giống lúc này.

Cô như đã nhìn từ rất lâu, nước mắt rơi xuống không ngừng được.

Trần Mịch Ngôn luống cuống: "CiCi..."

Trình Yếu nói không nên lời, cô chỉ muốn khóc thật to.

Trần Mịch Ngôn nằm rạp xuống ôm lấy cô.

Trình Yếu không động. Trần Mịch Ngôn ôm đầu cô, từng chút từng chút giúp cô lau đi những giọt nước mắt kia.

Sau một lúc lâu, anh nghe được Trình Yếu lên tiếng.

Cô nói: "Trần Mịch Ngôn, em có chút hận mẹ mình."

Trình Yếu không suy xét lúc ấy Nguyễn Hi Hi buông tay là sơ sẩy hay cố ý. Cô cho đó là việc ngoài ý muốn. Nếu không có việc ngoài ý muốn đó, kết cục của đứa nhỏ này cũng vẫn như vậy.

Tất cả những chuyện này đều do thân thể tội tệ của cô.

Mà chuyện đáng sợ đó lại do Trình Thanh gây ra.

Trong những năm đã qua ấy, Trình Yếu hận Chung Văn Sơn, nhưng đồng cảm với Trình Thanh.

Có điều gì khác sau khi biết được kết quả này, cô còn khổ sở hơn mình nghĩ, vì vậy trong lòng dâng lên một nỗi phẫn hận, ai oán.

Nghe cô nói những lời này, lòng Trần Mịch Ngôn như bị giày xéo.

Anh không tìm được bất kì từ ngữ nào để an ủi cô.

Nếu người khác gặp chuyện ngoài ý muốn này, người đàn ông sẽ nói: "Không sao, chúng ta sẽ còn có."

Nhưng Trần Mịch Ngôn không thể nói ra lời đó.

Chính mắt anh nhìn thấy đứa trẻ nhỏ của bọn họ đã thành hình. Nhưng bác sĩ xác nhận rằng đầu thai nhi bị dị dạng nghiêm trọng. Dù việc ngoài ý muốn không xảy ra, thai nhi cũng không thể sống lâu trong bụng mẹ.

Cho tới bây giờ, Trần Mịch Ngôn chưa từng thấy mình vô lực đến thế.

Trình Yếu đau khổ là vậy, mà anh lại không thể làm gì được.

Hết chương 37.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Dứt khoát đừng lập gia đình nữa

Tác giả: Quân Ước

Biên tập: Bọt

Sau khi Trình Yếu tỉnh lại, cô vẫn phải nằm thêm ba ngày mới miễn cưỡng đứng dậy được.

Vì chuyện ngoài ý muốn này, Lương Du An và Trần Trữ đều biết chuyện của Trình Yếu, lúc đầu là biết chuyện từ miệng Nguyễn Hi Hi, sau đó là Trần Mịch Ngôn nói.

Trình Yếu biết được những nội tình này từ chỗ Nhạc Lăng.

Cùng ngày Trình Yếu tỉnh lại, Lương Du An và Trần Trữ đều ở bệnh viện. Lúc Lương Du An đi vào, ánh mắt vẫn còn hồng hồng. Bà không nhắc tới chuyện đứa nhỏ, chỉ ôn hòa an ủi để cô không suy nghĩ, tình duyên thân thể cho tốt trước.

Dù Trần Trữ không nói nhiều, nhưng ông cũng ngồi trong phòng bệnh rất lâu.

Trình Yếu nghĩ có lẽ lúc đó bọn họ đã biết sơ sơ rồi.

Nhạc Lăng ở bên cạnh Trình Yếu nhiều ngày, mỗi ngày Trình Yếu đều nghe thấy cô ấy mắng chửi Nguyễn Hi Hi.

Đối với chuyện ngoài ý muốn này, Nhạc Lăng kiên định cho rằng Nguyễn Hi Hi có ác ý, nhất là sau khi nghe mẹ đưa bé giải thích, cô ấy càng nhận định không phải Nguyễn Hi Hi sơ sẩy, mà là cô ý hại Trình Yếu.

Nhưng Trình Yếu không có cảm giác gì với tất cả những chuyện này.

Có phải Nguyễn Hi Hi làm hại hay không cũng không còn ý nghĩa nữa.

Nhưng Nhạc Lăng không bỏ qua, cô ở bên nói với Trần Mịch Ngôn rất nhiều lần.

Mấy ngày nay, Trần Mịch Ngôn cũng vô cùng tệ hại. Ngoài Trình Yếu, anh không rảnh để lo cho bất kì kẻ nào. Nguyễn Hi Hi oan ức chạy tới trước mặt anh giải thích rồi xin lỗi, anh cực kỳ phiền chán, không nghe vào câu nào.

Nguyễn Hi Hi rất thất vọng: "Anh Mịch Ngôn, có phải anh trách em kể chuyện của chị CiCi với dì không?"

Chưa đợi Trần Mịch Ngôn lên tiếng đáp lại, cô ta đã nhỏ giọng giải thích: "Ngày đó anh và anh Thiệu Nhạc nói chuyện với nhau, đúng lúc em và chị CiCi đi ngang qua nên nghe được, nhưng em cũng không định nói ra. Có điều chị CiCi biến thành như vậy, lúc đó em rất sợ hãi. Nếu em có sức một chút, chị CiCi sẽ không bị ngã. Em rất sợ, em vốn biết thân thể chị ấy không tốt lắm, vì thế khi dì hỏi, em đã nói hết những lo lắng trong lòng. Em..."

Trần Mịch Ngôn đột nhiên cắt lời cô ta: "Hôm trước cô ấy cũng ở đó?!"

"Vâng..."

Ánh mắt Trần Mịch Ngôn ngày càng u ám, khó trách ngày đó tâm trạng của cô không tốt. Thì ra cô đã nghe thấy, vậy mà không nói với anh một lời.

Anh lại nghĩ tới việc cô mang thai cũng không nói cho anh.

Cô đè nén hết thái độ mọi thứ trong lòng, chỉ chịu đựng một mình như đã quên anh vẫn còn ở bên.

Trần Mịch Ngôn không nói rõ được tư vị trong lòng mình. Anh không trách Trình Yếu, anh chỉ thấy mình thật bất lực. Cho tới hôm nay, anh vẫn không thể khiến cô cam tâm tình nguyện san sẻ những thống khổ và sợ hãi đó.

Trần Mịch Ngôn hồi lâu không lên tiếng, Nguyễn Hi Hi không biết anh đang nghĩ gì. Cô ta thấp thỏm nhìn anh.

"Anh Mịch Ngôn, đứa trẻ của anh và chị CiCi, em... Em rất xin lỗi..."

Nghe cô ta nhắc tới đứa trẻ, tim Trần Mịch Ngôn nhói lên.

"Đừng nói." Sắc mặt anh nghiêm nghị khiến Nguyễn Hi Hi giật thót.

Nước mắt của cô ta chảy xuống, Nguyễn Hi Hi cắn môi nhìn Trần Mịch Ngôn: "Anh Mịch Ngôn, có phải anh cũng không tin em như Nhạc Lăng không? Nhưng mọi người đều biết, đáng về của đứa trẻ trong bụng chị CiCi vốn..."

Trần Mịch Ngôn nhìn cô ta một cái.

Nguyễn Hi Hi bị anh nhìn thì ngẩn ra, có chút hoảng hốt.

Cô ta vội vàng giải thích, nhưng vẫn không chừa, nói: "Em biết đó không phải lỗi của chị CiCi, nhưng trong cơ thể chị ấy có độc, đứa trẻ vốn không bình thường, nó vốn không sống được mà, em... Em chẳng qua chỉ sợ hãi, thực sự không cố ý, chuyện không liên quan tới em! Anh Mịch Ngôn, anh không thể nghị oan cho em được!"

"Đủ rồi." Trần Mịch Ngôn không nghe nổi nữa: "Cô đi đi."

Dù Nguyễn Hi Hi có cố ý hay không, bây giờ Trần Mịch Ngôn cũng không muốn thấy cô ta.

Nước mắt của Nguyễn Hi Hi chảy xuống càng nhiều.

Trần Mịch Ngôn không để ý tới cô ta, xoay người đi tới phòng bệnh của Trình Yếu.

Trình Yếu dựa vào đầu giường, cô đang nói chuyện điện thoại với Du Mỹ Anh.

Dù không mở loa ngoài nhưng giọng cực lớn của Du Mỹ Anh vẫn truyền tới tai Trần Mịch Ngôn.

"Em chờ đó, bây giờ chị đến, chờ đó!"

"Không cần..." Trình Yếu mới nói hai chữ, Du Mỹ Anh ở đầu bên kia đã cúp điện thoại.

Trình Yếu thở dài, vứt điện thoại qua một bên.

"Chị Mỹ Anh muốn tới?" Trần Mịch Ngôn đi tới ngồi xuống, thấp giọng hỏi.

Trình Yếu "ừ" rồi nói: "Chị ấy chính là như vậy."

Trần Mịch Ngôn không lên tiếng.

Trình Yếu quay đầu, nhìn anh một lúc: "Sao vậy?"

Trần Mịch Ngôn nhìn cô chằm chằm, ánh mắt sâu thẳm.

"Em gầy hơn rồi." Anh nói.

Chuyển đề tài quá nhanh, Trình Yếu không theo kịp tiết tấu của anh. Mi mắt cô giật giật, nói: "Không gầy như anh."

Cô không hề nói đùa. Mới năm ít ngày như vậy, cô đã thấy anh hao gầy rất nhiều.

"Đều qua rồi." Cô dừng một chút, lại nói.

Ánh mắt Trần Mịch Ngôn đỏ lên, anh mím môi thật chặt.

Trình Yếu nâng tay lên sờ mặt anh.

Ngón tay cô vuốt ve vết râu xanh đen trên cằm anh, Trần Mịch Ngôn giờ tay lên bắt lấy tay cô.

Trình Yếu nói: "Cạo râu rồi ngủ một giấc thật ngon đi."

Trần Mịch Ngôn "ừ" một tiếng nhưng không động đậy, vẫn nhìn cô.

Hồi lâu sau, anh nói: "Thật xin lỗi."

Nhưng xin lỗi cái gì, anh không nói rõ được.

Dường như không biết mình sai ở chỗ nào, nhưng lại cảm thấy sai tới vô cùng.

"Không liên quan tới anh."

Trần Mịch Ngôn nói: "Anh không chăm sóc cẩn thận cho em."

Trình Yếu cười một tiếng: "Vậy sau này chăm sóc cho em thật tốt đi."

Cổ họng Trần Mịch Ngôn đau xót, anh nghiêng người ôm lấy cô: "Trình Yếu, chúng ta kết hôn đi."

Nửa đêm Du Mỹ Anh tới thành phố G. Cô ấy đón xe đi thẳng tới bệnh viện Trình Yếu nằm, sau đó đứng dưới lầu gọi điện cho cô.

Một lát sau, Trần Mịch Ngôn xuống dưới lầu.

Du Mỹ Anh vừa thấy anh, sắc mặt không tốt chút nào, mở miệng đã hỏi: "Em gái tôi đâu?"

Trần Mịch Ngôn dẫn cô ấy lên phòng bệnh.

Trình Yếu ngủ một buổi chiều, lúc này vừa mới tỉnh được một lúc, sau đó ăn cháo Lương Du An làm.

Du Mỹ Anh phong trần mệt mỏi, tóc tai rối bù, trên người chỉ mặc một bộ quần áo thể thao màu đen, mặt mũi và cả người xám tro.

Trình Yếu nhìn cô ấy, có chút kinh ngạc: "Sao chị lại thành thế này?"

Du Mỹ Anh không đáp lại, đi tới đặt mông ở mép giường: "Gây tới mức này rồi!"

"Đâu có?" Trình Yếu cười cười: "Thị lực của chị không tốt phải không?"

Du Mỹ Anh không có tâm trạng đùa với cô: "Bác sĩ nói thế nào?" Cô ấy mở miệng đã hỏi.

"Không nói thế nào." Sắc mặt Trình Yếu vẫn không đổi, giọng rất ung dung: "Bây giờ tốt lắm, nhẹ nhõm."

Du Mỹ Anh đen mặt, lườm hỏi cô mà trực tiếp ra từ lệnh: "Chờ em xuống giường được, lập tức theo chị về Sùng An."

Trình Yếu dừng lại một lát: "Về Sùng An làm gì?"

"Không được kéo dài nữa, nhất định phải để bác sĩ kiểm tra xem." Du Mỹ Anh không thương lượng với cô mà nói: "Chị nói qua với mẹ chị rồi, một tuần nữa sẽ trở về, bảo bà ấy chuẩn bị trước một chút."

Ánh mắt Trình Yếu tối đi: "Tới giờ chị đều không thương lượng với em, bây giờ em không còn nhỏ nữa..."

"Em bao lớn cũng thuộc quyền quản lý của chị!" Giọng Du Mỹ Anh tức tối: "Vốn tưởng em tìm đàn ông của mình là được, bây giờ thì thế nào? Không phải em đã thâm tới mức này rồi à? Em phải để chị quản lý, dứt khoát đừng lập gia đình nữa! Đời này ở với chị!"

Trần Mịch Ngôn đứng ở cửa, nghe lời đó thì cả người cứng lại.

Hết chương 38.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chúng ta và Mịch Ngôn đều hy vọng thân thể con tốt lên

Tác giả: Quân Ước

Biên tập: Bột

Trong phòng bệnh của Trình Yếu có một cái giường trống. Tối hôm đó, Du Mỹ Anh ngủ lại bệnh viện.

Ngày hôm sau, Lương Du An đưa cơm tối thì gặp Du Mỹ Anh.

Du Mỹ Anh nghi ngại xong tinh thần đã khôi phục như cũ, lại là bộ dáng cô gái cường thế, già dặn.

Dù lần này thái độ của cô ấy với Trần Mịch Ngôn có chút lạnh nhạt, nhưng thấy Lương Du An, Du Mỹ Anh vẫn hỏi thăm sức khỏe cực kỳ lễ phép.

Lương Du An biết quan hệ của Trình Yếu và Du Mỹ Anh, nên cũng rất khách khí với cô ấy.

Xế chiều hôm đó, Trình Yếu làm kiểm tra lại một lần nữa, bác sĩ nói cô có thể về nhà nghỉ ngơi. Vì vậy lúc chạng vạng tối, Trần Mịch Ngôn làm thủ tục xuất viện cho cô.

Du Mỹ Anh về nhà họ Trần cùng Trình Yếu. Cơm tối do Lương Du An tự mình xuống bếp, cả một bàn trái dãi rất phong phú.

Lương Du An và Trần Trữ đã biết chuyện của Trình Yếu. Từ miệng Trần Mịch Ngôn, bọn họ biết những năm tháng đó luôn có vị chị họ này chăm sóc Trình Yếu, vì vậy lại càng tôn trọng Du Mỹ Anh hơn.

Lúc ăn cơm, Trình Yếu lại có cảm giác bữa tối này như buổi gặp mặt của hai bên gia đình.

Sau khi ăn xong họ ngồi ở phòng khách một lúc, sau đó Trình Yếu lên gác cùng Du Mỹ Anh.

Du Mỹ Anh đóng cửa lại, bò lên nằm trên giường cạnh Trình Yếu: "Hai vị trưởng bối ngược lại không tệ."

Trình Yếu "ừ" một tiếng, rất đồng tình: "Bọn họ rất tốt."

"Vậy những người khác thì sao? Em còn ra mắt ai nữa?" Du Mỹ Anh nghiêng đầu nhìn cô.

Trình Yếu suy nghĩ một chút rồi nói: "Ông nội và chú nhỏ cũng rất tốt."

Du Mỹ Anh gật đầu, nói: "Em như vậy nhưng chị thấy dường như bọn họ không để ý lắm."

Trình Yếu hơi dừng lại như đang suy nghĩ điều gì. Sau một lát, cô nói: "Hôm qua Trần Mịch Ngôn cầu hôn em. Anh ấy nói bố mẹ anh ấy cũng không có ý kiến gì."

Du Mỹ Anh cả kinh: "Cầu hôn lúc nào? Sao chị không biết?"

Trình Yếu liếc cô ấy một cái: "Đừng kích động, chỉ nói một câu thôi, không có nghi thức gì. Nói lúc trước khi chị tới."

Du Mỹ Anh hơi thất vọng: "Vậy mà cũng coi là cầu hôn? Em đồng ý?"

"Nếu không thì sao?" Trình Yếu cười lên: "Sống cả đời với chị thật? Em sợ Trọng Nhất Lâm đánh em."

Cô vừa nhắc tới Trọng Nhất Lâm, biểu cảm của Du Mỹ Anh đã trở nên không được tự nhiên. Cô ấy không để ý tới Trình Yếu, mếu máo nói: "Em ở cùng chị có gì không tốt?"

Trình Yếu chỉ cười, không tiếp lời.

Du Mỹ Anh bị nụ cười của cô làm sồn tóc gáy.

"Được rồi được rồi, em phải gả thì gả đi. Qua lần này dẫn cậu ấy về Sùng An để gặp mẹ chị một chút, bà ấy cứ nhắc mãi. Em không tìm không phải chẳng giống ai trong nhà, dù thế nào đầu tiên vẫn phải gặp gia trưởng, sau đó thực hiện chuyện kết hôn trong năm nay đi."

"Năm nay?"

"Nếu không em định kéo dài đến khi nào? Em 28 tuổi rồi đấy!" Biểu cảm của Du Mỹ Anh cực kỳ cường điệu, như thể cô ấy trẻ tuổi hơn Trình Yếu vậy.

Trình Yếu hơi im lặng: "Chuyện này em sẽ bàn với Trần Mịch Ngôn."

Vừa dứt lời đã nghe tiếng người gõ cửa.

Trình Yếu muốn xuống giường, Du Mỹ Anh dè cô lại: "Em đợi đó."

Cô ấy xuống giường, mở cửa.

Trần Mịch Ngôn đứng ngoài cửa, gọi một tiếng "chị Mỹ Anh".

"Mẹ em gọt hoa quả." Anh nói.

Du Mỹ Anh đứng chắn ở cửa không tránh ra, anh không thể đi vào được. Dừng một chút, anh đưa đĩa trong tay tới: "Hai người ăn một chút đi."

Trình Yếu nghe được giọng anh nên gọi: "Trần Mịch Ngôn? Anh vào đi."

Du Mỹ Anh không nhận đĩa trong tay anh, lúc này mới nhường đường.

Trần Mịch Ngôn có chút cảm kích, nhìn cô ấy rồi nói: "Cảm ơn."

Hai ngày này Trình Yếu đã có thể ăn chút trái cây. Du Mỹ Anh không ăn nhiều, Trần Mịch Ngôn không ăn, phần lớn chỗ hoa quả đều chui vào bụng cô.

Du Mỹ Anh mới tới hai ngày đã nhận được điện thoại, quán rượu có chuyện chờ cô ấy về xử lý. Cô ấy vốn muốn đợi Trình Yếu tĩnh dưỡng mấy ngày rồi đưa cô trở về cùng, bây giờ lại hơi khó thực hiện.

Trình Yếu thấy cũng không có gì, cô bảo Du Mỹ Anh về trước, mấy ngày nữa cô về cùng Trần Mịch Ngôn là được.

Du Mỹ Anh suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng đồng ý. Trước khi đi, cô ấy tìm Trần Mịch Ngôn trò chuyện vài câu nhưng không để Trình Yếu biết.

Sau khi Du Mỹ Anh rời đi, Trình Yếu ở lại thêm 4, 5 ngày. Mấy ngày này Lương Du An từ chối các buổi xã giao, ngày nào cũng ở nhà nấu các loại cháo đa dạng cho cô, khiến Trình Yếu ngại ngùng không thôi.

Buổi chiều, Trần Mịch Ngôn ra cửa mua nguyên liệu nấu ăn. Trình Yếu xuống lầu, phát hiện Lương Du An đang bận bịu trong bếp. Cô nhìn từ xa vài lần, càng nhìn càng thấy áy náy trong lòng.

Trình Thanh còn chưa từng nấu ăn cho cô như vậy. Cô vẫn còn chút ảm tượng từ khi còn nhỏ, lúc đó Trình Thanh luôn bận bịu nhiều việc, bà ấy không tham gia hội nghị học thuật thì cũng làm thí nghiệm, một tuần mới có thể nấu cơm một lần.

Kể từ đó tới bây giờ, Trình Yếu đều không trách bà ấy. Ngay cả khi bị đưa tới nhà di nhỏ ở Sùng An, cô cũng không nói gì. Cô vẫn luôn ngoan ngoãn và hiểu cho Trình Thanh. Cô cảm thấy người một nhà vui vẻ đã là rất hạnh phúc rồi.

Có điều cô chưa từng nghĩ hạnh phúc kia chỉ là ảo ảnh, đằng sau hình ảnh gia đình tưởng như hoàn chỉnh, hài hòa đó là tình yêu mù quáng của Trình Thanh và Chung Văn Sơn.

Dù họ từng thỏa hiệp để chống đỡ vì cô, cuối cùng cô vẫn trở thành vật hi sinh như cũ.

Nhớ lại chuyện này thật không tốt chút nào.

Trình Yếu lấy lại tinh thần khi phát hiện mình đã đi tới cửa bếp. Lương Du An thấy cô thì cười: "CiCi."

"Dì." Trình Yếu đi tới, mang theo áy náy: "Mấy ngày nay khiến dì mệt mỏi rồi."

Lương Du An sùng sốt, sau đó đặt muống trong tay xuống, mỉm cười nói: "Sao lại khách khí như vậy? Bây giờ con và Mịch Ngôn đều là con dì, làm chút cơm thì có gì mệt đâu? Dừng suy nghĩ nhiều, quan trọng nhất là tĩnh dưỡng thân thể. Nghe lời nhé, trong lòng phải thoải mái, từ nay về sau đây chính là nhà con."

Trình Yếu cúi đầu "vâng" một tiếng, cô ổn định lại cảm xúc, sau đó ngẩng đầu nói: "Cảm ơn dì."

Lương Du An cười rộ lên: "Được rồi, chờ Mịch Ngôn về là ăn được. Dì bảo nó đi mua ít đặc sản, lúc nào về nhớ mang tới nhà di nhỏ của con."

Trình Yếu không biết nói gì, chỉ gật đầu một cái, đáng vẻ rất nghe lời. Lúc ra khỏi phòng bếp, Lương Du An đột nhiên gọi cô lại.

Trình Yếu quay đầu lại, mặt Lương Du An có chút chần chừ. Bà nhìn Trình Yếu một lúc, sau đó đi tới nhẹ giọng nói: "Không biết con có để ý không, nhưng đứa nhỏ như con làm người ta rất đau lòng. Chuyện khổ sở trước kia không thể thay đổi được nữa, nhưng vẫn phải chú ý tới thân thể, đừng làm khổ chính mình. Hai ngày trước dì mới liên hệ được một bác sĩ không tồi, mấy hôm nữa dì đưa con đi kiểm tra một chút, được không?"

Dừng một chút, bà lại bổ sung: "Đừng nghĩ nhiều, dù thế nào, con cũng là con nhà chúng ta. Chỉ là chúng ta và Mịch Ngôn đều hy vọng thân thể con tốt lên, đừng lại chịu khổ nữa."

Hốc mắt Trình Yếu hơi ửng hồng, cô chưa đáp lại gì nhưng đã gật đầu thuận theo.

Hết chương 39.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40: Trần Mịch Ngôn, em cũng thích anh

Biên tập: Bột

Trình Yếu đồng ý đi gặp bác sĩ, người vui vẻ nhất đương nhiên là Trần Mịch Ngôn. Trải qua chuyện ngoài ý muốn lần trước, anh càng lo cho thân thể của Trình Yếu hơn.

Anh rất kinh ngạc vì Lương Du An có thể thuyết phục được Trình Yếu.

Bác sĩ Lương Du An tìm là bạn trung học của bà, người này họ Trữ, là một bác sĩ hải ngoại. Những năm này ông ấy luôn tận sức nghiên cứu phương diện phục hồi thần kinh, vì vậy cũng có chút danh tiếng ở cả trong và ngoài nước.

Nhưng tình trạng của Trình Yếu rất phức tạp, bác sĩ Trữ kiểm tra kĩ cho cô xong thì hơi nhức đầu.

"Đã trôi qua khá lâu..." Bác sĩ Trữ nhìn chằm chằm kết quả trong tay một lúc, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Trình Yếu qua lớp kính dày: "Có biết loại chất tổng hợp năm đó là loại nào không?"

Trình Yếu lắc đầu.

"Đã loại bỏ rất nhiều nhưng có vài loại không thể phân biệt được. Tôi không nhớ cụ thể, hồ sơ bệnh lý trước đó đều ở chỗ bác sĩ trước kia, tôi chưa xem bao giờ."

"Vậy bác sĩ trước kia của cô nói thế nào?" Bác sĩ Trữ lại hỏi.

Trình Yếu cau mày nghĩ một chút, nói: "Ông ấy nói di chứng để lại rất nghiêm trọng, sợ không tránh khỏi việc các cơ quan bị tổn hại, không thể lấy lại vị giác, không sinh con được, hơn nữa sau này trí nhớ cũng không tốt, những chi tiết khác thì tôi không nhớ."

Trần Mịch Ngôn và Lương Du An ở bên cạnh nghe mà chua xót.

Lương Du An nói: "Có thể lấy hồ sơ bệnh lý từ bác sĩ trước để xem một chút không?"

Bác sĩ Trữ gật đầu: "Tốt nhất là xem một chút, tôi sẽ cùng vài vị khác hội chẩn phương pháp hồi phục. Mặt khác, tôi sẽ tìm một bác sĩ đông y giúp mọi người. Xem tình hình trước mắt, chúng tôi có thể cố gắng khôi phục phương diện thần kinh. Nhưng thân thể của cô ấy vốn có vấn đề, không phải chỉ hồi phục đơn thuần là trị hết được. Tốt nhất phải điều trị nghiêm túc, đã có tiền lệ về việc trúng độc hóa học rồi, thử một chút cũng không tệ."

Lương Du An đáp lại rồi cảm ơn ông ấy, sau đó lại hẹn thời gian gặp mặt cho lần sau.

Sau khi trở về, Trình Yếu liên lạc với Du Mỹ Anh. Du Mỹ Anh nghe nói cô ở lại đó đi khám bệnh, thì phối hợp tìm bác sĩ Tổng lấy tất cả các tài liệu, sau đó scan và gửi tới đây.

Một tuần sau, bác sĩ Trữ xác định được phương án trị liệu cho Trình Yếu.

Đã liên lạc với bác sĩ đông y, Lương Du An đưa Trình Yếu đi gặp người đó hai lần, sau đó quyết định cắt mấy toa thuốc.

Dường như Trình Yếu có thể tưởng tượng cuộc sống sau này của mình. Mỗi ngày trừ đi làm, việc chữa trị và bình phục của cô sẽ gắn liền với uống thuốc bắc.

Trước giờ Trình Yếu đều sợ uống thuốc, nhất là thuốc bắc đắng ngắt. Nhưng mỗi ngày chứng kiến Lương Du An sắc thuốc cho cô, Trình Yếu không còn lựa chọn nào khác là cắn răng nuốt xuống.

Du Mỹ Anh gọi mấy cuộc điện thoại tới thì biết Trình Yếu đang tiến hành trị liệu bình phục, cô ấy rất vui vẻ, còn dặn Trình Yếu an tâm ở lại thành phố G, cô ấy sẽ giúp Trình Yếu từ chức bên Lâm Tụng Thanh.

Thoáng một cái, Trình Yếu tới thành phố G đã được một tháng. Đầu tháng 8, Nhạc Lăng phải trở lại trường nên báo tin qua WeChat cho Trình Yếu.

Trình Yếu đột nhiên nhớ ra một chuyện lớn.

"Có phải ngày nghỉ của anh cũng sắp hết không?" Trần Mịch Ngôn bung thuốc vào, nghe được Trình Yếu hỏi.

Anh ngẩn người, nói: "Vẫn còn mấy ngày."

"Mấy ngày?"

Trần Mịch Ngôn đặt thuốc xuống: "Hai ngày."

Trình Yếu ngẩn ra: "Nhanh như vậy sao..."

Trần Mịch Ngôn đứng ở đó nhìn cô một lúc, sau đó đi tới nói: "CiCi, anh muốn từ chức."

Trình Yếu kinh ngạc: "Từ chức? Vì sao?"

Trần Mịch Ngôn ngồi xuống bên cạnh cô: "Ồ lại bên em."

"Không cần." Trình Yếu nói: "Em không sao, anh về đi làm đi."

"Thật ra anh có thể trở lại đây, dù sao công việc bên này cũng giống như vậy."

"Không phải anh rất thích công việc bên kia à?" Trình Yếu cau mày: "Hơn nữa nếu trở về, chú nhỏ nhất định sẽ bắt anh giúp ông ấy. Không phải anh không thích quản chuyện trong nhà sao?"

Trần Mịch Ngôn cười: "Anh thích công việc mắng lữ hành, nhưng lại thích em nhất. Anh gửi đơn xin từ chức rồi."

Trình Yếu sững sốt: "Sao... bây giờ anh mới nói?"

"Dù sao cũng từ chức rồi, không có gì đáng nói." Trần Mịch Ngôn chuyển đề tài: "Chúng ta nói chuyện vui đi."

"Chuyện gì vui?" Trình Yếu nghi ngờ nhìn anh.

"Ngày mai trị liệu phục hồi xong, anh đưa em tới một nơi."

"Tới nơi nào?"

"Mai sẽ nói cho em."

Tối hôm sau, Trình Yếu mới biết nơi Trần Mịch Ngôn muốn đưa cô tới là một bờ biển. Thành phố G là thành phố biển, ở đây có thể nhìn thấy khá nhiều nơi có biển. Trình Yếu chưa từng tới đây.

Trần Mịch Ngôn đưa Trình Yếu tới bãi biển Nguyệt Lường. Ở đây có ít du khách, không đông nghịt cũng không ồn ã.

Bọn họ ngồi trên bờ cát gần nửa ngày, Trình Yếu nghe Trần Mịch Ngôn kể rất nhiều chuyện từ trước tới giờ, từ tiểu học tới cấp ba.

Trình Yếu nghiêng đầu hỏi: "Trước kia anh đạp xe tới chỗ này, yên sau không có cô gái nào ngồi sao?"

Trần Mịch Ngôn sững sốt một chút, sau đó nghiêm túc nói: "Nhạc Lăng có tính không?"

Trình Yếu cười to.

Sóng biển cuộn cuộn, từng đợt sóng đem tiếng cười của cô vang xa.

Trần Mịch Ngôn nhìn ánh mắt cong cong của cô, cúi đầu hôn xuống.

Trước khi rời đi, Trần Mịch Ngôn đưa Trình Yếu tới một cửa hàng trà sữa gần đó. Tên của cửa hàng rất ý nghĩa, gọi là "Chờ Một Người". Nội thất bên trong của cửa hàng cũng rất đặc biệt, tất cả đều là gỗ, còn trồng các loại cây xanh, trên sàn nhà có hai chiếc ô mè.

Ông chủ là một người đàn ông hơn 40 tuổi, ông ấy để tóc dài, sau gáy có đuôi sam, trông khá giống một người có chuyện cũ.

Trần Mịch Ngôn chỉ chiếc xích đu trong phòng, nói với Trình Yếu: "Em ngồi ở đó đi."

Trình Yếu đi tới ngồi xuống, Trần Mịch Ngôn đi mua đồ uống.

Thấy Trần Mịch Ngôn, ông chủ hí hóp mắt, hàn huyên một câu: "Về nhà rồi?"

Trần Mịch Ngôn đáp lại, hỏi: "Vẫn không chờ được?"

Ông chủ cười một tiếng: "Không."

Nói xong, ông ấy liếc nhìn Trình Yếu đang ngồi một mình: "Chính là cô gái kia?"

Trần Mịch Ngôn cũng cười, gật đầu một cái: "Phải, là cô ấy."

Trần Mịch Ngôn gọi cho Trình Yếu một cốc cacao nóng.

Bọn họ ngồi trên xích đu đây.

Trình Yếu cầm ống hút nhìn Đông nhìn Tây.

Cô nhìn tới một mặt tường sơn màu đen, mặt trên dán rất nhiều giấy ghi chú đủ màu, trông như cánh hoa vậy.

Đó là bút tích của những người từng tới đây.

Cô đứng dậy đi qua xem thử từ dưới lên. Phía dưới là giấy ghi chú mới nhất, phía trên đã cũ rồi, băng dán cũng lưu lại dấu vết trên đó.

"G-Dragon, em thích anh!"

"Nam thần Lộc Hàm, anh đẹp trai nhất vũ trụ!"

"Chung Hán Lương, yêu anh năm thứ 10! Ngày nào đó chúng ta đều già đi, nhưng anh vĩnh viễn là thần tượng của em!"

...

"Chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau. —— Nhiên Nhiên và A Hoàn "

"LJ, chia tay năm thứ 4, vẫn nhớ em —— JL"

...

Nhìn lên nữa, tầm mắt Trình Yếu gắn chặt vào tờ giấy ghi chú màu xanh lá cây cũ mềm.

Phía trên có hai chữ viết bằng mực đen: "Trình Yếu." Bên góc ghi ngày tháng: 2012. 07. 21.

Lại nhìn lên tiếp, vẫn là mảnh giấy màu xanh ——

Trình Yếu.

08. 01

Trình Yếu.

07. 16

...

Ngày sớm nhất là: 2006. 08. 15.

Đó là ngày nghỉ hè năm Trần Mịch Ngôn học năm nhất đại học.

Tờ giấy nhớ màu hồng phía trên viết năm chữ: Trình Yếu, anh thích em.

Trình Yếu cúi đầu tìm được giấy bút trong gió.

Cũng là tờ giấy màu hồng nhạt.

Trần Mịch Ngôn, em cũng thích anh.

08. 04.

Hoàn chính văn.

Lời tựa phía sau:

Vì sao phải kết thúc ở đây, vì chúng ta có thể tự mình tưởng tượng ra kết cục cho Trần Mịch Ngôn và Trình Yếu.

Có lẽ việc trị liệu có hiệu quả tốt, thân thể của cô ấy tốt lên, như vậy cô ấy có thể ở bên Trần Mịch Ngôn thật lâu thật lâu, thậm chí bọn họ sẽ có một đứa con.

Đương nhiên, tình trạng đó của Trình Yếu, có thể là...

Vì tôi lường lự, trong tiềm thức cũng hy vọng cô ấy tốt lên, vì vậy mới dừng lại tại đây.

Còn chuyện của chị họ, có thể sau này sẽ viết.

Lời của editor: Truyện này Quân Ước viết từ năm 2015, có lẽ không phải tác phẩm hay nhất của tác giả nhưng khi đọc tớ vẫn luôn cảm thấy rất ấm áp. Tớ cũng không đếm được bản thân đã đọc truyện này bao nhiêu lần nữa, mà không hiểu sao lần nào cũng sẽ đọc tới cùng và cảm thấy rất thích. Lúc đầu mới đọc cảm thấy hơi tiếc nuối vì nghĩ cái kết này là HE nhưng chưa trọn vẹn với cả hai. Mà bây giờ nghĩ lại, thật ra đây là cái kết hợp lý nhất. Như Quân Ước đã nói đây, có thể thân thể Trình Yêu sẽ tốt lên, có thể họ sẽ có một đứa con... Đọc những dòng cuối truyện, lại cảm thấy tác giả rất thương Trình Yêu và Trần Mịch Ngôn, có thể nếu truyện kéo dài hơn, cái kết sẽ không dừng lại việc hai người được ở bên nhau như vậy nữa. Vì vậy, mọi người cũng đừng quá buồn với cái kết này nhé, ít nhất thì Trần Mịch Ngôn vẫn luôn ở bên Trình Yêu. Tớ nghĩ với một người từng trải qua những sóng gió như Trình Yêu mà nói, có lẽ Trần Mịch Ngôn là bến đỗ bình an nhất của cô.

Không hiểu sao tự nhiên viết một đoạn chảy nước như trên nữa =)))) Lại đến mục cảm ơn đây ạ:3 Dù là truyện hoàn thứ bao nhiêu thì tớ vẫn luôn cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng truyện, cùng các nhân vật và cả tớ. Hôm trước đưa ra quyết định không dùng Wattpad nữa, thật ra tớ áy náy với mọi người trên đó lắm, có điều chắc không làm khác được. Máy hôm nay đọc nhiều cmt mọi người bảo "Không biết dùng Wordpress hay chưa dùng bao giờ, nhưng vì Bọt nên lập Wordpress đây", đọc được mà cảm thấy niềm vui có lẽ cũng chỉ cần có vậy thôi.

Chúng ta có thể không quen biết, nhưng vẫn sưởi ấm tâm hồn cho nhau. Như vậy là đủ lắm rồi <3

Yêu mọi người rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Đối Phương Biện Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.